

Šentjurske NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik XI, št. 8

24. avgust 2004

cena: 300 sit

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

Kdo so "morilci" Slivniškega jezera?

Franč Zupane, s.p., AKVONIJI,
C. Kozjanskega odreda 13,
Šentjur, tel.: 03/ 749 16 00

AKVONIJI

MALCE DRUGAČNA TRGOVINA
ZA RAZVAJANJE OBČUTKOV
VAM ŽELI "DOBER DAN!"

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, 3230 Šentjur,
tel.: 03 747 14 00

Jajca
RAMUTA
10/1 A **158.00**

Sladoled TUŠ 3/1
*vanil.-jagoda
*cappucc.-kokos
*vanil.-čokolada

619.90 kos

Jogurt
ZELENA DOLINA
180g
*jagoda
*borovnica
*gozd. sadeži

54.00 kos

Kis za
vlaganje 3 l **239.90**

Zelenjavne
ribe
WEEKEND

169.90 kos

Jabolčni
nektar
TUŠ 1,5l

169.90 kos

Fruc 1,5l
*limona
*pomaranča

159.00 kos

Sir Edamec
ZELENA DOLINA

949.00 kos

Cene veljajo od 23.8.do 23.9.04, oziroma do razprodaje zalog!

Slike so simbolne.
Vse cene so v SIT!

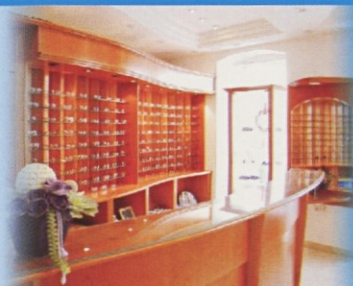
Živeti z nami je ceneje

OPTIKA *gleščič*

GLEŠČIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 Šentjur, tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

GRADBENIŠTVO, TRGOVINA, STORITVE

Elbatrade d.o.o.

ANTON KOŽELJ,
Ljubljanska cesta 26,
3230 Šentjur

tel.: 03/ 749 21 51
fax: 03/ 749 21 50
gsm: 041/ 771 151

• KLIMATSKE NAPRAVE
• MONTAŽA - SERVIS

PANASONIC
GORENJE
ECOAIR
AIRMET
MATRIX
ARISTON

KLIMA NAPRAVA /hlajenje-gretje/
2.6 kW, z montažo že od **109.900.-** sit

PLIN - UGODNO OGREVANJE

Ponudba - svetovanje - izvedba

Minister za šale

Oba državna projekta na Šentjurskem, pločnik v Vrbnem in most v Hotunjah, sta bila neposreden povod za za Šentjur bolj redek dogodek, za ministrski obisk. Poleg ministra Pavliha in direktorja Direkcije za ceste Žavrlana je bilo tu še kup drugih državnih »cestnih« pomembnežev, ki se jim na prste tako ali drugače lepijo državne milijarde, ter seveda tudi vsi, ki v šentjursko-dobjanski politiki kaj pomenijo, od svetnikov KS do podžupanov, županov, poslancev ... Minister si je v Vrbnem privoščil oh in ah prijazen govor, župan Tisel in mali župan Brodej sta sejala rožice, godba na pihala je dočakala svojih pet minut, šentjurski župnik Čeh, čeprav že na odhodu iz Šentjurja, si je, podobno kot nekoč dekan Zemljč pri otvoritvi hruševske šole, še uspel izboriti ugleden delež otvoritvene slovesnosti, pevci »Rajskih strun«, folkloristi in šolarji pa so že izpadli iz programa. Ob »cesti smrti«, kot so ji nekaj rekli, se je zbralo kakšnih 200 občanov, CMC je poleg svoje parole »Gradimo za vas« (Ha, kot da ne bi vsi vedeli, da gradijo za tolarje!) naredil celo asfaltirani prireditveni prostorček, nekakšen oder, na katerem so naši predstavniki ljudstva prerezali slovensko trobojnico, kaesovci so poskrbeli za prireditveni šotor, najeli ansambel ... Skratka bil je velik dan. Gospod Plavčak, eden redkih potencialnih uporabnikov tega pločnika, ki mu sicer cesta smrti tudi doslej ni mogla priti do živega, bo odslej veliko varneje vsak dan potoval od Podgrada do Centra za socialno delo. Če bi minister Pavliha vedel, da se gospod Plavčak zna peljati tudi s kolesom, bi mu morda naredil celo veliko bolj uporabno kolesarsko stezo.

Dve uri kasneje se je podoben obred ponovil pri Hotunjskem mostu. Predstavniki ljudstva so bili domala isti, še enkrat so pokazali svojo brezmejno skrb za ljudstvo, z izjemo predsednika KS Vrečka, ki je bil le racionalno hvaležen, prerezali trakec in tako naprej vse do prigrizka pri Gustlu. Ljudstva je tu bilo že bistveno manj, nekoliko bolj »urbaniziranih« Ponkavljanov se pač ni dalo naflancati, da nista obnovljena železniški prehod in most prej dolg države kot darilo njim. Kar pa »sončkovce«, ki so ministru na čas uprizorili ob mostu svoj minikoncert, ni oviralo, da ne bi pri Gustlu zagreznili daleč v noč. Ni znano, če je minister prijel za ušesa CMC-jevce zaradi znamenite mulde pred

železniškim preходом, kjer Ponkavljeni vsak dan testirajo avtomobilske amortizerje. Verjetno jih ni, kajti bil je evforičen in svojih ministrskih oči ni spustil malo nižje k materi zemlji. Novi most ga je poetično navdahnul, lepo je govoril o mostovih kot simbolih povezovanja, skoraj s tako izbranimi besedami kot župnik Herman, o prometnicah kot žilah, po katerih se pretaka življenjska tekočina, ter »prodajal« modrosti svoje babice, Šentjurčanke gospe Bohorčeve. Slišali smo tudi, kako zavzeto skrbi njegovo ministrstvo za blagor državljanov, da celo »prehiteva samo sebe«. Za ocvirek je povedal šalo na svoj račun, pravzaprav na račun nekega nedoločenega prometnega ministra, in to tako spretno, da je privabil smeh na obraze sicer resnega zbranega ljudstva.

Ni kaj, minister Pavliha je »kerlc«, kot se šika, mlad, dinamičen, prijazen in ljudski, da ga človek mora imeti rad. Politik, kot se šika. V dveh razmeroma kratkih javnih nastopih nam je zlezel pod kožo in če bi nam ga LDS na jesenskih volitvah podtaknila kot šentjurskega kandidata za državnega poslanca, bi ji prinesel lep kupček glasov.

Ko sem sedel za računalnik, da povzamem Pavlihove ministrske poslanice šentjurskemu ljudstvu, so se začele moje težave: ko sem odmisli njegov osebni šarm in lepe besede, s katerimi nas je zasipaval, od ministra ni ostalo ničesar. Smo zato postavili govorniške odre, sredi dopustov zbobnali skupaj vso našo politično in uradniško elito, ljudstvo, »pleharje«, »sončkovce«, da nam je spretni minister lahko povedal svojo šalo? Že, že, slišali smo, da se je pogovarjal tudi z našimi občanarji, da »so ga seznanili s šentjursko prometno problematiko«, ki mu je šla tako do srca, da je pri priči zadolžil svoje strokovne službe, ki »so delale, delajo in bodo še naprej delale s polno paro«, da bodo sedaj, ko je on na lastne oči vse videl, s podvojeno vnemo to počele še naprej ... In prehitevale same sebe.

Seveda je zelo lepo, da nam minister tako neposredno, kot eden izmed nas, pove kaj prijaznega, spodbudnega, pokaže svoj ljudski obraz, smisel za humor, ampak fino bi bilo, če bi nas še prej osrečil s tistim, kar nam je kot državnik prišel povedat.

Franc Kovač

Ni kaj, minister Pavliha je »kerlc«, kot se šika, mlad, dinamičen, prijazen in ljudski, da ga človek mora imeti rad. Politik, kot se šika. V dveh razmeroma kratkih javnih nastopih nam je zlezel pod kožo in če bi nam ga LDS na jesenskih volitvah podtaknila kot šentjurskega kandidata za državnega poslanca, bi ji prinesel lep kupček glasov.

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice d.o.o., Šentjur

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Nina Gradič

Postavitev in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Tiskarna Petrič, Slovenske Konjice

8,5% DDV je vračunan v ceno

Naslov uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske novice@siol.net

Transakcijski račun:

Šentjurske novice

06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Naslednja številka:

21.9.2004

Časopis je vpisan v evidenco javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje, pod zaporedno številko 1056

LAHKO BI BILO RES

Ministri majo nas radi

V času enega meseca smo imeli v Šentjurju kar štiri ministrske obiske. Kar je zelo spodbudno – za njihovo stranko in njen predvolilni imidž.

Kdo je v kletki?

Dilema, ali ministri LDS hodijo po periferiji zaradi naše zanimive eksotičnosti in svetega poslanstva, da bi nas »civilizirali«, ali zgolj zato, da bi eksoti opazili njihovo kultivirano simpatičnost, je povsem odvečna.

Preprosto, ljubi ga

Med občani, ki zelo ljubijo župana Tisla, je tudi podjetnik Vili iz Zlateč: lastnoročno ga je z avionom popeljal na dopust v Dalmacijo. Da je njegov Vilkograd eden najpogostejših izvajalcev občinskih komunalnih projektov, je zgolj slučaj.

Kjer je volja, je pot

Naši prvi občinski možje, ki so sredi najbolj vročega poletja brez odvečnega administriranja in brez denarja poskrbeli za nekaj zanimivih spodobnejših cestnih odsekov, so lep primer veljavnosti tega spodbudnega izreka.

Erika bo uničila CMC

Če je res, da je z ljudsko fovšijo zaznamovane »občinarske« ceste tako izjemno ugodno izpogajala občinska investitorica s pomočjo priporočila blaženemu Slomšku, potem gre dokazano za nekaj podobnega, kot se je zgodilo z ribami in kruhom ob Genezareškem jezeru.

Baubau prvič

Še dva dneva pred slovesnim odrptjem slivniškega balinišča nam je njegov idejni oče Martin Cmok starejši zagotavljal, da se bo le-to zgodilo tam nekje sredi septembra. Morda je neupravičeno domneval, da bi se poskušali ponorčevati iz virtualnega balinišča – na katerem se balina brez kugel in balinčkov?

Baubau drugič

Še bolj verjetna je domneva, da je ugledni predsednik slivniških upokojencev, ki je na prizorišče pripeljal skupaj z brezbožnim Desusovim poslanskim kandidatom Gazvodo tudi župnika Šramla, hotel pred upokojeno volilno bazo z medijsko kopreno nalahno prikriti svojo volilno manipulacijo.

Osvobojene slivniške ženske

Poanto slivniškega balinišča je obelodanil župnik Šramel: slivniški možje bodo namesto s svojimi ženami balinali s kuglami. Njegova ugotovitev je bila sprejeta z vsesplošnim odobravanjem, saj si jo vse strani, skupaj s pronicljivim Markotom, razlagajo vsaka po svoje.

Kot dama v »najlepših« letih

Čeprav ima naša knjižnica na sebi vse več nakita in je iz dneva v dan bolj »doterana«, svojo »kilažo« težko prikriva. Nesporno bo to lep - »luftšutckeler«.

Zmagovalna ali samozadostna strategija?

KEA se ne bo šla šentjurske trgovinske vojne, je z učiteljske avtoriteto odločila njena generalna šefica. In mimogrede opravila tudi s ŠN.

Ministra Lahovnik v Bohorju

V soboto, 14. avgusta, je bil Šentjur deležen iznenadnega državniškega obiska dveh uglednih ministrov iz vrst LDS, kar predstavlja z ozirom na poletni dopustniški čas za sicer »zabačeni« Šentjur že pravo ministrsko poplavo. Koordinatorica obiska je bila poslanska kandidatka LDS Anita Koleča. LDS se je očitno nadvse resno (predčasno) lotila svoje predvolilne kampanje.

Vodstvo Bohorja je ministroma in razmeroma skromnemu šentjurskemu spremstvu (Anita Koleča, podžupan Artnak, direktor OU Palčnik in štirje novinarji) dinamično in všečno predstavilo svoje podjetje, ki ga pa bralci ŠN že poznajo iz ene od prejšnjih števil ŠN. Šolski minister Gaber je spraševal veliko in zanimivo, gospodarski minister Lahovnik, v kavbojkah in športno oblečen bolj podoben povprečnemu gimnazijcu kot ministru, pa se je izkazal za razmeroma dobrega poznavalca lesne stroke. Sicer pa sta več poslušala in manj govorila, pravzaprav nista povedala ničesar, kar bi preseglo splošna spoznanja ekonomije in poslov, sta se pa izkazala kot duhovita sogovornika. Povzemam nekaj slišanih bolj udarnih izjav:

Minister Lahovnik:

O šentjurski periferiji: »Vesel sem,

da se razvija tudi periferija, kar je malo žaljiv izraz, ker za ljudi tukaj je to center.«

O nerazumevanju kmetijskega ministrstva za razvoj: »Že večkrat sem povedal, da med Brnikom in Ljubljano proizvajamo najdražji krompir na svetu.«

O novinarskem poročanju: »Napišite, da si je (G)aber prišel pogledat, kako v Bohorju delajo bukov furnir.«

O tujih nevarnosti tujih investicij: »Skrbi me le, da preveč računajo le na poceni delovno silo.«

Minister Gaber:

O slovenski mentaliteti: »Po celi Sloveniji je jamrovcev več kot preveč.«

O nacionalnih trgovskih kvalitetah: »Slovenci nismo pragmatična nacija.«

izbor Bogdan Rahten

Nov par v Zgornjem trgu

V okvir rednih letnih zamenjav, ki jih mariborska nadškofija opravlja vsakega prvega avgusta, je bil vključen tudi Šentjur. Tega dne sta namreč začela službovati Vinko Čonč, ki je prišel iz Sv. Duha v Celju in Tadej Legnar iz Sv. Danijela v Celju.

Zaposlovalno polletje

Do 30. junija se je od začetka leta prijavilo 89 iskalcev prve zaposlitve, 10 stečajnikov in 57 trajnih presežkov.

V prvi polovici letošnjega leta je šentjurski urad za delo izdal 3 osebna delovna dovoljenja. V istem obdobju je izdal 25 dovoljenj za zaposlitev in 15 dovoljenj za delo, ki so se vsa nanašala na delo v gradbeništvu.

Do konca junija je prejelo enkratno

sofinanciranje 15 težje zaposljivih brezposelnih oseb, od tega 3 invalidi, 9 dolgotrajno brezposelnih oseb in 3 presežni delavci.

V 11 programih javnih del je sodelovalo 43 oseb, na mesec pa je bilo povprečno število aktivnih 34.

Od junija do junija

Zavod za zaposlovanje je primerjalno obdelal junijske podatke. Izmed 1071 prijavljenih brezposelnih (66 v Dobju in 1005 v Šentjurju) jih ima 42,7 % I. in II. stopnjo izobrazbe, 25,1 % III. in IV., 26,6 % V., 1,4 % VI. in 4,2 % VII. in VIII.

V isti grupaciji je 59,9 % žensk, 23,4 % iskalcev prve zaposlitve, 26,6 % je mlajših od 26 let, 52,1 % je dolgotrajno brezposelnih.

Indeks brezposelnosti v primerjavi z lanskim

junijem je 91,9, kar je relativno ugoden trend.

Kazali glasbeno znanje

Na Anino nedeljo so v Dobju priredili že 32. izvedbo prireditve Pokaži kaj znaš. Dobjanski kulturniki so v svoj kraj poleg nekaj sto obiskovalcev zvabili dva ducata ansamblov in posameznikov, zmaga pa je potovala v Šmarje.

Streha za streho Šentjurja

Šentjurski planinci so težavam s kritino na reševniškem planinskem domu sklenili narediti konec. Poleg strehe bodo opravili še nekaj manjših investicij, vse skupaj pa so ocenili na polčetrty milijon tolarjev. Nadejajo se, da jim bodo na pomoč priskočile ustanove, podjetja in posamezniki.

Direktor Bohorja:

O ceni lastne delovne sile:

»Naslednjih 20 let bomo s to ceno delovne sile garantirano konkurenčni na svetovnem trgu.«

O sodelovanju lesarjev: »Razbitost slovenskih lesarjev je totalna.«

Podžupan Artnak:

O občinskem prostorskem planiranju: »Ob navezovalni cesti Dramlje–Šentjur bomo pridobili okrog 100 hektarov novih zazidalnih površin.«

O vplivu velikosti na razvitost občine: »Na lestvici razvitosti smo na diametralno nasprotnem koncu kot na lestvici velikosti slovenskih občin.

Poslanska kandidatka LDS Anita Koleča:

O svojem volilnem pričakovanju: »Naslednjič vas bom povabila v Šentjur kot poslanka Državnega zbora.«

F. K.

Piki, takoj daj tačko ministru!

IZJAVA MESECA

Dr. Pavliha, prometni minister v Vrbnem: *«Smo delali, delamo in bomo delali s polno paro... Tako, da prehitevamo sami sebe!*

KOLUMNA

»Šentjurski desant na Laibach«

Prav gotovo bo veliko nestransko čutečih občanov jeseni spet »odmetavalo« svoje glasove vsemogočim starim in novim poslanskim kandidatom. Večina se bo oklepala zakoreninjenega mišljenja »saj je vse eno, za koga volim, saj so vsi isti ...«. Vendar je tukaj nauk skrajno preprost – nikoli niso isti, so samo boljši ali slabši. Pri tem pa vsi hote ali nehoti pozabljajo na osrednji problem, ali poslanci potem ko so izvoljeni,

postanejo dobro plačani pozerji, ali pa so sposobni v lastni režiji narediti nekaj za okolje, ki jih je izvolilo. Kaj sedaj? Očitno je, da zadeve, povezane z volitvami poslancev v naši občini, nikoli niso bile usklajene. Oziroma da je bila edina stvar, ki je bila usklajena, načelna in samoumevna »komanda« strank v Ljubljani, da je treba ravnati po pravilu, ki ne daje v prvi plan možnosti, da se v občinah izvoli toliko poslancev, kot bi jih bilo možno. Vse skupaj je videti še bolj bizarno, potem ko definiramo, da bi lahko imeli v Šentjurju in Dobju zagotovo, seveda s pomočjo vnaprej dogovorjenih pravil igre in z malo taktičnega glasovanja, štiri poslance. Kar bi bilo seveda zelo OK za naši dve občini, še posebej, če bi bili poslanci v strankah, ki bodo v vladi. Občani bi se morali odločiti predvsem racionalno in gledati predvsem na interese, ki bi naši občini prinesel največ koristi. Zgodba o takšni samosvoji volilni politiki niti ni tako težko izvedljiva, še več, kupčija je videti imenitno. Zato se malo poigramo in naj ima zgodba dva konca. Pri prvem bom izhajal iz realne postavke, da lahko imamo štiri poslance. Severni del občine (Blagovna, Dramlje in Ponikva) voli »svojega« domačina podžupana Jožeta Koržeta (SDS) s Ponikve, za izvolitev bi mu zadostovalo okoli 20 odstotkov občinskih glasov, južni del (Loka, Prevorje, Gorica pri Slivnici, Kalobje in Planina) glasuje za kandidata iz Gorice pri Slivnici Janka Cerkvenika, ki bi potreboval od 10-15 odstotkov. V samem Šentjurju pa se zna spopasti celo pet kandidatov – Šentjurčanov. Najbližje izvolitvi je Marko Diaci, ki zna krepko preseči volilni prag svoje stranke mladih, dovolj bi bilo že 10 odstotkov. Velike možnosti ima tudi kandidat SLS (Ketševa? – stranki bi bolj koristil stari poslanec), kajti stranka v Šentjurju po pravilu presega strankin državni prag, 15 odstotkov glasov bi bilo več kot dovolj. To pomeni, sever Šentjurja za kandidata SLS, jug pa za starega poslanca Diacijo. In še drugi konec zgodbe. Denimo da bomo glasovali po utečenih pravilih. Pri tem bom izhajal prav tako iz realnih postavk: v skrajnem primeru lahko ostanemo brez poslanca. Za nekatere stranke v tem scenariju ni vlog: Desus bo težko prišel v parlament, šentjurska ZLSD dosega le polovičen strankin prag, Nacionalno stranko bo predstavljaj kandidat iz Štor, zmagovalka zadnjih volitev LDS pa bo s kandidatko Anito Koleča težko presešla povprečje stranke.

Seveda vaše stališče do te zadeve ne pomeni, da se uvršča med »pametne ali butaste«, ampak je preprosto stališče do tega problema, ki teoretično zveni povprečnemu občanu dokaj »cool«. Na Laibach....na Laibach!«

L. Žafran

Tehnološki priliv

Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport je pred kratkim razglasilo rezultate obširnega razpisa za opremo vzgojno-izobraževalnih zavodov.

Med preko 4000 računalnikov, ki jih bo ministrstvo sofinanciralo, jih bo 42 prišlo na naše področje. Prejemniki so: Ljudska univerza (8), OŠ Hruševac, Šolski center, OŠ Dobje (7), Šolski center (5), OŠ F. Malgaja (4), OŠ Dramlje, POŠ Blagovna, POŠ Kalobje (2), OŠ Planina, OŠ Ponikva in Vrtec Šentjur (1).

Ljudska univerza Šentjur bo prejela enega izmed skoraj 400 zmogljivejših računalnikov. Med 433 prenosnimi računalniki bo po eden prišel na OŠ Dramlje, Šolski center in Ljudsko

univerzo.

Ministrstvo bo sofinanciralo tudi skoraj štiristo digitalnih projektorjev. Med sedmerico uspešnih pa so: OŠ Dobje, F. Malgaja in Hruševac, POŠ Kalobje, Vrtec, Ljudska univerza in Šolski center. Da bo dokumentiranje lažje, si bodo na Kalobju in Ljudski univerzi pomagali z digitalnima fotoaparatom.

Nageljni za Posočje

Na Mestnem trgu v Šentjurju je v soboto, 14. avgusta, potekala akcija »Aktivna pomoč – nagelj za Posočje«. Projekt poteka na nacionalnem nivoju v organizaciji Aktivne Slovenije, Društva Sončnica in Junjske liste. Aktivisti so mimoidočim za prostovoljne prispevke ponujali nageljne.

Izkupiček 70.060 tolarjev je eden najvišjih, kar so jih zbrali v Sloveniji, in bo namenjen družini Kravanja iz Čezsoče, ki jih je nedavni potres močno prizadel.

Po besedah vodje Inicijativnega odbora Aktivne Slovenije Šentjur Damjana Tavčarja so bili Šentjurčani za akcijo zelo dovezetni. Aktivna Slovenija je tako stopila tudi na šentjursko politično prizorišče. G. Tavčar, ki prihaja iz Šentjurja, pravi, da je šentjurski občinski odbor v fazi ustanavljanja, saj si prizadeva najti somišljenike. Čeprav na prizorišču naj ne bi bilo predstavnikov šentjurske politike, je Damjan neobremenjen, saj meni, da program AS prinaša aktivno politiko, ki jo bodo ljudje radi sprejeli.

JAVNOMNENJSKA RAZISKAVA

»Pametni se ne želijo ukvarjati s politiko, zato so obsojeni, da jim vladajo neumni«

Sredi počitniškega avgusta bodo naši edini stiki s politiko namenjeni volitvam za poslance Državnega zbora. Kandidaturo Marka Diacija podpira dobra tretjina vprašanih, druga je Anita Koleča, na tretjem mestu podžupan Jože Korže. LDS je še vedno v vodstvu, drugi dve vladni stranki ZLSD in DeSUS pa krepko na repu. Podžupani Jože, Drago in Jože so solidno opravili z ocenjevanjem. Ropova vlada ni izpolnila pričakovanj pri 55 odstotkih naših občanov. Te novice se bodo ponavljale iz dneva v dan. Če jih prebirate z običajnimi pričakovanji bralca, da bi izvedeli kaj novega, res ne boste mogli veliko razbrati iz njih.

Naši bodoči poslanci

Naključni opazovalec si o poslancih misli le tri stvari: da nenehno govorijo in nič ne povedo, drugič, da od navzočih skoraj nihče nikogar ne posluša, in tretjič, da so pri glasovanju zanesljivo vsi proti. Koliko manj problemov bi v zadnjih desetih letih bilo, če bi bili poslanci vsaj kdaj pa kdaj ravnali po svoji pameti!

Ali imamo v naši občini poslanske potenciale. Prvi vtis je, da kljub temu da je 46 odstotkov vprašanih še neopredeljenih, še najbolje kaže našemu poslancu Marku Diaciju, saj bi zanj glasoval vsak tretji – 35 %. Vendar pa prav on lahko postane naš največji luzer. Če

stranki SMS ne bo uspelo preseči volilnega praga, bo šla očitno v nič gora naših glasov. Kot vse kaže, Diaci ni v pravi stranki, saj bi za SMS glasoval le vsak njegov četrti podpornik. Kolečeva je druga, vodilni dvojici pa sledi Korže – 20 %, ki je dobil največ glasov na severu občine. Kandidat NSi iz Gorice Cerkenvenik je dobil 11 odstotkov, kar zna biti premalo za poslanski sedež. Prikriti strah gotovo preganja četico ostalih kandidatov iz Šentjurja (Stoparjeva – ZLSD, Gazvoda – DeSUS in še neznani kandidat SLS), ki si bodo morali svoje glasove še krepko prigarati. Hriberšek, kandidat SNS, ni dobil niti enega glasu. Seveda je tukaj še neznani

kandidat SLS, ki zna pobrati 10–15 odstotkov glasov, ki jih zagotavlja šentjurski glasovalni bazen.

Strankarsko oblačno poletje

Čeprav ima LDS na državni ravni precejšnje težave z medijsko podobo zaradi odmevnih afer in klientelizma, je v Šentjurju še vedno v vodstvu s 25 odstotki, opozicijska SDS (18 %) je še na sigurnem drugem klinu, tretje uvrščena SLS pa je svoj avgustovski seštevek, kljub temu da je še brez imena svojega kandidata, zaokrožila na 14 odstotkov. Naslednja tri mesta so zasedle NSi – 12 %, SMS – 8 % in ZLSD s 6 odstotki podpore. Na repu je SNS z 2 odstotki. DeSUS s 5 odstotki ostaja

Strankarsko prerivanje

AVGUST 2004

-procentualno od 54% opredeljenih

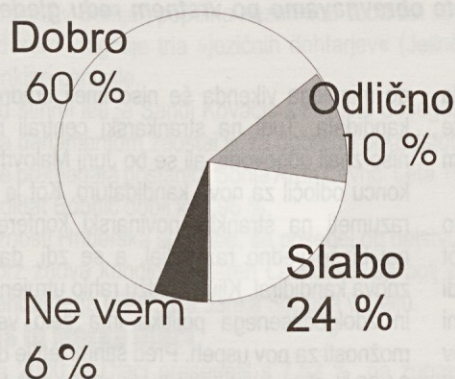

najbolj neopazna stranka vladne koalicije. Na lestvici se je pojavila tudi Kekova stranka AS-Aktivna Slovenija – 4 %, ki je prejšnjo soboto delila rdeče vrtnice v središču Šentjurja. Vse našete stranke morajo računati še na četico obrobnih stranic, ki bodo tudi v Šentjurju pristavile svoje lončke in jim odščipile nekaj odstotkov. Veliko vprašanih, kar 46 odstotkov, ne razmišlja o strankarskem opredeljevanju in očitno sledi pregovoru: »Pametni se ne želijo vpletati v politiko, zato so obsojeni, da jim vladajo neumni.«

Podžupani

V anketi smo zastavili vprašanje, kako občani ocenjujejo delo naših treh podžupanov na polovici njihovega mandata. Podžupan Jože

Kako delajo naši podžupani?

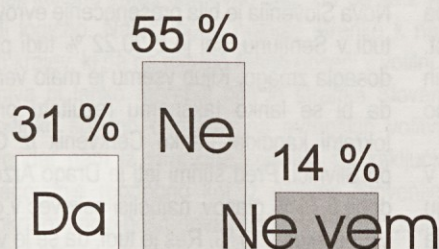

Korže se je najbolje odrezalo v svojem severnem delu, v Šentjurju so najvišje postavili Jožeta Artnaka, na jugu občine pa je slavil Drago Arzenšek. Podžupane so občani ocenjevali z oceno od 1 do 3. Skupni seštevek je pokazal minimalne razlike: Drago Arzenšek je zbral 65 točk, Jože Korže 62 in Jože Artnak 59. V povprečju so vsi dobivali povprečno oceno 2, za katero se je opredelilo 60 odstotkov vprašanih. Na splošno so župani slabo poznani, 6 odstotkom vprašanih se niti ne sanja, kdo so podžupani in kaj delajo.

Vladi gre za nohte

Ena od razlag, zakaj pada podpora naši vladi, bi bila lahko tudi,

Ali je Ropova vlada izpolnila obljubljeno?

da Šentjurčani premieru Tonetu Ropu zaupajo precej manj kot prejšnjemu premieru, zdajšnjemu predsedniku Janezu Drnovšku. Če je pred leti izgledalo, da se vodilni stranki v vladi LDS+ZLSD zavzemata za odprto ekonomijo in čim manjšo državno regulacijo trga, je sedaj vse prej kot to. Bolj ko se bližamo standardom razvitih držav, je vse več znamenj, da sta stranki zastopnici kapitala in zbirališče pomembnega dela kapitalne elite. Kot taka vlada ni izpolnila pričakovanj 55 odstotkov občanov in le tretjina vprašanih ji še zaupa. L.Žafran

STATISTIKA:

Telefonsko anketiranje je potekalo 14. in 15. avgusta v popoldanskem/dopoldanskem času. Velikost vzorca je 100, opravičeno je bilo 55 razgovorov, drugi niso želeli sodelovati. Anketiranih je bilo 42 odstotkov moških in 58 odstotkov žensk. Vzorec je bil teritorialno usklajen s številom prebivalstva. V anketi nismo upoštevali starostnega povprečja v naši občini. Ocena napake (+/-): 0–4. (anketiranje: ž. žafran)

Anita je odlična kandidatka

Liberalna demokracija Slovenije – LDS bo za poslanko v Državni zbor Republike Slovenije v okraju, ki obsega občini Šentjur in Dobje, kandidirala Anita Koleča, znano kulturno delavko, po izobrazbi pravnico, staroselko Šentjurja in občasno Dobjanko.

Anita zelo dobro pozna naše kraje in

ljudi. Z dolgoletnimi delovnimi izkušnjami v gospodarstvu, v družbenih dejavnostih, še posebej v kulturi, s poznanstvom številnih pomembnih ljudi v državi,

bi gotovo znala vzbuditi simpatije poslancev in državnih uradnikov ter tako v Ljubljani spretno lobirati za interese tega okolja. Anita Koleča je izobražena in spretna govornica, pri reševanju problemov preudarna in modra, po naravi pa strpna in umirjena. Posebej cenimo njene organizacijske sposobnosti in njen način sodelovanja z ljudmi, ki jim zna prisluhniti. To so kvalitete za poslanko, kakršno zaslužita in potrebuje občini Šentjur in Dobje za uresničitev njunih ambicioznih interesov in potreb. Že doslej ju je skušala aktivno sooblikovati, za kar so po zadnjih spremembah na lokalnih volitvah v občini Šentjur vzpostavljeni dobri pogoji. Doslej še nismo imeli boljše možnosti za sodelovanje z državnimi institucijami. Letošnje državnozbornske volitve so zato enkratna priložnost, da skozi podporo LDS-u na volitvah naredimo velik razvojni korak naprej in ustvarimo boljšo prihodnost nam in našim otrokom. Zato je Anita odlična kandidatka.

Jože Artnak

Predsednik občinskega odbora LDS

Franc Gazvoda, kandidat Desusa

Franc Gazvoda, univ. dipl. econ. iz Zgornjega trga v Šentjurju, se je rodil leta 1945 v Novem mestu. Že med šolanjem na gimnaziji Novo mesto in na Ekonomski fakulteti v Ljubljani so ga njegova samoiniciativnost, vnema in sposobnost organizacije

pripeljale do marsikateri vodilne funkcije. Zato ne preseneča njegova poslovna pot, ki jo je začel kot finančni direktor v Ingradu. Dobrih 12 let je bil najprej sanator in nato glavni direktor Ema Celje, v devetdesetih letih pa finančni direktor Aera Celje ter direktor Aero Copy Celje. V zadnjem času se kot samostojni podjetnik ukvarja z razvojno usposobitvijo srednjih in manjših podjetij (MK – trgovina, Tiskarna Ljubljana ...). Skozi vse te funkcije ga ves čas odlikuje dejstvo, da je uspeh posamezne firme gradil na zaposlenih, ki jih je vodil s strokovnostjo in karizmo, zaradi česar se je v vseh podjetjih, kjer je delal, zgodilo marsikaj pomembnega.

Prosti čas z ženo najraje preživita s hojo po Pohorju v družbi treh vnučkov. Ves čas ga spremlja tudi predanost šahu. Rad ima lepe gore, zdravo hrano, otroke in šah. Ne mara hinavščine in 'obračanja' resnice ter spoštuje poštene, iskrene in zveste ljudi.

Politike se je sicer vse življenje otepal, vendar ga je Desus prepričal kot ideološko neobremenjena organizacija, pri katerih imajo prednost dober standard in socialna varnost tako za upokojece kot tudi za vse ostale državljane. Verjame, da je za to potreben gospodarski razvoj, kjer vidi svoj doprinos k pozitivnemu odvijanju lokalnih dogodkov, saj lahko uporabi vse svoje znanje in sposobnosti, pridobljene z bogatimi življenjskimi izkušnjami. Nerazvita gospodarska politika, socialne težave, nerešena infrastruktura in neustrezen odnos do podeželja so izzivi, ki so ga pritegnili h kandidaturi na listi Desusa.

Predsednik Desusa Alojz Recko

Predvolilna matematika

Do volitev v Državni zbor je sicer še dober mesec dni, kljub temu pa je glede šentjurskih kandidatov več ali manj vse jasno. Seveda, kar se kandidatur tiče, kdo bo izvoljen, bomo izvedeli v nedeljo, 3. oktobra, zvečer. V Šentjurskih novicah smo se malce poigrali z izvolitvenimi možnostmi šentjurskih kandidatov. Na nivoju šentjurskega volilnega okraja in celjske volilne enote smo pregledali trende zadnjih dveh parlamentarnih volitev in skušali z upoštevanjem rezultatov drugih volitev, trenutne politične situacije in »moči« kandidatov napovedati njihove možnosti za poslanske sedeže. Seveda gre za ugibanja in ne za ekspertizo, katere namen bi bil vplivati na javno mnenje. Stranke in kandidate obravnavamo po vrstnem redu glede na rezultate parlamentarnih volitev leta 2000.

LDS in Anita Koleča

Šentjurska LDS je bila na zadnjih parlamentarnih volitvah sicer relativna zmagovalka tudi v Šentjurju, toda Boris Zupanc je kljub 29,74 doseženih odstotkih bil kar daleč od poslanskega sedeža. V celjski volilni enoti, ki šteje 11 okrajev, je namreč LDS v kar devetih dosegla boljše rezultate, poslanci pa so postali kandidati v Celju (Slavko Gaber), Velenju in na Ravnah na Koroškem, kjer so vsi dosegli več kot 40 % rezultat. Podobno je bilo leta 1996, ko je za LDS v Šentjurju kandidiral Jože Artnak, ki je pri nas z 22,16 % osvojil drugo mesto, v konkurenci eldesovcev v svoji enoti pa šele deseto.

Tudi sodeč po rezultatih drugih volitev, šentjursko volilno telo ni posebno naklonjeno liberalni demokraciji. LDS je močnejša v urbanih okoljih, zato je težko verjeti, da bi Anita Koleča uspela doseči vsaj podoben rezultat kot njeni kolegi kandidati v Celju, Velenju ali Slovenj Gradcu. Kolečeva je sicer čisto solidna kandidatka, ki se je izkazala s svojim dolgoletnim uspešnim delom v kulturi, tudi njena prepoznavnost ni slaba, a bi njena izvolitev vseeno pomenila veliko presenečenje. V samem Šentjurju bi še najbrž šlo, toda na drugih voliščih je LDS brez realnih možnosti.

SDS in Jože Korže

Na volitvah leta 2000 sta poslanca SDS iz celjske volilne enote postala Mirko Zamernik iz Mozirja in Franc Sušnik iz Žalca, oba pa sta dosegla več kot 20 % glasov. Šentjurski kandidat Zoran Justin je bil s 13,45 % nekako v povprečju svojih strankarskih konkurentov v peti volilni enoti in seveda daleč od državnega zbora. Štiri leta prej je Franc Kovač dosegel 19,66 %, kar je bilo celo nad državnim SDS povprečjem, a sta bila takrat kandidata v Celju (Štorah) in Mozirju zanesljivo pred njim.

Šentjurska SDS praktično že deset let dosega podobne rezultate, vseskozi pa se z nekaj malega odklonov vrtijo okrog 15 %. Takšen rezultat so recimo dosegli na zadnjih lokalnih volitvah, na junijskih evropskih volitvah pa kljub splošnemu pozitivnemu trendu desnih strank SDS z 17,34 % v Šentjurju ni ravno blestela. Treba je tudi upoštevati, da bo na Koroškem za slovenske demokrate kandidiral novinar

Miro Petek, najbrž bosta znova kandidirala tudi Zamernik in Sušnik, več kot tri mandate pa SDS v peti volilni enoti tudi ob zelo dobrem »dnevu« ne bo dobila.

Jožeta Koržeta tako zagotovo čaka težko delo. V zadnjih dveh letih si je Ponkovičan kot podžupan sicer povečal prepoznavnost, tudi resor koordinacije dela s krajevnimi skupnostmi bi mu lahko zaradi številnih neposrednih stikov z ljudmi koristil, a je vseeno težko verjeti, da bi uspel prehiteti favorizirane esdesovce iz celjske VE.

ZLSD in Andreja Stopar

Tudi za šentjursko ZLSD lahko v nasprotju s stranko na državnem nivoju ugotovimo kronično krizo in stagniranje volilnih rezultatov. Leta 2000 je zanje kandidiral podjetnik Branko Golob, ki je s 5,9 % dosegel drugi najslabši strankarski rezultat v celjski volilni enoti, nič kaj bolje pa ni šlo Cvetu Erjavcu, ki se je leta 1996 ustavil pri 5,19 %. Nekoliko bolje so se šentjurski zlsdjevci odrezali na zadnjih lokalnih volitvah, ko sta lista in županska kandidatka Dubravka Turk dosegli dobrih 7 %, vendar pa je takrat bilo bistveni manj konkurenčnih list. Na evropskih volitvah, ko v igri ni bilo lokalnih obrazov, so dosegli 9,41 %, kar je še vedno daleč od državne ravni.

Podobno kot druge velike stranke tudi ZLSD v mesta nastavlja znane obraze, tako bo v Celju recimo kandidirala ministrica za kulturo Andreja Rihter, Velenje pa je tako že tradicionalno »rdeče« volišče, kjer kandidat ZLSD praktično ne more ostati brez poslanskega sedeža. Tako tudi Andrejo Stopar čaka silno težka naloga, saj bi morala krepko preseči 10 %, to pa je takorekoč nemogoče. Stoparjeva je sicer kot načelnica Uprave enote med ljudmi zagotovo dobro poznana, toda funkcija »prve lokalne birokratke« ima lahko za prebitje šentjurskih volilnih okvirov tudi negativno konotacijo.

SLS in Jurij Malovrh

Šentjurska SLS je zanimiv politični fenomen. Po izgubi lokalne oblasti deluje razbito, kar se pa na podpori volivcev očitno ne pozna. Evropske volitve res niso najbolj reprezentativno merilo, a je 18,81 % SLS v Šentjurju pomenilo najvišji rezultat v VE in kar tretji v Sloveniji.

O težavah šentjurske SLS priča tudi to, da

do minulega vikenda še niso imeli uradnega kandidata. Tudi na strankarski centrali nam niso znali odgovoriti, ali se bo Jurij Malovrh na koncu odločil za novo kandidaturo. Kot je bilo razumeti na strankini novinarski konferenci, naj bi še vedno razmišljaj, a se zdi, da bo znova kandidiral. Kljub imidžu rahlo utrjenega in z dolgočasnega politika ima zelo velike možnosti za nov uspeh. Pred štirimi leti je dobil 24,05 % glasov in bil v celjski volilni enoti daleč najboljši med esdesovci. Kot kandidat SKD je leta 1996 dosegel 15,93 %, za SLS pa je takrat kandidiral Roman Moškotevc, ki je dosegel 22,35 % in le za las zgrešil parlament.

SLS ima v Šentjurju očitno neverjetno zveste volivce, njenemu šentjurskemu kandidatu pa gre-paradoksalno-na roke tudi obupno stanje stranke na državnem in regijskem nivoju. V celjski VE Malovrha lahko užene le bivši minister Jakob Presečnik v Mozirju, nevarna pa bi lahko tudi bila žalski volilni okraj in morebitna Šrotova celjska kandidatura.

NSi in Janko Cerkvenik

Nova Slovenija je bila presenečenje evrovolitev tudi v Šentjurju, saj je z 20,22 % tudi pri nas dosegla zmago. Kljub vsemu je malo verjetno, da bi se lahko takšnemu rezultatu približal tokratni kandidat Janko Cerkvenik iz Gorice pri Slivnici. Pred štirimi leti je Drago Arzenšek dobil 5,71 % glasov, najboljši nsijevec v celjski VE pa skoraj 10 %. Res je tudi, da se je večina kandidatov vrtela med 5 in 7 %, tako da prav velik preskok Cerkveniku ne bi bil potreben, vendar bo letos ob pričakovanem boljšem absolutnem izidu NSi tudi rang za morebitno poslansko mesto s Celjskega višji. NSi Šentjur je na lokalnih volitvah 2002 zbrala 8,65 % glasov.

Cerkvenik je širše dokaj neznan kandidat, kljub vsemu pa lahko v Slivnici in gasilskih krogih računa na lepo število glasov. Največje Cerkvenikove konkurente je najbrž potrebno iskati v Mozirju, Žalcu in ponekod na Koroškem, kjer so volivci tradicionalno naklonjeni krščansko-ljudski opciji.

DeSUS in Franc Gazvoda

Šentjurski Desus doslej ni bil pretirano aktiven v občinski politiki, a imajo očitno za sabo disciplinirano volilno bazo. Toda sodeč po

prejšnjih volitvah je njihov skrajni domet dobrih 5 %, kolikor je njihova lista dobila (5,43 %) na lokalnih volitvah 2002. Dve leti prej je za parlament kandidiral neznani Celjan Emil Kolenc, a vseeno dobil dokaj solidnih 4,9 %, leta 1996 pa domačin Stane Šumej 4,3 %

Franc Gazvoda je nedvomno sposoben dvigniti »delnice« šentjurskemu Desusu, a je vprašanje, koliko. Skoraj zagotovo upokojenci iz celjske VE enote ne bodo dobili več kot enega poslanca, praktično na vseh volitvah pa je bil daleč najuspešnejši žalski okraj, kjer je leta 2000 danes že pokojni Anton Delak dobil več kot 11 %. To pa je odstotek, ki je za Šentjur verjetno nedosegljiv.

SNS in Roman Hriberšek

Šentjurskega kandidata so predstavili dokaj zgodaj, a je kljub temu da se je preselil v Šentjur, popolna neznanka. Toda zdi se, da volivci SNS volijo predvsem vragolije tria »jezičnih dohtarjev« (Jelinčič, Peče, Barovič) iz strankine centrale.

Pred štirimi leti je Sandi Kovačič s Planine dosegel zelo solidnih 6,69 % in za parlamentom zaostal le za dobrega pol odstotka. V Slovenj Gradcu ga je premagala poslanka Sonja Areh Lavrič. Leta 1996 je pri nas neznani kandidat Bobnič dobil le 1,96 %.

Možnosti Hriberška so slabe, še posebej ob dejstvu, da bo na Koroškem najbrž znova kandidirala Areh Lavričeva, še bolj pa zaradi kandidature legendarnega televizijca Janka Šoparja v Celju.

SMS in Marko Diaci

Leta 2000 je Diaci presenetil s 7,52 %, na županskih volitvah je dobil 12,21 %, lista SMS pa v občinski svet s 13,8 % štiri svetnike. Skratka, je v vzponu, kar pa ne bi mogli ravno trditi za stranko na državnem nivoju. Kljub vsemu jim uvrstitev v parlament ne bi smela uiti in v tem primeru skorajda zanesljivo Diacija čaka nov mandat.

V Šentjurju si je uspel zgraditi pozitiven imidž, veliko se pojavlja tudi v nacionalnih medijih, ki imajo še vedno največjo moč. Ob podobnem rezultatu kot na županskih volitvah bo zanesljivo najboljši v celjski volilni enoti, ki pa seveda mora biti med štirimi najboljšimi SMS v celotni Sloveniji. Zanimivo je, da bo k temu skušala pripomoči tudi Šentjurčanka Alenka Potočnik, nekdanja košarkarica, ki naj bi kandidirala v Celju.

Ostali

Zagotovo bo svoje kandidate v našem volilnem okraju postavilo še nekaj strank, a lahko računajo le na drobtinice, če seveda ne bi za kandidata pripeljali kakšno zares odmevno ime, kar pa se z vidika volilne strategije ne zdi logično. Najbrž bodo manjše stranke k nam pripeljale kadre iz drugih krajev, ki pa ne morejo resno poseči v volilni boj.

Zanimiva bi lahko morebiti bila le stranka Slovenija je naša, ki se je za novinko solidno odrezala na evropskih volitvah (v Šentjurju 2,53 %), vendar nam iz strankine centrale do zaključka redakcije na naše poizvedovanje (podobno kot iz Aktivne Slovenije, Zelenih, SEG-a in Demokratov) niso posredovali načrtov o aktivnostih v našem okraju.

Zaključek

Ugotovimo lahko, da imajo pri nas za izvolitev še najmanj možnosti kandidati velikih parlamentarnih strank. V proporcionalnem volilnem sistemu gre pač za nabiranje skupnih odstotkov posameznih list, nekoliko paradoksalno pa za izvolitev kandidata ni pomemben uspeh v volilnem okraju, temveč v volilni enoti, kjer pa med seboj tekmujejo predstavniki istih strank. Na primer: LDS ali SDS lahko v Šentjurju zmagata tudi z 10 % prednosti, a njun kandidat še vedno ne bo izvoljen, če bodo njuni kolegi v drugih okrajih dosegli boljše rezultate.

Večje možnosti za izvolitev imajo tako kandidati manjših strank, ki morajo prebiti nižjo kritično mejo za izvolitev, kar pa je seveda spet relativno. Zares močan in prepoznaven kandidat ima tako lahko enostavno delo, čeprav strankarski volilni strategji v okraje z velikim številom volivcev radi postavljajo znana imena, ki stranki skupno prinesejo večje število glasov, hkrati pa zmanjšujejo izvolitvene možnosti kandidatom iz manjših okolij. Kar je logično, saj je stranki v prvi vrsti pomemben skupni rezultat.

”Moja bela ni tvoja bela,
čeprav oba gledava isti sneg”

Milan Vincentič

Dragi prijatelji, spoštovani poslovni sodelavci!

Pogovarjam se z vami o tem in onem, včasih tudi o politiki. Povezujemo jo z nečednimi posli, z višjimi, nam nedosegljivimi interesi, z ljudmi, ki niso eni izmed nas. Kritiziram skupaj z vami in se sploh ne zavem, da sem že več kot desetletje tudi sama politik. Pravzaprav političarka. Grozno, kako grdo se sliši. Kot naočarka.

Nikoli nisem o delovanju v politiki razmišljala drugače kot o reševanju javnih problemov ter prizadevanju za naše skupno boljše življenje. Povabilo k sodelovanju na letošnjih državnoborskih volitvah sem sprejela kot izraz zaupanja stranke Liberalne demokracije Slovenije v moje sposobnosti in delo ter v prepričanju, da bodo moje kolegice in kolegi še naprej zvesti načelom svobode, napredka, odprtosti in socialne pravičnosti.

Občini Šentjur in Dobje sta sredi velikih razvojnih načrtov in bilo bi izjemno dobro, da imamo v državnem zboru svojega človeka, ki bo sodeloval z lokalno skupnostjo, ki bo dihal z njenimi programi in se vključeval v prizadevanje za izvedbo posameznih projektov. Prav to nalogo čutim kot svojo prvo in osnovno dolžnost.

Velike zgodbe vključevanja Slovenije v evropska in svetovna združenja so za nami. Uresničili smo jih z dokaj enotnimi pogledi slovenske politike na smisel in razloge, da smo zraven. Tudi zato smo uspeli. Na področju reševanja notranjih težav se precej bolj razhajamo. Toda različnost mnenj še ni razlog za nestrpnost in pretirano konfliktnost. Državni zbor je prostor soočanja argumentov in resnih ter strokovnih razprav. Svoje poslanstvo vidim v izogibanju konfliktov, a v konstruktivnem parlamentiranju.

V naslednjih tednih in mesecih do 3. oktobra bo izrečenih veliko obljub. Volivke in volivci boste ocenjevali realnost izrečenega in napisanega. Lahko se boste odločili za veliko besed, za demagoške pozive, za prijazne nasmeh ali pa se izognili predvolilnemu vzdusju. To nam omogoča demokracija.

Želim si, da bi čim več občanov in občanov Šentjurja in Dobja odšlo na volitve in oddalo svoj glas, glas za dober državni zbor in za odgovorno vlado.

Anita Koleča

naročil OO LDS

L. H.

PRVI PODATKI IZ PROMETNE ŠTUDIJE

Kaj bo prinesla severna obvoznica?

Prvi podatki iz prometne študije

Navezovalna cesta Dramlje–Šentjur, bolj natančno Dramlje–Bezovje, bo gotovo imela pomembnejšo gospodarsko vlogo, kot je zgolj reševanje šentjurskega mestnega prometnega vozla, toda na konkretni ravni nas zanima predvsem to, kaj bo pomenila za samo mesto Šentjur. Da bo za Šentjurčane predvsem obvoznica, je nesporno, kot za nesporno smatramo tudi dejstvo, da bo država vključno s prestavitvijo nadvoza vanjo smelo ugriznila.

Do sedaj dosegljivi podatki iz prometne študije obsegajo število vozil na dan leta 2003 in projekcijo za leto 2023.

Prometni tokovi 2003

Z avtoceste krene vsak dan proti Šentjurju okrog 6.000 vozil, od tega jih je 2.800 iz Dramelj, avtocesta pa daje dnevno torej okrog 3.200 vozil. Za križiščem na Selah ta številka naraste na 10.700 vozil in potem do središča Šentjurja, do semaforiziranega križišča na 13.700 vozil. Cesta proti Jakobu vzame 7.200 vozil, stara cesta mimo Mercatorja 7.300, kar 6.500 pa odsek proti magistralki mimo Tržnice. Na magistralni cesti proti Celju je dnevno okrog 11.000 vozil, na odseku do odcepa proti Planini rekordnih 14.200, mimo Kmetijske šole pa gre okrog 8.000 vozil.

Avtocesta ima trenutno skoraj 20.000 vozil na dan.

Promet na obstoječih cestah leta 2023

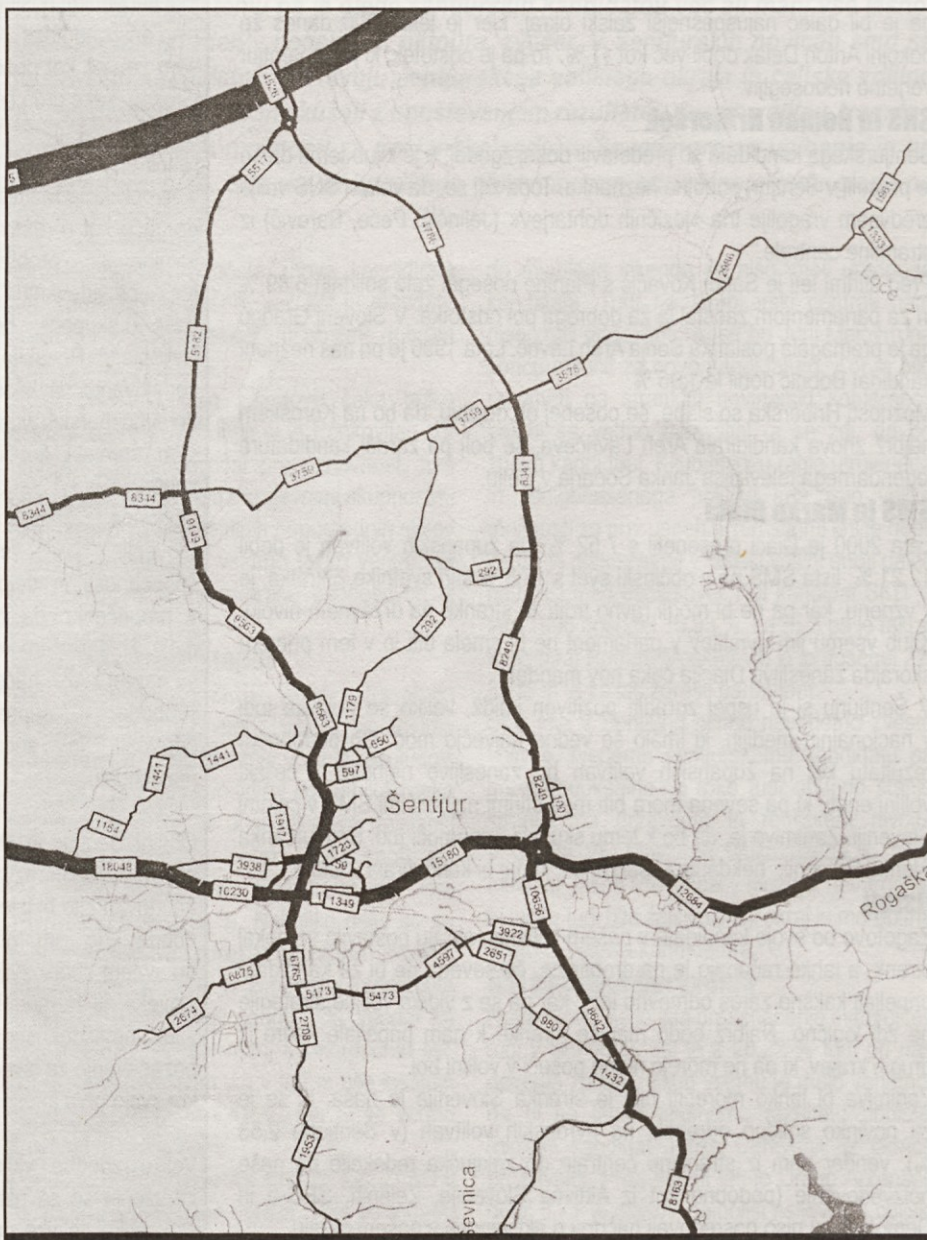
Po projekciji avtorja študije (PNZ projekt nizke gradnje d.o.o., Ljubljana) bo na obstoječih prometnicah 20 let kasneje situacija takšna: avtocesta okrog 30.000 vozil, avtocesta bo dajala okrog 6.000 vozil, po križišču na Selah bo na cesti okrog 17.000 vozil dnevno, do križišča v Šentjurju pa bo ta številka že narasla na 20.000 vozil. Na najbolj obremenjenem odseku od Mercatorja do križišča proti Planini in Slivnici bo okrog 22.000 vozil, od tega jih bo šlo 11.000 proti Planini in Slivnici. Na magistralki Celje–Rogaška Slatina bo 14.000 vozil. Podvoz bo požrl 11.000 vozil.

Severna obvoznica leta 2023

V primeru zgrajene severne obvoznice se število vozil na odcepu v Dramljah ne bo bistveno spremenilo (6.000 vozil), iz smeri Dramelj pa jih bo prišlo okrog 4.000. Cesta proti Selam bo vzela 5.500 vozil, severna obvoznica pa 4700. Od Sel naprej bo na cesti proti Šentjurju okrog 10.000 vozil, do centra Šentjurja bo ta številka narasla na 13.000 vozil, od tega jih bo 11.500 šlo skozi podvoz, mimo Mercatorja bo šlo 4.500, mimo Tržnice 10.000, magistralka bo imela okrog 15.000 vozil vse do krožišča s severno obvoznico. Obvoznica bo od križišča s cesto proti Ponikvi peljala proti krožišču v Bezovju okrog 8.300 vozil. Nova cesta proti Planini in Slivnici (pod Novo vasjo in Črnolico) bo imela okrog 10.000 vozil, od tega jih bo okrog 4.000 vzela nova povratna cesta proti Šentjurju oziroma Podgorju.

Severna obvoznica je za Šentjur strateškega pomena

Laična ocena dosegljivih podatkov kaže na to, da

Šentjurski prometni tokovi 2023

bo navezovalna cesta Dramlje–Šentjur vendarle imela predvsem obvoznice funkcije, zaradi nje se v globalu promet proti jugu ne bo bistveno povečal, bo pa izrazilo razbremenila center Šentjurja. Namesto predvidenih 20.000 vozil na dan (povečanje za 50 % na obstoječih prometnicah) bo leta 2023 Šentjur obremenjen z enako gostoto prometa, kot jo imamo danes, kar je še vedno zelo veliko, toda bistveno manj od predvidenih in realno verjetno nedopustnih 20.000 vozil na dan. Kaj bi ta gostota prometa dejansko pomenila za preživetje Šentjurja kot občinskega centra, bodo kajpada morali oceniti strokovnjaki. Zdi se, da sta »izumrtje« sedanjega centra Šentjurja in selitev mesta v smeri proti Hruševcu neizbežna.

Kaj prinaša prestavitev nadvoza?

Številke, ki opredeljujejo funkcijo nadvoza na eni (pri Zikošku) in drugi strani (za Kmetijsko šolo), kažejo, da prestavitev nadvoza na medregijske prometne tokove ne bi imela večjega vpliva, za sam Šentjur pa bi dejansko pomenila strateško odločitev, s katero

bi poleg centra Šentjurja rešili še problem Kmetijske šole in prometa skozi Novo vas in Črnolico.

Bo država ugriznila v našo obvoznico?

Že površen pogled na številke iz prometne študije vzbuja nekaj resnih pomislekov ekonomske narave: zdi se, da predvidena gostota prometa na obvoznici ni tisti faktor, ki bi ekonomsko opravičevala tako obsežen in razmeroma drag poseg države. Gre seveda le za povsem laično opažanje, kajti niti približnega podatka nimamo o tem, katera je tista gostota prometa, ki bi navezovalno cesto dejansko opravičevala ali celo zahtevala njeno visoko mesto na državni prioritetni listi. V šentjurskem primeru, ko gre ne le za prehod prek Voglajne in železnice, temveč tudi za vprašanje obstoja samega središča mesta, je ekonomski izračun upravičenosti še toliko bolj kompliciran. Torej bo le treba počakati še mesec ali dva, da bodo svoje rekli strokovnjaki.

F. K.

Občinarji prehitevajo po desni

Ni še dobro potihnilo zavistno vzdihovanje občanov, ker je CMC istočasno z gradnjo bližnjega mostu direktorju občinske uprave uredil tudi njegov zasebni športni parkec z bazenom – težko boste našli občana, ki bi ne verjel, da je bila cena zelo ugodna – že je na vidiku nova občinska »investicijska afeta«. Verjetno ne gre za kriminal, gre pa za zelo očitno »prehitevanje po desni«.

V zadnjem času se kar vrstijo manjše slovesnosti ob otvarjanju novih občanskih delovnih zmag, pločnikov, obnovljenih javnih poti in podobno. Kar je lepo in spodbudno, bi pa bilo še lepše in bolj spodbudno, če med njimi vsaj v treh primerih ne bi šlo za »mutna posla«. Gre za novo asfaltno prevleko v nadaljevanju šentjurske ulice Valentina Orožna proti Podgradu, popravilo asfaltnih prevleke proti Javorju in za kakšnih 200 metrov nove ceste v središču Ponikve. Vsem trem primerom je skupno to, da gre za prometnice, ki so v pristojnosti krajevnih skupnosti, le – tem pa so se nove pridobitve zgodile mimo njihovih planov in finančnih možnosti. V vseh treh primerih jim je nenadejano priskočila na pomoč Občina, ki je presenetljivo radodarno razvezala občinski mošnjiček.

Mimo krajevnih skupnosti

Martin Cmok, KS Slivnica:

»O sanaciji ceste proti Javorju vem le to, da je Vlado Artnak vzel na KS obrazce za prostovoljne prispevke krajanov in da je sanacija bila res opravljena. KS je imela to cesto v načrtu v letu 2006 in sem seveda zelo vesel, da so jo opravili predčasno in brez obremenjevanja proračuna KS. Gre za kakšen

»O zadevi, o kateri sprašujete, lahko povem le to, da gre za urejanje in asfaltiranje dveh cestnih odsekov v samem kraju Ponikva, dolgih skupaj okrog 200 metrov, v približni vrednosti 4 milijone SIT. KS teh cest ni imela v planu in tudi ni sodelovala pri izvedbi. Ko sem prišel z dopusta, sta bili cesti že gotovi in sem potem nekaj malega sodeloval le pri urejanju midsosedskih nesporazumov v tej povezavi. Cesti za KS sicer nimata posebnega pomena, sem pa seveda vesel, da sta urejeni. Kdo bo plačnik, ne vem.«

Jože Korže, podžupan, zadolžen za KS:

»O tej zadevi nisem obveščen, sem pa o njej nekaj slišal. Prepričan sem, da zadeve niso tako črno-bele, kot jih prikazujete, čeprav vse kaže, da gre vendarle za nesistemski poseg v pristojnosti svetov KS, s čemer se absolutno ne strinjam. Dokler ne dobim ustreznih informacij o materialni oziroma politični odgovornosti pristojnih, ne morem soditi, bom pa zagotovo na prvi koalicijski koordinaciji zahteval podrobna pojasnila.

Miklavž je sredi poletja obiskal občinske može

Dobro, ceste se urejajo, kje je tu problem? Problem je v tem, da so vsi ti cestni odseki dokaj tesno povezani

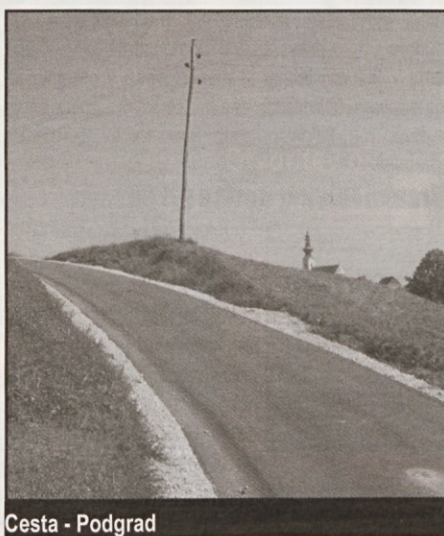
tako. Z njimi se župani grejo dobrodelneže, pomagajo ubogim, največkrat pa »kupujejo naklonjenost« posameznih društev, združenj ali celo kar posameznih občanov. Malovrh je za te namene imel na razpolago 5 milijonov SIT, nova občinska oblastna koalicija pa je »žepnino« svojemu nestranskarstvu županu povečala za 100 %. Kar je sporno v moralnem smislu, saj gre v bistvu za legalizacijo tako imenovanega klientelizma. Verjetno je župan za našete cestne posege oziroma nagrade sodelavcem uporabil tudi del tega »svojega« sklada, za manjkajočo razliko pa ima še možnost, da predlaga rebalans proračuna. Ko pride z dopusta.

Bo Občinski svet »držal vrečo«?

Na OS se znajo zadeve grdo zaplesti. Vse je pravzaprav odvisno le od politične in moralne senzibilnosti šentjurskih političnih strank in njihovih predstavnikov v Občinskem svetu, pravzaprav izključno od svetnikov koalicije LDS + SDS + NSi, kajti opozicija, ki bo tako »po službeni dolžnosti« grmela in šla do konca, v občinskem svetu nima nobene moči. Ker pa so pred vrati tudi državnozborske volitve, ko se bodo za volivce med seboj na nož spopadle tudi koalicijske partnerice, lahko pričakujemo, da

Cesta - Javorje

Cesta - Podgrad

Cesta - Ponikva

kilometer in pol sanirane asfaltno prevleke. Nimam pojma, koliko je sanacija stala.«

Ivo Brodej, KS Šentjur okolica:

»Za asfaltiranje ceste proti Podgradu smo se res odločili iznenada, toda zaradi potrebe in organizirano. Vzrok raznim govoricam in nezadovoljstvu je predvsem to, da ceste nismo napravili do vrha, zlasti nezadovoljen je bil prejšnji župan Malovrh, ker se je asfalt ustavil kakšnih 250 metrov pred njegovo domačijo. Investicija je bila vredna okrog 6 milijonov SIT, od tega je KS, ki je ves svoj proračun že prej pokurila, dobila od župana 2 milijona premostitvenih sredstev, ki jih bomo v naslednjih letih vrnil. Del sredstev je prispevala tudi KS Šentjur mesto.«

Anton Vrečko, KS Ponikva:

s posameznimi občinskimi možmi: v Javorju je doma prvi podžupan Artnak, ob cesti v Podgrad podžupan Arzenšek, poleg tega pa imata tam svoji gradbeni parceli tudi župan Tisel in predsednik KS Šentjur mesto Erjavec, ob novoasfaltirani cesti na Ponikvi proti vodnemu rezervoarju v menda edini tamkajšnji hiši domujejo ožji sorodniki direktorja občinske uprave Palčnika. Koncentracija imen je kar odločno prevelika, da bi šlo za slučaj. Miklavž je točno vedel, kam mora iti.

Legaliziran klientelizem?

Formalno morda v tej » aferi« ni nič spornega: Občinski svet je županu dal 10 milijonov SIT v obliki tekoče proračunske rezerve, s katerimi lahko razpolaga po lastni volji, ne da bi ga kdo vprašal, kako je ta denar porabil. Vsaj v preteklosti in tudi lansko leto je bilo

bo »šentjurska cestna afeta« eskalirala do najširših meja. Prav lahko se zgodi, da bo resno postavljena na preizkušnjo tudi koalicijska pogodba. Teoretično bi bilo še najenostavneje, da bi našli grešnega kozla, na primer v pomoti občinske investitorke Erike Kosi oziroma v simpatični razlagi, da je bila gospa Kosi pri pogajanjih z izvajalci tako uspešna, da je za isto ceno uredila še te dodatne malenkosti, toda na to finto, ki jo nekateri že omenjajo, bi nasedli le redki. Če bi se dovolj obilno s pepelom posul nestranskarstvu župan Tisel, bi bilo morda nekoliko bolj učinkovito, toda še vedno ne dovolj za polno rehabilitacijo ugleda prvih mož občinske politike in njihovih strank. Skratka, pričakujemo lahko vznemirljivo politično jesen.

F. K.

Atene 2004

Olimpijske igre niso le eden največjih dogodkov leta 2004, temveč so tudi velika in takorekoč nesmrtna ideja. Na šentjurskih ulicah smo poskušali ujeti odmeve na dogodke v Atenah.

Tone Vrečko s Ponikve:

Olimpijske igre doživljam kot nekaj pomebnega, velikega tudi izven športne scene in moram priznati, da vsak dan kar nekaj ur preživim pred TV, največkrat kar tja do konca prenosov ne glede na to, če tekmujejo naši. Sodelovanje na igrah je čast za posameznika in za državo,

zato menim, da je z ozirom na bližino kar prav, da je naše zastopstvo tam malo bolj številno. Ne, osebno ne menim, da je kolajna tisto najpomembnejše, lepo pa je, če jo dobimo oziroma jih dobimo čim več. Na Urškino kolajno nisem računal, pričakujem pa jih od Čeplakove in veslačev Čopa in Špika. Da bi se podal tudi sam v Atene, nisem razmišljal, med drugim tudi zaradi denarja.

Maja Slatinšek iz Šentvida:

Vsekakor so vrhunski športni dogodek, za športnike nekaj takega, kar bi zame bilo na primer sodelovanje na Evrosongu. Ne bom rekla, da me preokupirajo ali celo motijo pri moji dejavnosti, toda plavanje in atletika mi na TV ne bosta ušla. Vem za Urškino

in našo bronasto kolajno in moram priznati, da sem se njenega uspeha zelo razveselila, fino je slišati, da smo dobri. Sicer pa se me sreča ali tudi razočaranje drugih vedno v živo dotakneta. Ali še bo kakšna kolajna, ne vem, res ne poznam toliko našega športa. Prav je, da je naše zastopstvo v Atenah malo bolj številno, naj se ve, da imamo toliko dobrih športnikov.

Tone Koželj iz Šentjurga:

Da, spremljam jih, ampak tako bolj od daleč, enostavno ni časa za TV. Še največ sem pravzaprav gledal otvoritev, bila je veličastna, toda za moj okus kar nekoliko premalo namenjena športu. Lepo je, da letos na olimpijadi ni več toliko politike, bojkotov in podobnih

nešportnih akcij in so igre res postale svetovni

kulturno-civilizacijski dogodek. Tudi vse več tekmovalk iz »ekstotičnih« in islamskih držav kaže na ta premik.

Naši so zaenkrat še podpovprečni, toda 4 medalje bodo domov le prinesli.

Ne, v Atene me ni vleklo. Bil sem na olimpijadi v Sarajevu, doživel sem nekaj tistega olimpijskega filinga, ampak videl sem seveda bistveno manj kot pred TV.

Franci Zupanc iz Šentjurga:

Kritičen bom: ne gre za olimpijado, temveč za ekonomijado. Na olimpijskih igrah so glavni sponzorji in ne športniki, v ozadju gre za velike posle, športniki pa so le sredstvo in so pomembni tistih nekaj sekund ali minut, potem pa lahko utonejo v

pozabo. Olimpijsko geslo, da je važno sodelovati in ne zmagati, je ena velika laž, kot je lažno tudi lepo geslo o zdravem duhu v zdravem telesu. Spomnimo se samo mnogih dopinskih škandalov, večine pa tako nikoli ne odkrijejo. O medaljah neposredno ali posredno odloča kapital, denar. To, kar se je zgodilo Urški Žolnir, ko so ji sodniki dobesedno vzeli najmanj srebrno medaljo, je le še en dokaz za to mojo trditev. V bistvu so moderne olimpijske igre znamenje degradacije človekovega duha, strahovite disharmonije med duhovnim in materialnim, pravzaprav demonstracija bolnega duha v bolnem telesu in plen človeka v pehanju za materialnimi dobrinami. Vsa ta dejstva me prizadenejo v živo, me žalostijo, zato iger sploh ne morem spremljati.

Branka Jelen iz Gorice pri Slivnici:

Po televiziji iger ne spremljam, vse kar vem, je iz časopisa. Se mi zdi, da je nasplošno manjši interes zanje, spomnim se, kako smo včasih živeli v pričakovanju nanje. Pa saj nekaj ti lahko povem: vem, da je Urška Žolnir bronasta, pa bi morala biti srebrna, pa

da jo sploh niso tako ujkali na sprejemih in pred tekmovalci. Vem, da je nekdo osmi – kdo že? Vem pa tudi to, da so jih že nekaj dobili na dopinski kontroli,

da pa je vse skupaj doterano že do takih meja, da se zgublja osnovni pomen in namen olimpijskih iger – to je šport in rekreacija.»

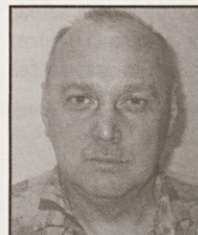
Jožica Verdev iz Gorice pri Slivnici:

Sploh ne spremljam. No, edino slovenske rokometaše, ki sploh niso igrali tako slabo. Je pa res, da so bili že zaradi napovedovanj medijev mnogo bolj pod pritiskom. Do današnje tekme s Španci sem še sicer vseskozi upala, no ja, zdaj pač

odhajajo domov. Vseskozi pozabljam, da so ti, ki nas zastopajo na OL, le Slovenci, da ni klubskih igralcev iz Slovenije. In mi je bilo kar smešno, da Rutenka je igral za Slovenijo, nasproti njemu pa Kokšarov, ki je v slovenskem prostoru že zelo znan in ga imamo že za svojega. Glede spremljanja iger po televiziji je pa tako, veliko raje grem v lepem vremenu ven, kot pa čepim pred televizorjem. In tudi svojih otrok mi ni težko prepričati v to.

Slavko Pečenko iz Šentjurga:

Olimpijski duh razumljivo ni več takšen kot je bil nekoč. Zdaj prevladuje ekonomska logika: kdor več vloži tudi več dobi. Ocenjevati rezultate naših športnikov je relativno, saj verjamem, da se vsi trudijo po svojih najboljših močeh. Negativno razočaranje

so nedvomno rokometaši, ki so pokazali premalo zmagovalnega duha. Očitno so bili psihično preslabo pripravljeni. Nasprotno je veliko presenečenje medalja Žalčanke Urške Žolnir. Še enkrat se je pokazalo, da lahko športniki, ki pridejo v prvi plan skozi stranska vrata, prijetno presenetijo. Za Čopa in Špika se je vedelo, da sta resna kandidata za medaljo, s srebrom pa moramo biti nedvomno zadovoljni. Računam še na Čeplakovo in morda tudi na Otteyevu, ki je sicer že v mojih letih, a se vidi, da punca še vedno zna in morda nas lahko presenetijo. Hm, če vidim kdaj tudi kakšnega Šentjurčana na olimpijadi? V bližnji prihodnosti težko, dolgoročno pa se lahko zgodi marsikaj.

Slivnica ima tudi balinišče

Slivniški športni park za kulturno-gasilskim domom počasi dobiva svojo simpatično uporabno vrednost. Otvoritvi odbojarskega igrišča na mivki v začetku avgusta je v soboto, 14. avgusta, sledila otvoritev novega balinišča. Kot je povedal predsednik DU Slivnica Martin Cmok, bo skupna vrednost novega objekta okrog 2 milijona SIT, od tega krepko več kot polovico predstavljajo prispevki sponzorjev in vrednost udarniškega dela. Kdaj bo na balinišču prva uradna tekma, še ni znano, saj je za nabavo krogel očitno zmanjkalo denarja.

Po slivniški navadi je balinišče blagoslovil tudi župnik Marko Šramel, slavnostni govorec je bil Desusov poslanski kandidat Franc Gazvoda, našo občinsko oblast, ki je tokrat v najvišji županski ali podžupanski podobi ni bilo na vidiku, pa je zastopal Edi Peperko.

Kakšna stotnija slivniških upokojencev je pridobitev zapila na priložnostnem pikniku.

F. K.

v.i.p. SCENA

Otvoritev pločnikov Vrbnem in mostu v Hotunju

Sin, le nasloni se name

Pipi in Melkijat

Torej bratci, dajmo ga!

Kdo koga ne ljubi?

Moj bog, kako je čeden

...in rodili so most

Naprej zeleni

Al Qaida? Ne, Vrbno!

Otvoritev odbojarskega igrišča v Gorici

U, kaka ritka...

...saj ne gledam

Kandidat Korže trikrat na Triglavu:

prvič, zadnjič in nikdar več!

Prevzem gasilske cisterne na Planini

Požar? Ne, veselica.

Mi vsi smo gasilci - pred volitvami

Kdo so »morilci« Slivniškega jezera?

Že vrsto let v ŠN eno od poletnih številke posvetimo Slivniškemu jezeru in se več ali manj vedno zavrtimo v začaranem krogu občudovanja njegove »mrtve« romantike. Slivniško jezero, ki prav letos vstopa v tako imenovana Kristusova leta, da, 30 let je že na svetu, je vsako leto bolj trdno speča Trnuljčica, vsako leto bolj zapuščeno in bolj mrtvo. Ali pa je morda v resnici celo že preminilo in samo še čaka na spodoben pogreb, na izsušitev ali na preobrazbo v zatohlo močvirje?

Tokrat bomo poskušali najti odgovora, zakaj Slivniško jezero ni zaživel oziroma na čigavi duši leži njegova žalostna usoda?

Atomski napad na jezero

Slivniško jezero je bilo v soboto, 31. julija, mirno, lepo in zapuščeno. Na njegovi južni obali pod Rakitovcem so njegovo romantiko dopolnjevali trije ribiči, »Moserjeva obala«, vključno z Ribiškim domom in paviljoni pa je bila že grozljivo tiha in prazna. Belouška, ki mi je prekrizala pot, jata žab, ki se je sproščeno kopala pod stopniščem in v kletnih prostorih ribiškega doma ter pljuskanje roparic na jezerski gladini so dopolnjevali harmonijo pragozdno

loputajoča vrata, načeti objekti, ki jih je ustvarila marljiva človeška roka, ceste razrite, igrišča zaraščena ... Kot da se je ljudem zelo mudilo, so zadnje izpite pločevinke obležale kar na obrežju in ob z zelenjem skoraj zaraslih potkah.

Ribe so

Svoj ribiški inventar sem razstavil ob klopici na solidno vzdrževanih »Brionih«. V motni vodi se je kaj hitro začelo nekaj dogajati, prva dva potega sta šla po zlu, potem pa se me je usmilil zajeten ploščič ter

Mrtva romantika

bohotnega jezerskega obrežja. Kot da smo mesec ali dva po atomskem napadu, ko so se ljudje iznenada odselili in je trava že pričela zaraščati ostanke civilizacije: neobljudeni paviljoni, na mizah še na pol izpite čaše in steklenice, razmetane smeti,

kmalu nato skoraj polmetrska ščuka. Hej ljudje, to pa je nekaj!

Toda zakaj sem ob tem bogastvu v vodi na obali tako sam? Eden od razlogov sta gotovo obe cesti, ta ob jezeru in ona preko Tratne, ki sta praktično neprevozni. In navsezadnje, kaj naj bi nekdo, ki ni zaprisežen ribič, iskal v tej pustošči?

Ki pa je nekoč, komaj pred desetletjem, bila obetaven poligon šentjurskega turizma. Pravzaprav edina trdna oprijemljiva točka šentjurske svetle turistične prihodnosti.

Ribolov - edina ekonomska opcija

Ribogojnica - gosja farma

Tretjina jezera že zaraščena

Turisti pridejo, vidijo in odidejo

Usodno lastninjenje Slivniškega jezera

Ve se, namen jezera je bil dvojen, obramba pred poplavami in vodne rezerve za štorsko industrijo. Leti dve funkciji poleg športnega ribolova jezero še sedaj solidno opravlja, vsa druga vzporedna pričakovanja pa so se povsem izjalovila. So res vse pokopala nadvse komplicirana lastniška razmerja? Milan Stopar in Ervin Belak sta nam poslala zanimivo zgodovino lastninjenja Slivniškega jezera,

Še živi apartmaji Moser

ki v marsičem brez nepotrebnega leporečja odgovarja na zastavljeno dilemo. Navajamo ga dobesedno:

- Leta 1976 je RD Voglajna s podpisom družbenega dogovora prevzela od države, takratne SO Šentjur in investitorjev, obveznost naselitve rib ter ribiškega gospodarjenja s Slivniškim jezerom.

- RD je sočasno pristopila k izgradnji ribiškega doma in urejanju okolice ter je vložila vanju več desetisoč ur brezplačnega dela in veliko denarja svojih članov.

- Leta 1989 je RD v Rakitovcu izključno z lastnimi sredstvi legalno zgradila sodobno ribogojnico.

- Da bi pospešili razvoj turizma, smo leta 1990 skupaj z Železarno Štore in Nivojem Celje ustanovili podjetje RTG Slivniško jezero, vanj smo vložili finančna sredstva in ribiški dom z urejeno okolico. Podjetje RTG je uspešno poslovalo do leta 1996, kar dokazujejo potrjena poročila upravnega odbora firme, podatki o naraščajočem dnevnem obisku jezera in več sto prenočitvah na ribiškem domu ter medijski zapisi o uspešnih številnih kulturnih in družabnih prireditvah.

- Podjetju RTG smo tudi omogočili sodelovanje pri vzreji rib v naši ribogojnici Rakitovec. Ta naša odločitev je bila samoumevna z ozirom na ihtiološko strokovnost takratnega direktorja.

- Leta 1997 je zaradi krize železarstva Železarna prodala svoj delež v RTG družini Moser iz Šentjurja. Ti so na hitro zamenjali takratno vodstvo podjetja in z velikim pompom napovedali nov razvoj ribištva in turizma. Po nam neznani poti nam je RTG takrat odtujila ribogojnico Rakitovec.

- Vodstvo Nivoja je takrat najbrž ocenilo, da razvoju ne bo moglo slediti, zato je izstopilo iz k »razvojnim ciljem drvečega vlaka.«

In tako so se pričela leta »silovitega razvoja« ribištva in turizma na Slivniškem jezeru:

- Objekt in ostala infrastruktura ribiškega doma so, milo rečeno, razpadli. Obiskovalci, ki jih nihče več ne šteje, pridejo, vidijo in odidejo za vedno.

- Ribogojnico je zarasla vegetacija, plemenske jate rib RD Voglajna pa je najbrž na jesenskem preletu v afriške kraje odnesla slivniška štoklja.

Finančnih rezultatov podjetja RTG Slivniško jezero ne moremo komentirati, ker jih ne poznamo, čeprav smo družbenik firme. Iz pobudnika in nosilca razvoja RTG smo postali moteče peto kolo. Zaradi skrivnostnih postopkov lastninjenja jezera.

Celoviti programi razvoja ribištva in turizma, ki jih je v letih 1991-1995 pripravil takratni direktor, se za potrebe osebnih hotenj novih lastnikov prepisujejo in dopolnjujejo z »veleumnimi« novitetami praznjenja jezera. Od lokalnega do državnega nivoja je steklo lobiranje in celo najvišji funkcionar občine Šentjur nam je preko medijev pojasnil, da je lastnik Slivniškega jezera družina Moser. Če tako razmišlja župan, najbrž ni daleč čas, ko bo tako razmišljal tudi zlobirani minister, mi ribiči, upokojeni in aktivni železarji ter krajani Gorice pa bomo lahko le še z meje označenega zasebnega zemljišča opazovali, kako se vse to naravno bogastvo v g... spreminja.

Pričakujemo in želimo, da se na ta naš zapis v medijih pisno odzovejo župan Tisel, bivši direktor RTG Štraus, predsednik TD Gorica pri Slivnici Polenšek ter vsi drugi, ki jim je mar usoda Slivniškega jezera.

Kdo je torej »umoril« jezero?

So to nekdanji lastniki, Železarna, Nivo, Ribiška družina, ki so šli v ustanovitev RTG? Je bil za

jezero usoden prihod družine Moser? Ali pa so krive objektivne okoliščine, naravne danosti, neuporabnost jezerskih voda, nezanimiva lokacija, zakonske nedorečenosti?

Alenka Testeniere, TIC:

Prekratek čas sem tukaj, da bi si lahko dovolila merodajno sodbo, TIC pa tu vsekakor nima nikakršne vloge. Nedvomno so med krivci tako večinski lastniki RTG Moserji kot občinske in državne institucije, ki se niso mogle ali znale dogovoriti glede lastniških razmerij. Dejstvo, da je Občina Turističnemu društvu zavrnila izdajo urbanistične informacije za postavitev čolnarne, dovolj nazorno kaže, da so obstoječi prostorski akti vse prej kot prijazni turističnemu razvoju jezera. Pri nas so bili na obisku turistični poslovneži iz Avstrije, ki bi bili pripravljeni investirati v ustrezen gostinski objekt. Brez tujega kapitala s turizmom na Slivniškem jezeru ne bo nič.

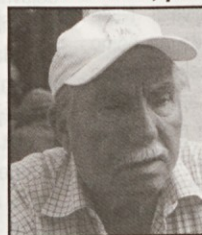
Maks Stopar, predsednik RD Voglajna:

Med krivci zaman iščete ribiče. RD Voglajna je upravljalec jezerskih voda in to svojo funkcijo resno in dobro opravlja. Lani smo vložili v jezero 7,5 tone različnih rib, zato porabili 6,5 milijona tolarjev, za ribiške karte smo pokasirali okrog 2 milijona SIT, vse drugo so članarine in odškodnine za pomore rib. Menda smo mi edini, ki skrbimo za pobiranje odpadkov okrog jezera in tudi za odstranjevanje račje zeli in drugega rastlinja, ki zarašča jezero. Seveda ni res, da ribiči zaviramo turistični razvoj ob jezeru, drži ravno nasprotno, da smo pripravljeni pomagati vsakomur, ki mu je mar za jezero.

Kdo so krivci, da jezero umira? Vsekakor nekoliko tudi narava, predvsem pa so to poleg lastnikov RTG Turistično društvo, KS in Občina, ki očitno ne znajo stopiti skupaj. Nekaj malega smo morda krivi tudi ribiči, ker smo kot manjšinski lastniki povsem dvignili roke od Moserjeve firme RTG, ki vrsto let samo vegetira. Z RTG imamo dejansko le sodni spor okrog ribogojnice, ki je po nam dostopni dokumentaciji last RD in ne RTG. Zaraščena ribogojnica predstavlja zelo resno gospodarsko škodo.

Martin Cmok, predsednik KS Slivnica:

Prva med »pogrebci« je Občina, ki se je vseh teh 30 let od jezera obnašala zelo mačehovsko, takoj za njo pa večinski lastniki RTG, to je družina Moser, ki od trenutka, ko je RTG prešlo v njihovo last, za razvoj turizma niso naredili ničesar. KS je kriva le v toliko, kolikor ni bila dovolj sitna in dovolj prodorna, da bi se karkoli naredilo. Žalosten in užaljen sem, da je pol tone raznih dokumentov in ekspertiz šlo v nič.

Če v najkrajšem času ne bo resnejšega posega, bo jezero postalo navadna mlaka in bo treba razmisliti, da ga izsušimo in spet usposobimo za kmetijstvo.

Jože Palčnik, direktor občinske uprave:

Občina je le usklajevalec različnih interesov med KS, lastniki, upravljalci, državo ... in skuša doseči minimalni skupni presek interesov. Kar ji doslej ni uspelo. Vsekakor je največja odgovornost za razvoj oziroma stagnacijo pri lastnikih, RTG, tu pa menda obstajajo določene zakonske nedorečenosti, ki se rešujejo na sodišču, vendar pa osebno menim, da lastninska razmerja sploh niso ključna.

Na Občini smo lansko leto pripravili osnutek razvojne vizije izrabe Slivniškega jezera, ki naj bi jo dodelala projektna skupina, v katero so vključeni poleg Občine (podžupan Artnak, Škobernetova, Ratajeva, Testeniere) tudi vsi drugi akterji (RTG, Moser, Stopar, Polenšek ...). Kot mi je znano, se skupina še ni sestala, toda ko bodo zadeve dorečene, bo Občina naročila izdelavo projekta in na osnovi tega tudi izdelala potrebne prostorske dokumente, ki bodo omogočali razvoj turistične infrastrukture.

Marija Rataj z občinskega oddelka za okolje in prostor je k temu dodala: Obstoječa stavbišča so v funkciji, za dodatne posege v prostor na območju jezera pa do sedaj ni bilo nobenih zahtevkov. Postopek je takšen, da pobudniki sprememb pripravijo programsko zasnovo, tej pa po potrebi sledi sprememba planskih prostorskih in izvedbenih aktov, šele nato je na vrsti gradbeno dovoljenje.

Dušan Polenšek, predsednik TD:

Jezero še ni mrtvo, torej tudi ne morem reči, kdo so »morilci«. Občina, Moserji ali ribiči, krivi smo vsi, ker se ne znamo sporazumeti. Kriva je tudi neurejena zakonodaja. TD v imenu KS upravlja Ramno, tja smo pripeljali elektriko, vodo, postavili smo mali kiosk, redno čistimo obalni pas. Vse te zadeve stanejo, skupno s KS smo vložili že okrog 5 milijonov SIT, prihodkov pa je komaj kaj. TD nima ambicij niti sredstev narediti kaj več, kot dela.

Opozoril bi, da je jezero vključeno v evropski projekt »Natura 2000«, kar pomeni, da je namenjeno ohranjanju naravnih danosti in intenziven turističen razvoj verjetno sploh ne bo več možen.

Zlata Ploštajner, direktorica LPC:

Zapletov okrog jezera ne poznam dovolj, vse pa kaže, da gre predvsem za lastninske nedorečenosti. Vloga LPC je predvsem mediatorska, poskušali bomo poiskati točke soglasja zainteresiranih ter nato za akterje v državi in

Evropi poiskati sredstva za realizacijo posameznih projektov.

Družina Moser ne bo naredila ničesar?

Družino Moser, večinskega lastnika RTG in s tem hkrati precejšnjega dela jezera, je večina

Naše delo je najboljša reklama

Dejan Mulej, 25, daje vtis hiperaktivnega mladeniča. Ujamem ga v polnem delovnem zanosu v novih prostorih pred kratkim odprtega Pnevmatičnega centra. »Samo malo če lahko počakaš, da zrihtamo še tale tovornjak,« se opravičuje. Po intervjuju se vrneva v delavnico, kjer Dejan skupaj s partnerko Matejo preveri še nekaj malenkosti. »Skupaj z ostalimi zaposlenimi delam praktično od jutra do večera, to je 14 ur. Zaprt imamo samo med kolektivnim poletnim dopustom in v času med božičem in novim letom,« pripoveduje Dejan.

naših sogovornikov postavila na visoko stopničko med »morilci« Slivniškega jezera. O njihovih ambicioznih in zanimivih načrtih smo v preteklosti že veliko slišali, nesporno dejstvo pa je, da od besed k dejanjem še niso prešli, mnogi so tudi že trdno prepričani, da tega koraka nimajo niti volje niti možnosti narediti. Ker direktor RTG Gregor Moser ni bil pripravljen dati niti kratke izjave, ker da bo čas za to prišel verjetno šele proti koncu leta, nam preostaja več ali manj le ugibanje in komentiranje na osnovi izjav drugih akterjev.

Kot prvo: vse kaže, da lastninska razmerja sploh niso tako zapletena, da se družina Moser ne bi mogla že zdavnaj lotiti kakšnega resnega turističnega projekta iz svojega pestrega idejnega repertoarja. Vendar pa tega ni storila, še več, popolnoma je zanemarila obstoječe objekte in se ukvarja izključno le še z uveljavljanjem oziroma širjenjem svojih pristojnosti na jezeru in si prizadeva za celovite lastninske in upravljalne pravice, tudi tiste, ki jih imata sedaj Agencija RS za okolje in Ribiška družina. V tej povezavi sta prav gotovo ekonomsko zanimiva kapitalsko nezahtevna ribištvo, predvsem ribogojnica in športni ribolov, ter upravljanje z elektrarno. Nič manj niso zanimivi lastništvo voda, zemljišča pod vodo in priobalnega pasu, ki naj bi menda po prizadevanjih Moserjev bila tudi last RTG. Celovito lastništvo jezera je vsekakor zavidanja vreden kapital, ki ga bo lastnik kasneje z dobičkom lahko tržil naprej. Kot vse kaže, je to tudi edini cilj prizadevanj družine Moser.

Kako se bo odločila država, kaj bo rekla zakonodaja, je težko predvideti, da pa bi na primer prepustila v zasebno last jez ter upravljanje z akumulacijsko vodo kot poplavno preventivo, je kar težko verjeti. Kar pomeni, da bodo lastniški problemi verjetno obstajali še naprej.

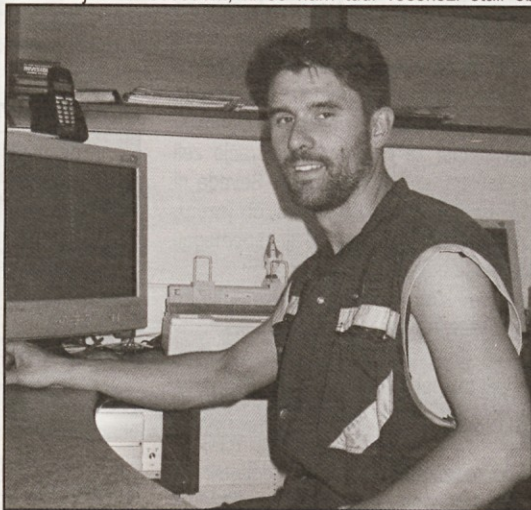
Čeprav je nezaupanje do Moserjev velikansko, skorajda že nepremostljiva ovira za složen strateški poseg na jezeru – gre za sanacijo biološko umirajočega jezera – je vendarle vprašanje, če tudi njihovo popolno lastništvo ne bi bila boljša rešitev, kot je današnje »brezpravje«, saj bi vendarle pomenila možnost, da pridejo trgovci z novci in turistično prihodnost Slivniškega jezera končno le premaknejo z mrtve točke.

F. K.

Delavnico je nekaj časa imel že tudi njegov oče Franc, a jo je zaradi invalidske upokojitve opustil. Dejan se je izučil za avtokleparja in po odsluženem vojaškem roku nekaj časa delal v Avtohiši Mlakar. Vmes je tudi doma kaj malega »pofušal«, 1. septembra 1998 pa je pri 19 letih šel na svoje. Prvo leto, pripoveduje, je bilo zelo težko, toda tudi ob pomoči matere mu je uspelo prebroditi najhujše. Kmalu je zaposlil prvega delavca, potem pa je šlo le še navzgor. Danes je v njegovem podjetju sedem zaposlenih, konec junija pa so slavnostno odprli nove prostore, tako imenovani Pnevmatični center Mulej, ki so ga skupaj s skladiščem in 40 parkirnimi prostori začeli graditi septembra 2003.

Otvoritev novih prostorov je bila zelo odmevna. Na Kmetijski šoli se je zbralo za odprtje vulkanizerskih prostorov skorajda neverjetno število obiskovalcev. **Od kod odločitev za tako pompozno otvoritev?**

Naša dejavnost traja že šest let, v tem času pa za naše stranke nismo imeli kakšnih zaključkov ali pogostitev. Tako smo se odločili, da vse skupaj nadomestimo in združimo s tokratno otvoritvijo novih prostorov. Povabili smo zares veliko ljudi in se tako skušali zahvaliti za zaupanje našim strankam, dobaviteljem in sosedom, ki so nam tudi vseskozi stali ob

strani. Ocenjujem, da se je zadnjo junijsko soboto pri nas zbralo okrog 1000 ljudi. Ob jedaci in pijači nas je zabaval ansambel Unikat. Skratka, imeli smo se odlično!

Kaj pomeni nova investicija za vaše podjetje?

Nedvomno razširitev dejavnosti in večje zmogljivosti. Naše stranke bodo hitreje prišle do usluge. Upam, da se bomo ob konicah vulkanizerske sezone, to sta jesenska meseca oktober in november ter pomladanska marec in april, izognili gneči. Na novo imamo štiri dvizna dvigala, štiri montirke in tri centriralne stroje. Do konca leta bomo dobili še najnovejšo lasersko optiko za nastavitve podvoza. V Sloveniji so samo tri tovrstne naprave. V sklopu novih prostorov bomo odprli tudi bar, kjer bodo lahko stranke v miru ob pijači počakale, da naša ekipa opravi delo.

Koliko je vredna naložba? Kako in kdaj jo boste pokrili?

Investirali smo okrog 80 milijonov tolarjev. Polovico smo pokrili iz lastnih sredstev, ostalo pa s pomočjo bančnih kreditov. Računam, da se bo naložba pokrila neke v desetih letih, seveda pa je vse odvisno od uspešnosti poslovanja.

Kako uspete slediti razvoju? Najbrž se je marsikaj spremenilo od takrat, ko si se začel ukvarjati z vulkaniziranjem?

Prav gotovo. Danes je vse bolj prisotna računalniška tehnologija, na katero se je seveda treba dobro spoznati. Vseskozi je treba slediti razvoju, kar posledično prinese potrebo po nakupu nove opreme. Udeležujemo se tudi različnih seminarjev, četudi je res, da se največ naučimo iz prakse.

Kako je s konkurenco? V Šentjurju je kar nekaj vulkanizerjev. Se ne bojite za posel?

Res je, da je ponudba velika. Mislim, da se nas v Šentjurju ukvarja s podobno dejavnostjo osem. Zaupam naši ekipi. Naše vrline so mladost, prijaznost in cenovna ugodnost. Ves

»Mislim, da se nas v Šentjurju ukvarja z vulkaniziranjem osem. Zaupam naši ekipi. Naše vrline so mladost, prijaznost in cenovna ugodnost. Ves kader je star med 20 in 28 leti, tudi naše stranke so mlade, čeprav se naš spekter vse bolj širi.«

kader je star med 20 in 28 leti, tudi naše stranke so mlade, čeprav se naš spekter vse bolj širi. Število naših strank se vseskozi povečuje, največ na podlagi dobrega glasu. Prihajajo takorekoč iz cele celjske regije, seveda pa jih je največ iz Šentjurja, Planine, Dobja, tudi Celja ...

Pri pridobivanju posla je pomembno tudi oglaševanje ...

Nedvomno! Brez časopisnih in radijskih oglasov ne gre, četudi veliko stanejo. Toda, moraš biti zraven. Še vedno pa sem mnenja, da so najboljša reklama naše delo, kvalitetna ponudba in prijaznost. Semkaj sodi tudi podpora drugim dejavnostim. Sponzoriramo malonogometno ekipo iz Štor, na pomoč pa radi priskočimo tudi drugim našim strankam, gasilcem, športnikom, kulturnikom ...

Kako gledaš na šentjursko gospodarstvo? Si dober primer, da lahko uspe tudi mlad človek.

Očitno je pri nas še vedno v vzponu trgovinska dejavnost. Med večjimi firmami sta še vedno v ospredju Alpos in Bohor, res pa je, da vse bolj prosperiramo tudi nekateri manjši podjetniki. Mislim, da tudi v Šentjurju ni težko uspeti, seveda če imaš dobro vizijo, če si pošten in ustrežljiv. Dela je za vse dovolj!

Kako ocenjuješ občinsko politiko?

Mislim, da se v novem županskem mandatu dosti dela, skorajda bi si upal reči, da več kot prej. Vsaj moja izkušnja je takšna, da dosti pomagajo tudi mladim podjetnikom, tako da nimam reči nič kritičnega.

Kaj pa Evropska unija? Kaj pomeni za vulkanizerje?

Kakšnih večjih pretresov ne pričakujem, saj smo storitvena dejavnost. Res je, da bi se lahko pojavil kakšen močan vulkanizer iz tujine, a mislim, da se kaj takšnega ne bo zgodilo. Seveda pa ima ukinitev carin vpliv na naše dobavitelje.

Kakšni so načrti Vulkanizerstva Mulej?

Najprej moramo pokriti zdajšnjo veliko naložbo, tako da vsaj 5-6 let ne moremo načrtovati novih investicij. Zaposlili bomo še enega ali dva delavca, dodelali dejavnost avtopralnice, in kot že rečeno, odprli bar.

Ti ob tako hudem delovnem ritmu ostane kaj prostega časa? Kako je z dopustom? Kam se odpravljaš to poletje?

Res je, da mi ob 14-urnem delavniku ostane kaj malo časa za sproščanje. Malce se skušam odpočiti ob nedeljah, sicer pa je moj hobi hokej. Od avgusta do maja ga s kolegi rekreativno igramo v Celju. Sicer pa imamo zadnjih 14 dni julija zaprt. Celotna ekipa gre na kolektivni dopust. Sam sem se letos podal na Pag.

L. H.

»V Šentjurju nisem bil zaželen«

V javnosti zelo odmevno »dogajanje faranov« v Šmarju, ki so se prejšnji mesec aktivno postavili v bran svojemu župniku, je skoraj povsem zasenčilo spremembe v šentjurski župniji. Odhod kaplana Boštjana Čeha, ki je bil uspešen, in kot vse kaže, tudi priljubljen župnijski upravitelj, je po nenadni smrti dekana Zemljiča povzročil kar veliko govoric med šentjurskimi župljani. Ki pa za razliko od Šmarčanov niso bili niti tako enotni in odločni. Zadeva bi morda kaj hitro utonila v pozabo, če ne bi kaplan, ki se je od Šentjurja menda poslovil s solznimi očmi, ob svojem slovesu javno rekel, da v Šentjurju ni bil zaželen.

Kadrovska kuhinja tudi v šentjurski župniji?

Neodločna župnijska »demokracija«

Cerkev je sicer organizirana strogo hierarhično,

vendarle pa obstajajo tudi zametki »župnijske demokracije«, ki pa očitno deluje še zelo v rokavicah. Če bi ne bilo tako, bi odgovor na vprašanje, pri kom in zakaj kaplan Čeh ni bil zaželen, sploh ne bil tako skrivnosten, toda žal tega odgovora ni in ga očitno tudi nikoli ne bo mogoče dobiti. Pogovarjal sem se z nekaterimi člani Pastoralnega sveta in ključarji, pač s tistimi, ki imajo v župniji kaj besede, toda le-ti »nič ne vejo«, tisti, ki pa so si upali imeti svoje mnenje, ga niti pod razno niso bili pripravljeni povedati. Da je vse že mimo in ne bi nič koristilo, je bil šablonski odgovor. Nesporno je le, da je Pastoralni svet kot celota že pred časom dal podporo kaplanu Čehu in je na škofa v ta namen naslovil pismo, ki pa ni nič pomagalo. Potem ko je bila odločitev o premestitvi sprejeta, pri škofu ni več posredoval. So pa na škofijo romala pisma podpore, tudi s strani posameznih članov Pastoralnega sveta, na Blagovni in v Dolah so celo zbirali podpise, pri škofu sta osebno poskušala intervenirati politika, poslanec Malovrh in predsednik Ljudske stranke Čokl. V čigavem imenu sta govorila pri škofu, ni znano, vsekakor pa ne v imenu Pastoralnega sveta. Navedena dejstva kažejo, da je kaplan Čeh imel v Šentjurju pri faranih kar solidno podporo, da pa očitno takšne enotnosti ni bilo v Pastoralnem svetu. Čeprav v njem ni nikoli prišlo do odkrite polarizacije med njegovimi pristaši in nasprotniki.

Kje je naredil napako kaplan Čeh?

Kot vse kaže, neke odločilne napake sploh ni naredil. Vsi sogovorniki po vrsti so ga ocenjevali izrazito pozitivno, le da so tisti, ki naj bi ga pomagali »žagati«, opozarjali na njegovo mladost, njegovi podporniki pa, da je bil preveč neposreden in premalo diplomatski za zahtevno cerkveno strukturo.

Če je na primer na polici za naročnike zmanjkalo lista Družina, se ni obotavljal izza prižnice zagrmeti, da gre enostavno za krajo in podobno. Edino resnejšo strateško napako naj bi naredil, ko je bil soprodpisnik pisma, ki ga je Pastoralni svet poslal škofu kmalu po letošnji birmi. Iz njega naj bi se domnevno zrcalilo nezadovoljstvo, ker je v Šentjurju birmal kanonik Zdolšek in ne škof. Škofija na to pismo ni nikoli odgovorila, na želeni sestanek pa je škof spet poslal Zdolška. Da nekaj na relaciji med župnijo in škofijo ne štima, naj bi kazalo tudi dejstvo, da škofa ni bilo v Šentjur niti ob tragični smrti dekana Zemljiča.

Kanonik Zdolšek v ozadju?

Kot vse kaže je kanonik Zdolšek nekakšen škofijski poverjenik za šentjursko župnijo in zato je logičen nadaljnji sklep, da je pri odločitvi o Čehovi premestitvi, kar je povsem logično, največ veljala prav njegova beseda. Toda, je bil kanonik Zdolšek res pravičen »sodnik«? Vanj so nekateri kar resno podvomili, češ da je že kar preveč trd, ortodoksen, celo sklerotičen in pod vplivom svojih prišepetovalcev. Vsekakor naj bi bil pravo nasprotje neposrednega in (naivno) odkritega kaplana Čeha. Tako kot je škof verjetno poslušal kanonika, je ta verjetno upošteval mnenje svojega kroga, vključno s prišepetovalci oziroma prišepetovalkami.

Ženske v ozadju!

Kriva so ženske! Da ne bo nesporazumov, ne gre za dejstva, temveč izključno za domneve, do katerih sem se dokopal na osnovi pogovorov z različnimi akterji aktualne kadrovske šentjurske župnijske scene. Obstajajo tudi imena, toda obljubil sem, da jih ne bom omenjal, niti v najbolj pozitivnem smislu ne. Takoj na začetku razočaranje za firbce: sploh ne gre za klasiko tako imenovanih »farških kuharic«, za telesno grešne misli ali celo dejanja v povezavi z njimi. Tako pokojni dekan Zemljič, čeprav se je na veliko govorilo, da je v svojih kaplanskih letih zagrešil nezakonsko hčer, kot kaplan Čeh, sta v tem pogledu v očeh faranov neoporečna. Šlo naj bi za ženski boj drugačnih razsežnosti, za to, katera bo v farofu glavna, katera na drugem, tretjem ... zadnjem mestu. Ta hierarhija naj bi se z nenadno smrtjo dekana Zemljiča podrla oziroma se začela spreminjati po meri kaplana Čeha. In to je to, kar naj bi po zavutih poteh skozi vse različne interese in sita preko kanonika Zdolška prišlo do škofa v taki obliki, ki očitno kaplanu Čehu ni bila najbolj prijazna. Nihče pravzaprav ne dvomi v škofove premestitvene razloge, kapljica čez rob pa naj bi vendarle kanila doma v Šentjurju

F. K.

Novi šentjurski župnik je Vinko Čonč

V nedeljo, 1. avgusta, je v šentjurski farni cerkvi prvič mašo vodil Vinko Čonč, ki sicer že kar nekaj let slušbuje na Celjskem. Največ let je preživel v Kompolah, kjer je bil zelo priljubljen, kar je pokazala tudi

anketa celjskega Novega tednika. Letos januarja, ko je že služboval pri Svetem duhu v Celju, se je z 226 glasovi znašel na 10. mestu najbolj priljubljenih župnikov na Celjskem. Mimogrede, drameljski duhovnik Milan Strmšek je v tej konkurenci zasedel tretje mesto, slivniški Marko Šraml pa peto.

Čonč je v Celje iz Kompol odšel na posebno škofovo prošnjo in se dogovoril, da v Svetem Duhu ostane eno leto. »Želel sem si nazaj na podeželje,« je med drugim o razlogih za prihod v Šentjur za Novi tednik povedal Vinko Čonč. Seveda smo želeli novega župnika podrobneje predstaviti tudi v ŠN, toda Čonč je zaenkrat to možnost zavrnil. V sicer prijaznem telefonskem pogovoru je dejal, da se je vernikom predstavil pri maši, sicer pa še tudi ni uradno prevzel župnije. Dopustil je možnost, da se širši javnosti predstavi jeseni, toda odločno je zavrnil dvosmerno komunikacijo v obliki intervjuja. Če že, se bo predstavil s svojim tekstom. Ta njegova odločitev predstavlja ob dejstvu, da je svoje službovanje v Šentjurju začel medijsko, z izdajanjem župnijskega biltena, kar precejšnjo razočaranje.

Novi kaplan je postal Tadej Legnar, ki je prav tako kot Čonč služboval v Celju, vendar v župniji Svetega Danijela.

L. H.

Manca Čujež

Manca Čujež, 19, je študentka angleščine in novinarstva v Ljubljani. Doma je iz Trate.

Ponedeljek, 26. julij

Danes me je še vso zasanjano v Šentjurju »zahaklal« Kovač in me nagovoril, naj napišem dnevnik za Šentjurske novice. O zadevah, ki so me presenetile, navdušile, razburile, vrgle na rit!

No, pa začnimo! Sem še polna vtisov s potepanja po Bolgariji. Evropska država, ki vse bolj postaja turistična Meka večinoma Evropejcev, ki iščejo poceni počitnice. Cene so res prilagojene študentskemu žepu, notranjost države je čudovita, obala pa je, kot povsod, skomercializirana. Potovanje je bilo res nepozabna dogodivščina, vendar mi je dalo malo misliti. Zdaj ZELO cenim vlake Slovenskih železnic – njihovo velikost, hitrost, čistočo. Pa pogrešala sem domačo posteljo, vendar to ni bil ravno problem, vsekakor pa sta zakon domača kopalnica in stranišče. V Bolgariji namreč večina stranišč prav obupno smrdi, o tem, da bi sedel na školjko, pa ni priporočljivo razmišljati. Tudi kopalnice so malce drugačne, saj ni nikjer nobene tuš kabine ali zavese, le tuš je pritrjen na steno, tako da je kar cela kopalnica ena tuš kabina. V tleh je odtok, tako da voda »odteče«, vendar je vse mokro. No, zanimivo! V hotelih je situacija verjetno drugačna, vendar smo mi spali v zasebnih sobah, ki stanejo okrog 5 do 7 evrov na osebo. Tudi pivo je prav smešno poceni, saj smo za politrsko steklenico v lokalu odšteli 110 tolarjev. Skratka, državo z bogato kulturno dediščino smo izkusili, še preden jo bo popolnoma zajel val turizma, ki bo prav gotovo podvojil ali potrojil cene, kar se že pozna ob črnomoški obali, kjer hoteli rastejo kot gobe po dežju.

Ponedeljek, 2. avgust

Spet ponedeljek, kot kaže dan za zbiranje vtisov. V sredo me je navdušila vremenska napoved in kaj kmalu sem ugotovila, da me bo čez vikend zvleklo v hribe. V četrtek popoldne me je zob spomnil, da že nekaj časa nisem obiskala zobozdravnika, kar sem hotela storiti v petek. Vendar petek, 30. julij, ni najprimernejši dan za zobobol, ker so bili šentjurski zobozdravniki na oddihu. Na zobozdravniško sceno se ne spoznam najbolje, vendar so na trojnih vratih visela obvestila o dopustu ali enodnevnih odsotnostih, zato sem obupala. Z bolečim zobom bi lahko poležavala doma, vendar sem se odločila, da raje pobegnem v hribe. Pa še zob se je do nedelje ugnal! Dvodnevno osvajanje vrhov v Kamniško-Savinjskih Alpah je bilo nekaj za potešitev moje strasti do gora, saj že dober mesec nisem okusila sladkosti osvojenega očaka. Tisti, ki se poleti raje pražijo na morju ali v domačem fotelju nervozno iščejo zanimiv televizijski program, ne poznajo občutka, ko osvojiš vrh in se ti odpre čudovit razgled na bližnjo in daljno okolico. Svoboden kot ptica ali s pticami si delimo nebo sta sicer obrabljena klišeja, vendar najslikoviteje opišeta ta občutek. Tudi ljudje v hribih so vse kaj drugega kot v dolini! Nasmejani obrazi, vedno pripravljeni

izmenjati par besed o prehojeni poti, zaželeli srečno pot in vlti nove moči za doseg cilja, v planinski koči pa takoj pripravljeni na pogovor ali partijo kart. Nikjer tistega dolinskega mrkega pogleda, zaverovanosti vase, kislih obrazov. Tudi to je čar planin, če se le prepustiš njihovemu toku!

Nedelja, 8. avgust

Včeraj sem bila na Bazenjenju, ki ni ravno uspelo, a jaz sem se imela super. Že tri vikende sem bila zdoma, tako da sem se neznansko razveselila, da se zopet nekaj dogaja v Šentjurju. Bendi sicer niso bili najbolj po mojem okusu, čeprav so me Tha Flow, ki jih prej nisem poznala, izjemno prijetno presenetili. Dreamwalk, »znanci« z Videospotnic, so me pa kar malce razočarali. Ampak najpomembnejše mi je bilo, da sem po slabem mesecu spet srečala cel kup »folka«, s katerim je bilo tako prijetno poklepetati. Ugotavljam, da grem pravzaprav na veliko prireditev v Šentjurju ali Gorici ne glede na to, kdo nastopa, saj so to prireditve, na katerih srečam znane obraze, ki jih sicer zelo redko ali pa sploh ne. Pa tudi dogajanje v Šentjurju me zelo veseli, saj mi marsikdo potoži, da se na njihovi študentski sceni nič ne dogaja, pri nas se pa vedno najde kaj. Tudi v Gorici se trudimo, da bi še aktivneje pognali kolesje mladinskega društva, kar nam je nekako začelo uspevati, zdaj pa vse bolj kot ne stoji, ker smo brez strehe nad glavo. Za nas zaradi starih zamer ni bilo prostora nikjer, nato se nas je usmilil župnik in dogajanje v našem prostoru je že steklo. Zdaj pa čakamo na obljubljeni denar z Občine ... Bomo še eno zimo brezdomci ali se nam bo nasmešnila sreča?

Ponedeljek, 9. avgust

Ravnokar sem se »preglodala« skozi knjigo Lancea Armstronga Ne gre samo za kolo, Moja vrnitev v življenje. O tej knjigi sem že veliko slišala, da pa sem se je lotila, je botrovala že 6. Armstrongova zmaga na dirki Tour de France. Po tekmi je pisanje o doping u skoraj zasenčilo uspeh »teksaške puščice«, kakor mediji radi imenujejo odličnega kolesarja. Isto se mu je dogajalo, ko je leta 1999 po dobljeni bitki z rakom prvič zmagal na Touru. O tem, ali je vozil pod vplivi kakšnih nedovoljenih sredstev, se mi zdi neumno presoati, ker se na te zadeve ne spoznam. Vem le, da je vreden vsega spoštovanja, saj mu je uspelo skoraj nemogoče. Premagal je zahrbtnega raka, iz svojega napornega zdravljenja potegnil najboljše in se zopet povzpел v sam vrh kolesarskih dirk, kamor, kot kaže, še nekaj časa ne bo pustil poseči svojim tekmečem. Tudi Jure Robič, ki mu je s kolesom uspelo zmleti RAAM, je razred zase. Lani ga je zdelalo, ker ni imel pripravljenega svojega »podstrešja«, letos pa mu je psihična priprava pomagala do zmage na najzahtevnejši kolesarski preizkušnji na svetu. Telesna pripravljenost športnikov igra izredno pomembno vlogo, vendarle pa je na tako zahtevnih tekmah na preizkušnji predvsem psiha, ko moraš sam sebi dopovedati, da lahko premagaš celo samega sebe in zmoraš, če

hočeš. Hja, oba sta carja! No, jaz pa se ne grem takšnega ekstremizma in vsak dan prav po turistično odkolesarim do Šentjurja in nazaj domov.

Petek, 13. avgust

Vau, ravno ob zapisu tega datuma sem ugotovila, da je danes petek trinajstega. Srčno upam, da mi ne bo na glavo padla luč, me napadla kakšna teroristična muha ali pa se bom ponesrečila na relaciji soba-kuhinja, saj moram vmes premagati strme stopnice. Upam tudi, da bo usoda počakala vsaj toliko, da se mi izpolni katera od želja, ki sem jih včeraj premlevala v možganih, ko sem opazovala zvezdne utrinke. S sosedama smo se zvečer utaborile na odeji na bližnjem travniku in se zazrle v zvezdnato nebo, po katerem so se prav živahno podili utrinki. Saj ne, da sem vraževerna, vendar pa je lepo, ko si nekaj zaželiš in potem daš vse od sebe, da bi se ti želja uresničila. Seveda se moraš za uresničitev potruditi sam in predvsem verjeti vanjo. Pa še čudovita misel iz moje priljubljene knjige Alkimist: »Kadar si nečesa res želiš, stremi vse stvarstvo k temu, da bi se ti sanje uresničile.« Večer se je nadaljeval še s pravim »babjim čvekom« z vsemi neumnostmi vred. Ko sem se odpravljala domov, so me zaradi smeha trebušne mišice že prav pošteno bolele.

Ponedeljek, 16. avgust

Zadnji dnevi so bolj enolični, saj se že pridno učim. Konec meseca me čaka še en izpit, ki mi greni avgustovske dni, ki bi jih lahko izkoristila veliko bolje, kot pa da čepim za knjigami in se na pamet učim angleško-angleški slovar. Res zabavno! Drugače pa sem s svojim študijem zelo zadovoljna. Lani sem bila kar pred težko odločitvijo, kam se vpisati, in sem prijavnico izpolnila zadnji trenutek. Na začetku sem bila malce izgubljena in sem dvomila o pravičnosti odločitve, vendar nisem niti vedela, kaj bi študirala namesto angleščine in novinarstva, nato pa mi je vsa stvar zadišala in me popolnoma posrkala vase. Sploh novinarstvo je nekaj, kjer lahko vse, kar se naučim, kar sproti porabim v praksi, z angleščino pa ... hja, jo bo treba mahniti v tujino. Ja, ja, ampak najprej me čaka še ta presneti izpit!

»Včasih peremo tudi avte«

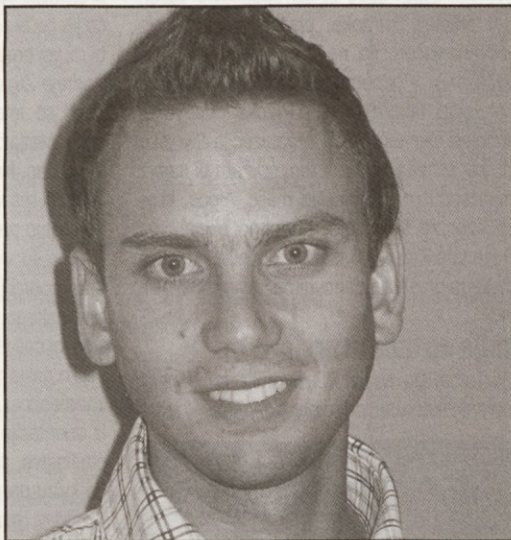
Ožji domovini Jureta Mlakarja, ki je »letnik« 1976, sta tako Stopče kot Šentjur. V Celju je obiskoval Srednjo ekonomsko šolo, v Mariboru pa je na Ekonomsko poslovni fakulteti diplomiral na smeri management, na isti ustanovi pa se ukvarja s specialističnim podiplomskim študijem. Služba in življenje ga sedaj vežeta na Maribor, še vedno pa se rad oglasi doma na sobotnem kosilu. Z njim smo se pogovorili, ker je viden član organizacije Leo. S prvim septembrom bo postal predsednik slovenskega distrikta Leo klubov.

Torej, kaj, kdo, kje in zakaj so Leo klubi?

Leo je v bistvu kratica in pomeni Leadership Experience Opportunity oz. vodenje, izkušnje, možnost. Pravzaprav je treba zgodbo začeti z Lions klubi, kjer so Leo klubi eden izmed programov njihovega delovanja.

Starost Leo članov je med 14 in 30 let; v Angliji le med 16 in 18 let, pri nas pa je povprečje neke pri 25 letih. Člani smo predvsem študentje, nekaj dijakov in tisti, ki se že kalimo v poslovnem svetu. Leo klubi so združena mladih, ki opravljajo humanitarne dejavnosti. Te so zelo različne: prodaja novoletnih voščilnic, organizacija dobrotelnih prireditvev, koncertov, predstav, ekološke akcije, pomoč pri inštruiranju. Med nekoliko drugačnimi lahko omenim dražbe umetniških del ali pranje avtomobilov. Lani so na področju Slovenije izvedli približno 130 akcij.

V Sloveniji je trenutno deset Leo klubov, eden pa je v ustanavljanju. V Celju sta kar dva, in sicer Celjski vitezi ter Mavrica, ki združuje Leo dekleta. Moram povedati, da imamo v Sloveniji enega najvišjih deležev članstva na prebivalstvo nasploh. Avgusta leta 2005

bomo v Ljubljani gostili evropsko srečanje Leo klubov, na kar se pripravljamo tri leta.

Kako si postal Leo in kaj te motivira za to?

Kot mnoge stvari, ki se zgodijo slučajno ali pa tudi ne, sem Leo postal na pobudo svojega dekleta neke na koncu leta 1998. Vseskozi delujem pri Leo klubu Maribor; lansko leto sem bil tudi njegov predsednik.

Vse skupaj je torej mešanica različnih okoliščin. S kolegi v klubu se odlično razumemo, po drugi strani mi je humanitarno delovanje priraslo k srcu, tako da se za motiv ni bati. Omenim naj tudi, da je tudi drugače sodelovanje pri taki organizaciji popolnoma prostovoljno oz. brezplačno.

Ali drži govorica, da so člani Leo klubov mali ekskluzivni klub?

Ovisno, kako interpretiraš to ekskluzivnost. Podrobneje poznam svoj klub, kjer smo resnični kolegi in ne karieriisti, da druga okolja pa ne morem soditi. Vsekakor pa je privilegij, da nam je dano, da lahko pomagamo drugim.

Kako zbirate sredstva?

Obračamo se predvsem na posameznike in podjetja. Tu ne gre drugače, kot da člani izkoriščajo svoje t. i. »veze«. Pomemben del sredstev so tudi tista, ki se zberejo z različnimi prej omenjenimi

akcijami. Na ta način smo v Sloveniji lani zbrali pet milijonov tolarjev, kar se morda komu ne bo zdela dovolj velika številka, vendar je bilo že za to vsoto treba vložiti ogromno truda in biti iznajdljiv.

Kako se odločite, komu boste pomagali?

Tu ne obstajajo posebna pravila, tako da so načini za odločitev različni. Veliko je osebnih prošelj, sodelujemo tudi s centri za socialno delo, zelo pomembna pa so tudi priporočila posameznikov, ki se tudi drugače udeležujejo na humanitarnem področju. Mnogo revščine pri nas je skrite in je uradne institucije ne »pokrijejo«. Če lahko na tem mestu pomagamo, izpolnjujemo naše poslanstvo.

Kateri so tvoji osebni projekti na tem področju?

Vsekakor vedno poskušam delovati v ekipi, saj me to veliko bolj izpolnjuje kot individualne akcije. Letos smo v Mariboru pomagali številnim tako ali drugače prizadetim otrokom z nakupi ali sofinanciranjem nakupa različnih specialnih pripomočkov, invalidskih vozičkov, ipd. Veliko je morda manj pomembnih zadev, vendar vsak, ki se je kdaj ukvarjal s tem, ve, da je pomembna vsaka poteza.

Kot bodoči predsednik LEO Distrikta 129 Slovenija imaš gotovo kakšen program?

To je izjemna čast in se bo treba resnično potruditi, sicer pa se izziva ne bojim, ker imam precej izkušenj. Poleg ohranitve nivoja dela se bom trudil razširiti mrežo Leo klubov po Sloveniji.

Tudi v Šentjurju?

Tega ne izključujem, saj je npr. najmanjši klub v Vogrskem pri Novi Gorici, tako da velikost kraja ni važna. Na drugi strani pa ni ovir, da se ne bi Šentjurčani vključevali v druge klube, kar nekateri posamezniki oz. posameznice tudi počnejo. Na tem mestu zainteresiranim izrekam tudi vabilo.

Če se vrnem še k programu, bi rad izvedel eno odmevno in transparentno akcijo na nacionalni ravni, kar naj bi precej pripomoglo k naši rasti in prepoznavnosti.

Kaj ti iz mariborskega zornega kota v tem trenutku pomeni Šentjur?

Šentjur mi pomeni veliko, kajti do nedavna sem bil Šentjurčan in bom v srcu tudi Šentjurčan ostal, kajti zanikati oz. sramovati se svojih korenin se mi zdi resnično patetično. Sedaj Šentjur spremljam preko časopisov, tudi lokalnih, tako da sem seznanjen z dogajanjem, ki jih je na srečo kar veliko. Omenim naj še, da če mi uspe, pridem odigrat tekmo malega nogometa v okviru šentjurske lige. Upam, da ima mladina na splošno sedaj več možnosti za različne aktivnosti in zabavo kot pred recimo desetimi leti.

Se nameravaš kdaj vrniti, morda celo javno delovati?

Hmm ... Na moji lestvici prioritet so družina, služba in leonizem, tako da o čem drugem ne razmišljam, niti ni časa. Sicer pa, nikoli ne reci nikoli ...

Lions Club International je ena največjih humanitarnih organizacij na svetu, saj združuje že 43 tisoč Lions klubov s poldrugim milijonom članom pod skupnim geslom »We serve« oz. »Služimo«. Prvi klub je bil ustanovljen leta 1917 v Chicagu, kjer je bil zavarovalniški agent Melvin Jones nezadovoljen z vsebino dela lokalnih klubov poslovnežev, ki so skrbeli le za svoje poslovne in zasebne interese. Njihova prvobitna dejavnost je bila pomoč slepim in slabovidnim, danes pa skorajda ni področja, tako geografskega kot vsebinskega, kjer ne bi delovali. O globalnosti priča, da je trenutni predsednik na svetovni ravni Japonec. Prvi Lions Club je bil v Sloveniji ustanovljen v letu osamosvojitve, danes pa jih je že 41.

Med dežjem, soncem, vetrom, hribi in prijatelji

Planinskemu društvu Slivnica pri Celju s predsednikom Matejem Plankom na čelu je že 14. zapored uspelo izpeljati planinski tabor. Tokrat se je trideset mladih planincev iz PD Slivnica pri Celju, Dramlje in Luče skupaj z vodniki potepalo po Trnovskem gozdu. Baza pa so bile Lokve, majhen kraj nad Novo Gorico.

Moja kartica z Lokev se je glasila približno takole: »Spet fajn, pa saj pravzaprav ne more biti drugače – skupaj smo tisti, ki se radi družimo v naravi, tisti, ki se zadovoljnih obrazov zaradi osvojenega razgledujemo na vrhovih hribov, tisti, ki se zvečer radi družimo ob pesmi in prasketanju ognja ...« In lokacija je za dobro počutje med vsem naštetim pravzaprav manj pomembna. Tokrat smo bili na Lokvah, na 965 m nadmorske višine in nismo premagovali več kot 500 metrov višinske razlike, a ni bilo zaradi tega nič manj zanimivo in nič manj naporno.

S Svete gore v bazen

Osvojili smo najvišji vrh Trnovskega gozda, Mali Golak, ki je, paradokso, s svojimi 1495 m za 15 m višji od svojega sosedu Velikega Golaka. Na njem nas je pričakal razgled na vse strani neba – od Triglava, morja, Kamniško-Savinjskih Alp do Snežnika in Krima. Podobnega razgleda smo se nadejali že prejšnji dan s Poldanovca, a nas je tam zaradi deževja prejšnji dan pričakala le megla. En dan smo se odpravili na Sveto goro, a ne po navadni poti, temveč po predorih iz prve svetovne vojne, kar nam je dodobra razburkalo domišljijo in nam, vzpenjajoč se po mokrih skalah, sicer pod budnim očesom in varovanjem naših »alpinistov, zbudilo pustolovskega duha. Otrokom je ostalo kaj malo energije za sprehod po sicer zanimivi Marijini cerkvi na Sveti gori. Morda tudi zato, ker je sparina v zraku bolj vabila v bazen kot pa v temne in skrivnostne prostore, kjer ni prostora za mladostno razigranost. Novogoriški bazen nas je pričakal, na njem pa že tradicionalne pice in sladoledi.

Kdo so vodniki?

In da nadaljujem kar s sredo, zvečer je bil že tudi tradicionalni izbor miss in mistra tabora, najbrž ni potrebno posebej razlagati, zakaj izbor po bazenu in vodi in zakaj bazen in voda v sredo. Prvič se je

Na postaji po Poti po robu

načelnik Pokrajinskega odbora mladinskih odsekov Savinjskega meddruštvenega odbora pri Planinski zvezi Slovenije. Brez njega bi bili spoznavni večer, igrice skriti prijatelji, karaoke, planinske poroke in z vici začnjeni večeri, če ne druga, vsaj drugačni (beri dolgočasni). Podobno bi brez dolgoletnega vodnika in vodje tabora Mateja Planka odpovedal najpomembnejši člen tabora – tj. organizacija slivniške izmene oz. kar izmena sama. V tem primeru bi najbrž odpadel tudi sponzor spominskih majic, Alpos, ki je bil naš sponzor že tretje leto. Podobno bi se brez mentorjev Renate Kolar in Boštjana Močnika prekinila vez planinskega društva z osnovnima šolama Slivnica in Dramlje.

PD Dramlje na taboru prvič

Napisati je treba, da se je PD Dramlje letos prvič priključilo planinskemu taborjenju v taki obliki. V tabor

odsotnosti avtorice tega članka gotovoooo pogrešali kakšen planinski kviz in orientacijsko tekmovanje. Kaj bi slivniški in dramljski planinci brez lučkih planincev, če jih ne bi pripeljali Andreja in Katja. In nazadnje, kaj bi mi vsi brez naših kuharic – najboljših kuharic Vide in Andreje Zupančič.

Tako so imeli slivniški planinci Anja, Tamara, dve Maji, Matjaž, Nejc, Urška, Mojca, Karmen, Katka, Žiga, Žan, Kristina, Urša ter njihovi dramljski in lučki prijatelji res vse pogoje, da v Trnovskem gozdu varno in prijetno preživijo en teden. In niso osvajali le hribov, ampak so videli tudi nekatere naravne znamenitosti tega področja: Smrekovo drago, kjer prihaja do t. i. rastlinskega preobrata; Veliko ledeno jamo, od koder so svoj čas led izvažali vse do Egipta. Lahko so opazili veliko italijanskih turistov, ki so že neke vrste kulturna znamenitost tega kraja. Pridobili so tudi nekaj znanja iz orientacije, prve pomoči, zgodovine in organizacije planinstva, planinske opreme, kar so morali dokazati na kvizu predzadnji dan. Ta kviz je štel tudi v skupno uvrstitev, mladi planinci so namreč cel teden igrali odbojarsko in nogometno ligo, enkrat so imeli orientacijsko tekmo, v skupno uvrstitev pa so štele tudi igre brez meja. In skupno je zmagala skupina z Miho Belakom, Karmen Lupšina, Mojco Funtek, Žigo Pevcem in Tamaro Vrhovšek.

Zaradi dežja so bili mladi planinci prikrajšani le za plezanje, sicer pa je kljub omejenemu številu sončnih ur 7. izmena planinskega tabora v celoti uspela. Vtisi v risani in pisani obliki bodo zbrani v tabornem glasilu, ki ga bodo mladi planinci skupaj z ogromnim številom digitalnih fotografij prejeli na jesenskem srečanju na Loki pod Raduho.

Nina Gradič

Skupni zmagovalci orientacijsko-odbojarsko-nogometno-»kviznega« tekmovanja.

lepotnemu izboru pridružil še izbor za »najbolj glupo čupo«, ki se je obnesel tako dobro, da so ga naslednji dan ponovili še vodniki. In med njimi je zmagal, nihče drug kot najbolj zvesti udeleženec tabora, ki se je iz mladega planinca že pred petimi leti prelevil v vodnika in ki ni s tem nazivom postal nič manj otroško nagajiv, neugnan in neubogljiv, tj. animator družabnega dela tabora Matic Iskra – Iskrca, slivniški svetnik in še marsikaj, v planinstvu pa, se rad pohvali,

je poslalo sicer le tri vzorčne primerke, a po vključitvi teh fantov med ostalo planinsko srenjo sodeč, se bodo ti vzorci naslednje leto vsaj, pravilčno, potrojili – seveda, če bodo Lorbi oz. Lordi, Muki in Žvad ter njihov mentor Tršica poskrbeli za širjenje glasu. Brez Silva Užmaha bi treple drvarske ekspedicije ter nočna straža. Brez Petra Planka bi se težko izšle »alpinistične odprave«, brez njegove boljše polovice bi šepala vestnost in natančnost. Otroci bi zaradi

Planinsko društvo Slivnica pri Celju se za pomoč pri izvedbi planinskega tabora na Lokvah nad Novo Gorico med 7. in 14. avgustom zahvaljuje Občini Šentjur, Alposu d.d. Šentjur, Meji d.d. Šentjur; Engrotušu d.o.o Celje, Svečarstvu Lorgor Šentjur, Mladinski komisiji pri PZS Ljubljana, Zvezi za šport otrok in mladine Ljubljana, Trgovini Kmetijska zadruga Gorica pri Slivnici, KS Slivnica pri Celju in OŠ Slivnica pri Celju.

RAZMIŠLANJA

Porabljen bonus čudežev

Danes kar precej stane, če hočeš sploh živeti, medtem ko samo človeško življenje ne pomeni več skorajda nič.

Marjino čudežno vnebovzetje so verujoči praznovali pred kratkim. Zdi se, da je to bil eden zadnjih večjih čudežev v krščanski zgodovini in da je bog potem nekako obupal nad nami vsemi. Po mojem smo se mu zamerili, ko smo mu sina pribili na križ. In ko se bog razjezi...

Jezus je očitno ostal prva in edina božje pooblaščenca oseba za distribucijo čudežev. Za njim je prišlo še lepo število samooklicanih patronov in splošno priznanih svetnikov, ki me vsaj osebno niso prepričali. Ko se bo bog namreč odločil za ponovno intervencijo na zemlji, dvomim, da se bo prikazoval v kakršnihkoli oblikah nič hudega slutečim otrokom, da se bo solzil skozi kakšne kipce v zakotnih cerkvicah in podobno. Saj ne, da bi želela omalovaževati ali žaliti verska čustva, ampak vse te zgodbe o medlečih samoizstradanih in neprestano samožrtvujočih se devicah, ki so v lastni samostanski patetiki nedvomno vsaj malo halucinirale, da ne govorimo o nesrečnih mistiko išočih puščavnikih, me ne prepričajo čisto. Je pa kler prav z velikim veseljem izkoriščal te raznolike mučence in mučenke za prve oblike turizma, ki so prinesle sladko blagostanje kraju svetišča, kjer naj bi domnevno počivale njihove kosti, obleke in podobno (višek bizarnosti predstavlja podatek, da je v srednjem veku po Evropi krožilo kakšnih dvajset domnevno Jezusovih prepucijev, lesa s Kristusovega križa pa je bilo za najmanj deset križev). Si predstavljate potem uboge romarje, pogosto bolnike in invalide, ki so porabili vse svoje prihranke za naporno pot do tovrstnih dobičkonosnih centrov? Ja sanje o lepšem življenju že takrat niso bile poceni.

Danes kar precej stane, če hočeš sploh živeti, medtem ko samo človeško življenje ne pomeni več skorajda nič. Svet je tako ali tako le še kaotična razvalina vojn, revščine, lakote in naravnih katastrof. Naš slovenski mikrokozmos ni kaj dosti boljši, čeprav gospoda na oblasti in tisti, ki bi se radi do oblasti dokopali, trdijo, da nam je še kar lepo. In se mirno ukvarjajo s svojimi interpelacijami, frustracijami, negacijami, inflacijami, interpretacijami, deficiti, primanjkljaji, procenti in odstotki naprej. Nekateri izmed njih bodo po jesenskih volitvah veselo dvigali kozarčke, se rokovali, si sončili nasmeške v bliskavicah in objektivih, rezali tortice, medtem ko ima vse manj naroda sploh še za kruh. Nikomur ne verjamem, da bo presekal ta status quo.

O ja, obljubljeni bodo še veliko. Spomnili se bodo vsake najbolj zakotne vasi, vsake pasje procesije in kravjega bala. Na njihovem mestu bi me bilo malce strah. Ne bi me pretirano čudilo, če bi kakšnemu kmetu, obupanemu od suš, nato povodenj, toče in okuženih pridelkov popustili živci, pa bi katerega od te vrle jare gospode kar na vilah odnesel pogledat, kako lepo je kmečkemu človeku. Saj ima čist zrak, naravo in na mizi vsako jesen obilo pridelkov ter lepo zokrogljene živinice za v zamrzovalnik, kaj potem še potrebuje kakšne državne pomoči!!! Kako je šele v mestih lepo! Lahke pisarniške službice, udobna stanovanja – saj jim lahko še malo zvišamo davke! A ne bi slovenske damice in dame imele več otrok, da bi zvišale nataliteto? Pa tako jim je lepo, šola je zastoj, otroke pazijo stare mame, ker so vrtci res malce dragi ... Ja šola je ravno toliko zastoj, da mora povprečna družina najemati kredite, da si lahko privoščijo tiste krvavo potrebne učbenike (ki se že vsako leto spreminjajo, da bodo deca imela kvalitetnejšo izobrazbo, predvidevam). Stare mame pa bodo dandanes delale do šestdesetega leta, če imajo srečo, da niso postale tehnološki višek, nato pa bodo gotovo presrečne, če bodo dočakale tisto svojo penzijo, da se lahko ukvarjajo z vreščječimi vnuki. Patriarhalna logika naše še vedno pretežno testosteronsko zastopane oblasti.

To bi bila nekje razlika med bogom in politiki. Politiki obljublajo čudeže, le bog jih lahko naredi. Božjih sinov, ki bi lomili kruh in ribe, da bi bilo dovolj za vse, že davno ni več na spregled. Le bolnišnice dandanes zdravijo bolne (če imajo bolniki kaj pod palcem ali če ne omagajo, preden pridejo na vrsto), ki so bolni od boja za preživetje, najprej se utruji duh, potem se utruji še telo. Bog pa je še vedno na dopustu. Bonus čudežev smo že izkoristili.

Polonca Mastnak

V spomin

MAKS KOVAČIČ (1931–2004)

Lik Maksa Kovačiča je bil nekaj posebnega. Bil je zase svet, čuden, svetel in lep, kot pravi pesnik Pavček. Tiho je ustvarjal, delal, zorel, s tem pa je svetil kot zvezda na nebu. Ni ga lahko natančno opisati, kajti ko si misliš, da ga že dobro poznaš, se ti je izmuznil. Nikoli in nikomur se ni dal popolnoma ujeti, spoznati. Želel je biti svoboden kot ptica. In ptica ti rada ostane v dlaneh le, če se počuti svobodna. Prav zato ga je bilo potrebno razumeti. Imel je mnogo talentov in darov, ki jih je razvijal še kot otrok s pomočjo svojega očeta glasbenika, skladatelja, upravitelja, ki je dal sina Maksa v uk skladatelju Petru Jerebu. Tudi ljubeča mati je skrbno bdela nad njim, še posebno, ko mu je že pri dvanajstih letih umrl oče. Kljub težkemu preživljanju, saj je bilo v družini pet otrok, se je Maks po 2. sv. vojni vpisal na učiteljske v Ljubljani. Tam je svoje talente še razvijal. Zato so ga velikokrat povabili na literarne večere, kjer je spremljal mnoge takrat še nepoznane ustvarjalce, kot so Boris Kralj, Minatti, Pavček, Kampič. Tudi vojaško obveznost je dobro odslužil zato, ker je dobro igral harmoniko. Njegovi dolgi, vitki, nežni, a hkrati gibčni in odločni prsti so drseli po tipkah klavirja, kot da je to ples prstov s tipkami. Igral in cenil je vse, tako Chopina, Straussa, Avenika kot ljudske in narodne pesmi.

Že na svojem prvem službenem mestu v Marofu pri Jurklostru je spoznal mlado učiteljico Slavo in se leta 1954 z njo poročil, ko sta od leta 1952 skupaj službovala v Dobrini. To so bili naporni, delovni in težki povojni časi, a polni znanosti in družabnosti. Maks je tam takoj začel voditi 46-članski pevski zbor.

Na Ponikvo je prišel leta 1956. Kolikšen del sebe je pustil pri nas z delom pri pevskih zbora, tako z otroškim, moškim in oktetoma, pove številka 26 uspešnih let. To je bilo petje iz srca, za duše pevcev in poslušalcev, pa tudi za duše tistih, ki so odhajali v večnost. Koliko učencev je s svojim gorečim žarom prepričal in naučil igrati instrumente! Tako kot on sam v kvintetu Kamilo in Triu Maksa Kovačiča. Koliko njegovih slik visi v naših domovih, ki razkrivajo njegovo ljubezen do narave, krajin, rož in toplih domov.

Ne smemo ga pozabiti tudi kot ravnatelja od leta 1968 do 1987. Rad je imel red in urejenost tako same šole kot tudi njene okolice. Vsakogar je spoštoval in mu dal prijazen besedo, znal je pohvaliti in znal je pograti. Tudi v pokoju mu ni bilo vseeno ne za preteklost ne za sedanjost in ne za prihodnost šole in kulture v kraju.

Spoštoval je verujoče, četudi se je imel za ateista. A si je želel pokop v prisotnosti domačega duhovnika. Bil je veren po svoje. Saj vera najbrž pomeni samo biti Človek. In to je g. Maks bil.

Ljubil je svojo družino. Ponosen je bil na hčerki Alenko in Tanjo. Zelo je ljubil svojo ženo Slavo. Pred mesecem dni sta praznovala zlato poroko. Šla sta v Dobrino, v kraj njunih mladostnih spominov. Je čutil, da mu peša srce? Čemu bi si drugače ogledoval stare fotografije, urejal albume, hišo in poslednjič obiskal še veliko vaščanov?

Dragi gospod Maks! Srečna sem, da sem Vas poznala. Hvala za vse lepo, dobro in plemenito. Tako mirno ste zaspali v večnost in tišino. Pa saj je tudi tišina glasba ...

Počivajte v miru!

V imenu vseh, ki smo ga spoštovali, cenili in imeli radi,

Irena Zevnik

Zahvala

Zahvaljujemo se vsem, ki ste v tako velikem številu spremili na zadnji poti našega Maksa Kovačiča: domačinom, prijateljem, šolskim kolektivom iz Črnomlja, Ponikve in Šmartnega pri Litiji, Tonetu Ambrožu in sosedom, g. Mihi Hermanu, Andreji Galuf-Ocvirk, šolskemu zboru in njegovemu oktetu, govornikoma Viliju Zatljerju in Jakobu Ratajcu in še posebej učiteljici in prijateljici Ireni Zevnik, ki nas je s svojimi besedami ganila do dna srca. Hvala tudi doktorici Petri Žohar, ki je skrbela za njegovo zdravstveno oskrbo. Hvala vsem ljudem!

Njegova družina

DA NE POZABIMO

Od kmetijskih zadrug do Kombinata

Piše: Vinko Jagodič

V sodni register je bila vpisana 12. februarja 1970. Do tega datuma je delovala v okviru bivših kmetijskih zadrug in potem Kombinata s statusom samostojne službe vse do leta 1989/90. Servisno delo in kadrovske evidenco so zanj vodile skupne službe Kombinata. V hranilno kreditni službi, ki jo je od začetka in do konca leta 1984, do upokojitve, vodila Slava Lesnika, so delale še dve do tri sodelavke. Zaradi malega števila zaposlenih niso imeli svoje delovne skupnosti.

Vertikalno je bila vezana na republiško Zvezo hranilno kreditnih služb, ki je uveljavila, da se ves promet odkupa kmetijskih pridelkov, živine in lesa opravlja preko hranilno kreditne službe. To je omogočalo samofinanciranje naložb v zasebno kmetijstvo, modernizacije hlevov, urejanja nasadov, mehanizacije in druge naložbe. Odobranje kreditov zasebnim kmetom je opravljal poseben izvoljeni odbor hranilno kreditne službe, izvoljen s strani kmetov in delavcev kooperacije. Predsedoval mu je vrsto let kmet Janez Borštnik iz Zagaja pri Ponikvi. Elaborate so kmetom izdelovali strokovni delavci DE Kooperacije in GG Šentjur. Kapitalna osnova hranilne službe se je od ustanovitve v nekaj letih povečala za 10-krat in več. Plasmaje kreditov po ugodni obrestni meri 3 % na 15 let so odplačali skupaj z obrestmi vsi kreditojemalci. Razen v dveh primerih, ko je šlo za smrtno primere. Sredstva so bila po vsakodnevem prilivu deponirana za potrebe drugih enot kot avista sredstva. Večja dnevna izplačila so vlagatelji javljali dan poprej. Vsa sredstva so dosledno odobrena zgolj zasebnim kmetom.

V. SOZD MERX

Po spremembi ustavnih določil, sprejetem Zakonu o združenem delu in sklepu samoupravnih organov so bili 25. februarja 1975 vpisani v Sodni register naslednji tozdi:

Lastna kmetijska proizvodnja, Kooperacija, Trgovska dejavnost, Transport in Klavnica.

Za predsednika centralnega delavskega sveta SOZD Merx je bil izvoljen predstavnik Kombinata Šentjur Alojz Recko. Direktor Kombinata je ostal Ciril Žmaher, ki se je zaradi bolezni kasneje tej funkciji odpovedal. Od leta 1982 do sporazumne razdružitve leta 1989 je bil direktor Stanko Lesnika. V skupnih službah (upravi) je bilo zaposlenih 42 delavcev. Podjetje je imelo svoj statut, vrsto

samoupravnih sporazumov o financiranju in delitvi dohodka med tozdi. Najvišji samoupravni organ je bil 20-članski delavski svet, izvoljen med zaposlenimi v tozdi, izvršilno telo je bil 7-članski izvršilni odbor. Pri delavskem svetu so v pripravi se sodelovale razne komisije: za svobodno menjavo dela, financiranje naložb, inovacije, družbeno prehrano in družbeni standard, disciplinska komisija itd. Pravno in samoupravno področje so opravljali: Stane Kozjan, pravnik Franc Pevec, kasneje dipl. pravnik, ki se je kasneje vključil v upravo Merxa. Na tem področju je po nekaj letih dela in študija delala tudi Danica Dosedla.

Gospodarsko računski sektor so vodili Anton Štelcer, Marija Kranjc, Zdenka Batistič in Mirko Jurman.

Plansko analitsko službo je do upokojitve opravljal Ljubo Bohorč, nato Božo Colarič do l. 1983, nadaljeval je Rado Tržan, za njim pa leta 1984 Zlatko Zupanc.

Komercialno službo sta vodila Jože Pišek do upokojitve in Edi Kolar.

Povprečno je bilo v Kombinat u zaposlenih 360 delavcev.

TOZD Lastna proizvodnja.

Prvi upravnik je bil Bogdan Knez, z njim so sodelovali tehnologi Franc Marolt, Oto Pribil za poljedelstvo, veterinar Branko Geršak, Tatjana Žaberl za področje sadjarstva. Po enotah je bilo še nekaj inženirjev in tehnikov.

Na obratu Slom Ponikva je bil upravnik do svoje upokojitve ing. Vinko Mastnak, za njim Drago Arzenšek. Obrat se je specializiral za proizvodnjo sadja, na 90 hektarjih so v povprečju pridelali do 200 vagonov sadja.

Obrat Planina pri Sevnici je vodil Jože Mlakar, obrat Šentjur s sedežem na kmetijski šoli Franc Knez do upokojitve, po letu 1983 pa Alojz Recko. Delovodje so bili: Franca Slomšek, Nežika Tatarovič in Vinko Cvetko. Temu obratu je bil priključen tudi obrat Slivnica.

V Loki pri Žusmu je bil vseskozi delovodja Alojz Križnik.

Lastna proizvodnja je bila usmerjena predvsem v prirejo goveje živine, v vseh obratih je bilo okrog 2000 stojišč za pitance in krave mlekarice. Kmalu je postala pomembna proizvodnja silažne koruze. Število zaposlenih se je gibalo med 90 in 120 delavci. Za obiranje sadja in druga sezonska dela so najemali tujo delovno silo

ŠENTJUR V PRETEKLOSTI

7. nadaljevanje

Železničarji med NOB

(3. nadaljevanje)

Andrej Selan se je rodil leta 1892 v Ljubljani, od leta 1922 je bil kretnik na postaji na Ponikvi. Bil je aktiven član železničarskega sindikata in zaradi svoje politične naravnosti suspendiran in tudi zaprt v Celju. Po okupaciji je postal član odbora OF na Ponikvi, bil aktivist in obveščevalec in je sodeloval s Celjsko četo. Bil je izdan, vendar so ga po prvi aretaciji kmalu izpustili, toda kmalu nato

je bil spet aretiran in strahovito mučen.

Franc Pečar je bil rojen leta 1900 v Gradcu, živel je v Bezovju, zaposlen pa je bil v Nadzorništvo proge Grobelno. Ko je bila organizacija OF v Šentjurju izdana, je bil skupaj z očetom 8. junija 1942 aretiran. Umrli je 9. septembra v Auschwitzu.

Med sedemdesetimi talci, ustreljenimi 30. julija 1942, je bil tudi Matevž Ocvirk iz Stopč. Aretiran je bil 7. julija 1942.

Jože Podrgajs iz Lutnja pri Ponikvi je bil ustreljen 30. julija

1943 pri Ljubnem. Bil je blagovni blagajnik na postaji Maribor-Studenci. V drugi polovici leta 1942 in v začetku leta 1943 je bila pri njem pomembna postojanka, kjer so se zbirali novirci za odhod v partizane, pri njem je bilo tudi skladišče materiala za partizane. Aretiran je bil 13. marca 1943, hkrati z njim pa še nekaj fantov, ki so bili v njegovem stanovanju v Mariboru.

14. februarja 1944 je bil ustreljen Jakob Vrečko, rojen leta 1900 na Ponikvi. Bil je blagovni blagajnik na postaji Maribor. Konec januarja 1944 so Vrečkovim v Melje preselili s Pobrežja ilegalno tehniko, eno največjih in najpomembnejših v mariborskem okrožju. Odkrili so je že 3. februarja, Vrečkota aretirali ter po enem tednu strahotnega mučenja ustrelili. Njegovo ženo so poslali v taborišče Ravensbruck, hčerko Sonjo v mladinsko taborišče, trinajstletno Ido pa so dali v rejo nacistično nastrojenemu kmetu v Radizel.

Dan kasneje sta bila ustreljena Jakob Gabrovec iz Cirkulan, leta 1920 železničar v Šentjurju, nato vlakovodja postaje Celje. V njegovem stanovanju je bila postojanka celjskih aktivistov. Skupaj z ženo in dvema hčerama je bil aretiran oktobra 1943.

Na Stranicah pri Frankolovem so bili 12. februarja 1945 med 99 obešenimi talci trije železničarji: Jože Kovačič (1924), Ferdinand Kreuh (1912) in Vladimir Stony (1923).

Piše Mihael Bučar

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

**UGODNO
PREPISI VOZIL**

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01,
gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

**PESTRA PONUDBA
RABLJENIH VOZIL!**

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo

- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

**zanzibar
PIZZERIA**

Željko Kosaber s.p.,
Kozjanskega odreda 87a,
3230 Šentjur

20 vrst pizz

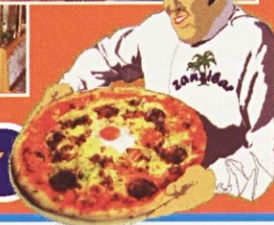
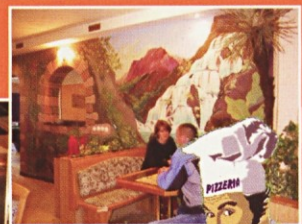
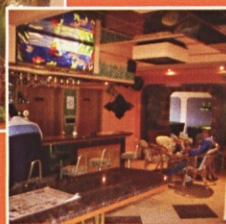
jedi na žaru

sladice

NOVO
Od 1. septembra
TOPLE MALICE!

**VSAK DAN DOSTAVA NA
DOM od 10. do 22. ure**

**gsm: 051/ 413 590,
tel.: 03/ 749 19 36**

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

**ZA NAKUPE
KI SE SPLAČAJO!**

Ki ali kateri?

Če je kdo v prejšnjem članku opazil pravopisne napake manjkajoče vejice ali pomišljaje izpuštil jih je tiskarski škrat in ne avtorica tega članka.

Tokrat pa tema o oziralnem pridevniškem zaimku **ki** in njegovi daljši varianti **kateri** v prilastkovih odvisnikih. Pogostokrat zasledim primere kot *Ni vrnila denarja, **kateriga** ji je že davno posodil ali Prošnjo, **katero** bomo obravnaval. ali Otroke, **kateri** bomo videli storiti to in ono.* Povezovanje stavkov z zaimkom **kateri** je stilistično zelo slabo, pravilneje pa je z zaimkom **ki**, razen v primerih zveze predloga in zaimka **kateri**. Tako bomo rekli *Ni vrnila denarja, **ki** ji ga je že davno posodil; Prošnjo, **ki** jo bomo obravnavali; Otroke, **ki** jih bomo videli storiti to in ono, a Otroke, **pri katerih** bomo videli takšno ali drugačno ravnanje ali Prošnjo, **zaradi katere** ali **Prijatelj, s katerim** bom preživela počitnice* itd. Bi bilo pa narobe, če bi rekli v zadnjih treh primerih *Otroke, **ki** bomo pri njih videli to in on. ali Prošnjo, **ki** bomo zaradi nje to in drugo ali Prijatelj, **ki** bomo z njim preživeli počitnice.*

Zelo enostavno pravilo, kajne? Naj opozorim še na primer, pri katerem pa je raba vrstnega zaimka **kateri** možna tudi v nepredložnih zvezah: *kadar se s tem rešimo nejasnosti.* V primeru *Srečal je človeka, **ki** mu je posodil denar ne vemo, kdo je komu posodil denar.* To nejasnost rešimo z nedvoumnim **kateri** ali **kateremu**, vendar le v tem primeru.

Z vrstnim oziralnim pridevniškim zaimkom izražamo vrsto samostalnika, ki jo ta zaimek dodatno pojasnjuje, po njem pa se vprašamo s KATERI?. Lahko pa z zaimkom **kateri** izražamo tudi svojino (vprašamo se s ČIGAV?). V tem primeru govorimo o svojilnem oziralnem pridevniškem zaimku. Npr. *Otroci, **katerih** starši delajo cele dneve* ali *Mati, **katere** vzgoja je izredno problematična* ali *Drevo, **kateriga** veje se raztezajo čez sosedov vrt.* Veznik **kateri** izraža v teh primerih svojino vseh samostalnikov v vseh številih. Samo v enem primeru pa se uporablja za izražanje svojine svojilni oziralni zaimek **čigar**, in sicer v primeru izražanja *svojine edninske moške osebe*. Tako bomo rekli *Oče, **čigar** vzgoja je problematična in ne ... katerega vzgoja je problematična.* Se pravi, da se **čigar** uporablja za moško osebo.

Končno dve pravili, ki sta kolikor toliko jasni in nedvoumni.

Pa prijetno preživljanje poletja

N. G.

Outleti narobe svet

V bitki med modnostjo in cenovno ugodnostjo, ki divja na trgu, zmagujejo outleti, trgovine, kjer veljajo popusti vse leto, tam lahko kupujete znane blagovne znamke od trideset do sedemdeset odstotkov ceneje. Čeprav prodajajo stare kolekcije, se njihovo število povsod v svetu in tudi pri nas veča. Modo je težko prodajati, samo še hitro pokvarljivo živilo ima krajši rok trajanja. Če trgovcu ne uspe prodati izdelkov tekoče sezone niti na razprodaji, mu ostane zaloga, s katero nima praktično kaj početi. Tudi skoraj zastoj jih potrošniki nočejo. Pa so se zopet znašli Američani in sestavili 1+1, iz spoznanja, da na trgu obstajajo presežki starih zalog, se je rodila misel o centru za prodajo le-teh in rodil se je outlet. Veliki posel se je začel seliti v Evropo in dosegel je že tudi Slovenijo. Res, da je podoba slovenskih outletov drugačna kot po svetu. Je nekakšen hibrid med veleblagovnico in tovarniško trgovino. Prednjači Megalet, skupna naložba dveh velikih slovenskih trgovcev s športnimi oblačili in obutvijo ter vodilnega slovenskega uvoznika znanih blagovnih znamk. Največji, 2000 kvadratnih metrov velik Mega Factory Outlet je v Ljubljani, poleg tega pa sta še v Kranju in v Celju. Ponudba blaga ne deluje niti najmanj navdihujoče. Najdete vse od spodnjega perila do copat, od elegantnih oblačil do trenerk, zastopana je ponudba za mlade in malo manj mlade, za otroke, skratka za vse.

Poleg Megaleta je pri nas še nekaj trgovin, ki bi jim lahko rekli outlet, ena od njih je tudi v dvorani A v BTC, kjer prodajajo stare kolekcije Max Mare. Pri vsem skupaj pa je najbolj tragično dejstvo, da so outleti velikokrat bolj založeni in lepše opremljeni kot marsikatera redna trgovina ter da se v rednih trgovinah pogosto najdejo cenejši izdelki kot v outletih. Moda zares postaja narobe svet.

dinos

Gaji 37, 3000 Celje, Tel.: (03) 4266-484, FAX: (03) 4266-486

- zbiranje odpadnega papirja in kartonske embalaže, kovin, plastike, barvnih kovin, stekla
- prevozi nenevarnih odpadkov s specialnimi vozili
- prodaja kovinskih profilov in opreme za zbiranje odpadkov
- demontaže in rušenje kovinskih konstrukcij

Več kot 50 letna tradicija

PISMO IZ EU

Marburg - Anita Maruša

Zadnji dnevi mojega bivanja v Marburgu so minevali prehitro. Dvajseti julij je bil zadnji dan, ko naj bi zapustili študijsko mesto, ki nam je po tako dolgem času že prijetno zlezlo pod kožo. Vedno ista zgodba ... Ko se izteka čas, morda le enkratnega srečanja s prijetnimi ljudmi, je vedno težko in bi radi vsak dan, uro, minuto podvojili, potrojili ... še malo podaljšali.

Zadnje tedne v juliju smo imeli še zadnje predstavitve referatov ali druge obveznosti, ki smo jih morali urediti, izpolniti. Vreme ni bilo prijetno, občasno zelo hladno, dežja nikoli nismo pogrešili. Dežnik je bil skoraj kot »šminka« ali denarnica vedno del obvezne »vsebine« v torbici, sredi poletja v Nemčiji.

V teh dneh sem se odločila in izkoristila še brezplačno študentsko karto za vlak po zvezni deželi Hessen. Nisem potovala sama, imela sem »vodiča« Dmitrya, prijetnega prijatelja iz Rusije. Študirala v Nemčiji že eno leto in dobro pozna Nemčijo. Skupaj sva odkrivala in raziskovala Fuldo. Slišala sem, da je eno najlepših mest v Hessnu. Ni direktne povezave z vlakom, pelješ se malo na okrog in vmes prestopiš, a nisi nič prikrajsan, saj je lep razgled na pokrajino. Fulda je staro škofovsko mesto, glavna znamenitost je sveti Bonifacij, ki je živel konec sedmega in začetek osmega stoletja. Zanimiva je tudi legenda, ki marsikoga privabi, da obišče to staro mesto. Ta pravi, da se je poskušal rešiti s Sveto knjigo pred napadom sovražnikovega meča. Dvignil je knjigo proti meču. Meč se je globoko zadril v knjigo, a kljub temu smrtno zadel sv. Bonifacija. Zaznamovala sta ga dva simbola: mogočna cerkev, posvečena njemu, v njej naj bi bil tudi pokopan in velikanski spomenik s knjigo, prebojeno z mečem. Zanimivo bi bilo izvedeti, zakaj je po tragičnem dogodku njegov simbol še vedno sveta knjiga, saj ga knjiga ni rešila pred smrtjo.

Na poti nazaj sva se še ustavila v Frankfurtu ob Maini, to je eno pomembnejših trgovskih in gospodarskih centrov v Nemčiji. Tu ima sedež tudi evropska Centralna banka in ponoči se modri Evro, obdan z zvezdicami, pred banko, lepo »razdaja« za obiskovalce, turiste, ki so željni fotografiranja.

Dmitry me je vedno kako presenetil, Rusi imajo poseben odnos do žensk, so zaščitniški, naredijo vse, da se ženska počuti dobro, udobno. Sicer v Rusiji veljajo drugačna načela, moški naj bi služil denar, žena pa se naj bi posvetila gospodinjstvu in otrokom. Tisti, ki gredo v svet, se naučijo marsikaj novega in gledajo drugače na vse to. Sama sem bila deležna te pristranske pozornosti tujca, ko me je obsipaval z rožami. Moram priznati, da me je vedno zelo presenetil, na način, ki ga zna le on. Povedala sem mu, da so naši fantje drugačni, malo je romance z rožami. Prijatelj, ki je samo prijatelj, ti malo kdaj podari rožico za lepši jutri, to pa ni za Ruse nič nenavadnega.

V ponedeljek smo imeli še zadnjič tečaj. Profesorica Astrid nas je povabila na kavo k njej domov, v starem delu mesta. Postregla nas je s celo pojedino sladice. Navdušeni smo bili nad njeno pravilčno rezidenco, stanovanjem s spalnico in pristno kamnito steno iz 15. stoletja. Uživali smo na skupnem dvorišču in se posmehovali Ukrajinki, ki je imela vedno sto in eno vprašanje. Tudi smetane, kot da je še nikoli ni jedla, si je privoščila na vsakem grizljaju. Med je bil namenjen k čaju, tega pa si je dodala na pecivo. »Ko pa Nemci tako šparajo s sladkorjem!« je bil njen komentar. Vsi pa vemo, da je ravno obratno. Kaj hočeš, vsem nam bo ostala v spominu.

Vse je že za mano, zdaj sem doma. Doma v Sloveniji. Občutki me nosijo sem in tja ... Včasih sem z mislimi drugje. Rada povem, kako je bilo. Več prijateljev nas je bilo po celi Nemčiji, eni so še, z drugimi se še nismo srečali. Vsak ima svoje poletje ali svoje obveznosti, načrtovana potovanja. Pravzaprav prija malo umirjenih dni. Javi se mi prijateljica Natsuko, da bo prišla v Slovenijo. Razveselim se, saj vem da bomo skupaj obšle Slovenijo in to prav z njo, malo, simpatično Japonko, ki je imela vedno prijetno besedo za vsakogar. Prišla je in pričakala sem jo v Celju na železniški. Prijeten občutek naju je obdal, ko sva se ponovno srečali po slabem mesecu. Izgovori slovenske besede: Kako si? In Hvala. S tem je pokazala pozornost do ljudi in dežele. Bila je presenečena nad pokrajino, nad naravo, ki nas obdaja. Pogovarjali sva se o življenju na Japonskem in pri nas. Ima željo živeti v Evropi. Pravi, da Japonci živijo zelo stresno življenje. Delajo najmanj deset ur dnevno. Nimajo veliko zasebnega življenja in tako ne znajo uživati življenja. Pravi, da je vsak posameznik zelo ozko osredotočen le na tisto, kar počne, delo, s katerim se ukvarja celo življenje. Rutinsko življenje. Sama pa ima možnost spoznati svet, zato zdaj potuje po Evropi, septembra pa bo nadaljevala študij lingvistike v Nemčiji. Naslednji dan smo se odpravili v Logarsko dolino. Ata si je vzel dopust, saj ga je drugačnost Japonke očarala in rad je preizkusil tuj jezik. Do slapa Rinke, ki nas je osvežil, potem pa še na Okrešelj. Ni hodila veliko v hribe, zato smo šli počasi, a je uživala. Ko smo se hecali, da gremo še do Kamniškega sedla, nas je presenetila: »Ja, jaz imam še dovolj energije, a gremo?«. Odpravili smo se v dolino in počasi domov na kosilo. Bila je radovedna in poskusila vse, kar je bilo drugače, a ob enem malo, skromno.

S puncami, Slovenkami smo se za tri dni skupaj odpravile na pot po Sloveniji s skokom na hrvaško obalo, kjer smo prenočile v apartmaju pri Mariborčanki Jani. Že Postojna je bila zanimiva. Videla je že manjše podobne jame s kapniki v Švici in doma, a tako velika je bila nekaj posebnega zanjo. Tudi Portorož in posebej Piran sta ji bila zanimiva. Kot prave turistke smo se sprehodile po plažah Portoroža. Govorile smo nemško, tako da ni bilo zadržkov. Na Hrvaškem pa so včasih kelnarji ostali brez besed, ko je Japonka spregovorila par besed po slovensko. Slaščičarji so jo hoteli privabiti s spretnostmi s sladoledom, ostali pa so se ozirali zanjo in jo ogledovali.

(se nadaljuje)

Policijske cvetke

Vlomi na tekočem traku

V preteklem obdobju se je zgodilo kar 8 vlomov na območju Ponikve, Grobelnega in Dolge Gore. Gre očitno za izkušene vlomilce, ki delajo praviloma dopoldne med 9. in 13. uro, izbirajo pa hiše, ki že na zunaj kažejo, da v njih ne domujejo reveži. Z vlomilci odideta samo zlato in denar, tudi najdražjih tehničnih predmetov pa se niti ne dotaknejo.

- 27. julija je bilo vlomljeno v Brezju pri Slomu. Skupaj z ročno blagajno je izginilo 750.000 SIT.

- Istega dne je bilo vlomljeno na Grobelnem. Ukradena zlatnina je bila vredna okrog 250.000 SIT.

- 5. avgusta so vlomilci obiskali Ostrožno; z njimi je odšlo za 250.000 SIT zlatnine in denarja.

- 12. avgusta so vlomili na Ponikvi in na Tratni pri Grobelnem – 100.000 SIT.

- Vloma v skladišče KZ Dramlje (5. avgust) in v gradbeni kontejner v Goričici sta verjetno imela druge akterje, očitno bolj delavne, saj so odnesli gradbeni material in orodje v skupni vrednosti več kot 600.000 SIT.

Policisti prosijo vse, ki jim je v tej povezavi znano karkoli, da jih pokličejo na tel. 746 41 50.

Na Slivniškem jezeru je izginil čoln

Vreden naj bi bil kar 600.000 SIT. Ker se lastniku to ni zgodilo prvič, policisti niso prepričani, da se čoln ne »skriva« pod jezersko gladino.

Ko mine ljubezen,

je treba poravnati tudi račune. Tega ni vedel fant, ki ga je 4. avgusta ovadila Šentjurčanka, ker ji noče vrniti 100 tisočakov, ki mu jih je svoj čas posodila, ter 13 tisočakov, s katerimi si je kar sam postregel z njenega tekočega računa.

Bratski pretep v Dramljah

Kot že velikokrat doslej sta se 1. avgusta sprla brata iz Dramelj. Tisti, ki je tokrat potegnil krajšo, ostal je z razbitim nosom, je na pomoč poklical celjske policiste. Oba se bosta zelo na tesno srečala najkasneje pred sodnikom za prekrške.

Pijano »urejanje« prometa

8. avgusta v jutranjih urah si ga je privoščil 31-letni občan iz Gorice na cesti v Voglajni. Ker mu prijatelji niso bili kos, so jim morali na pomoč priskočiti policisti. Podobno akcijo si je omislil 68-letni Šentjurčan, ki je obležal vinsko onemogel v bližini lokala Palme in tam počakal na zastojni policijski prevoz domov.

Tudi na kolo brez promil

19-letni Šentjurčan, ki se je 16. avgusta s kolesom in 1,64 promilami alkohola v krvi prevažal po Šentjurju, sicer ne bo izgubil vozniškega dovoljenja, bo pa ob 90.000 SIT. Če nima zvez pri sodniku za prekrške.

Mršava policijska žetev

Imeli so jo policisti 4. avgusta na Razborju, kjer je naznani lastnik očitno pravi čas zaslutil, da se je znašel na muhi policistov in je svoj nasad konoplje pravočasno zapustil. Konoplja, ki se ne neguje z ljubeznijo, pa nima tistih pravih mamilaskih lastnosti.

Romuni so prodajali zlato

Imeli pa so hudo smolo in so 17. avgusta hoteli skleniti kupčijo kar z enim od policistov. Še istega dne se je njihova trgovska ekspedicija končala na meji s sosednjo državo.

Prvi šolski dan se bliža

Policisti, ki bodo prve dni v bližini šol opravljali poostreno kontrolo prometa, svetujejo staršem, da svoje prvošolčke vendarle spremljajo na prvi poti v šolo in jih prometno osveščajo. Motorizirane starše opozarjajo na obvezno uporabo varnostnega pasu. Šolska torba mora biti na zadnjem sedežu in ne na hrbtu šolarja.

Šentjurčani v svetu

Tokrat smo se pri Šentjurskih novicah razgledali prek plotov in pogledali, kje so ljudje, povezani z našim območjem in obratno, pustili pečat. Seznam, razvrščen po razdalji, je zgolj zanimivost in ne poskuša določati zgodovinske pomembnosti.

Štore – 5 km: številni Šentjurčani delujejo na najodgovornejših mestih v železarstvu.

Celje – 11 km: grofje Celjski 1400. dobijo Rifnik; v 19. st. je Matija Vodušek celjski opat; France Frece organizacijski vodja in režiser gledališča; Celje je Šentjurju uradno mesto boter.

Slovenske Konjice – 23 km: rojstni kraj Frana Kartina, prvega šentjurskega župana.

Kumrovec – 37 km: kraj delovanja maršala Josipa Broza Tita, šentjurskega častnega občana.

Krško – 44 km: Dobjan Tomaž Romih v 19. st. županuje 12 let.

Vrbovec pri Nazarju – 46 km: Viljem Vrboški v 14. st. dobi stolp pri Rifniku.

Trbovlje – 47 km: Laibach, najslavnejša skupina, ki je nastopala v Šentjurju.

Maribor – 49 km: vanj škof Slomšek prenese sedež škofije; na fakultetah predavajo: Rudolf Bukšek, Želimir Dobovišek, Ivan Gubenšek, Tine Lah, Aleš Lesnika, Avguštin Kukovič, Viktor Majdič, Niko Samec, Rafael Vodeb.

Gornji grad – 57 km: rojstni kraj Franca Svetine, enega najznamenitejših šentjurskih županov in zdravnikov.

Kostanjeva ob Krki – 59 km: rojstni kraj Ivana Bellela, prvega ravnatelja Kmetijske šole v Šentjurju.

Slovenj Gradec – 62 km: deluje skladatelj Hugo Wolf, po očetu iz Šentjurja; Marko Ipavec okrajni glavar; rojen Borivoj Wudler.

Novo mesto – 71 km: Stanko Sebič član eminentnega košarkarskega kluba

Guštanj na Koroškem – 77 km: umre Franjo Malgaj.

Negova – 78 km: domovanje Ivana Krambergerja, ki samo v Šentjurju dobi relativno večino na predsedniških volitvah.

Sv. Jurij ob Ščavnici – 81 km: rojen Anton Korošec, ki v Šentjurju skliče shod v podporo Majniški deklaraciji.

Pliberk – 82 km: 1918. ga zasede Franjo Malgaj.

Ljubljana – 89 km: Janez Rifniški v 14. stoletju župnik; univerzitetni predavatelj Stanko Buser, Josip Graselli, Igor Grdina, Franc Jakopin, Zdravko Petkovšek, Karel Salobir.

Gradac v Beli krajini – 100 km: v 18. st. prvo dokumentirano domovanje rodbine Ipavec.

Murska Sobota – 100 km: rojen Kiar Meško, avtor spomenika Franju Malgaju

Kranj – 101 km: deluje narodobuditelj Janez Bleiweis, šentjurski častni meščan.

Zagreb (Hrvaška) – 102 km: službuje in umre operni pevec Rudolf Bukovec; ustvarja Josip Ipavec, šentjurski častni meščan.

Lendava – 115 km: Herbert Kartin deluje kot sreski načelnik

Gradec – 119 km: delovala in umrla planinska pisateljica Ana Wambrechtsamer; Benjamin Ipavec je eden stebrov slovanskega kulturnega življenja in primarij.

Lenti – 133 km: najpogostejša turistična destinacija šentjurskih upokojencev.

Celovec – 149 km: prebivališče generalnega direktorja Alpos d.d.

Trst – 188 km: leta 1945 mu dva meseca poveljuje Dušan Kveder–Tomaž.

Veriči (BIH) – 280 km: rojstni kraj pesnika Radeta Vučkovaca.

Dunaj – 306 km: Karel Gorišek s Planine je bil tam tiskar in založnik, Henriette Gaston, članica šentjurske dramske skupina je igralka v Burgtheatru.

Prnjavor – 312 km: Alpos je 65 % lastnik tovarne Unis

Beograd – 499: službujejo Jože Brilej, Rudolf Dobovišek, Josip Povalej, Marjan Žagar, Zoran Žagar ...

Olomouc (Češka) – 507 km: najplodovitejše obdobje kartografa Blaža Kocena .

Široki Brijeg – 536 km: novo domovanje košarkarja Daria Livajića.

Paraćin – 655 km: pesnik in narodni poslanec Rudolf Dobovišek je v izgnanstvu vodja slovenske mladinske organizacije.

Aleksinac – 701 km: največja šentjurska investicija v tujini – Fahop.

Užička Požega – 759 km: bivša pobratena občina.

Malomice – 780 km: Alpos je 80 % lastnik tovarne Polmetal.

Rim – 811 km: Rafael Vodeb profesor na univerzi.

Frankfurt – 834 km: sredi 19. st. Šentjurčani volijo v vsenemški parlament.

Goettingen – 957 km: Drameljčan Franc Jakopin je lektor za ruščino na univerzi.

Wloclawek – 998 km: novo domovanje košarkarja Seida Hajrića.

Berlin – 1011 km: najoddaljenejši naročnik Šentjurskih novic

Carev dvor – 1106 km: rojstni kraj slikarja Goceta Kalajdziskega.

Saint Florent sur Cher (Francija) – 1381 km: s šentjursko na novo pobratena občina.

Bruselj – 1224 km: mesto službovanja diplomata Ota Pungartnika.

Pariz – 1308 km: Uroš Urleb postane svetovni prvak v kick boksu.

London – 1538 km: dr. Jože Brilej službuje kot veleposlanik.

Leningrad oz. St. Petersburg – 2120 km: rojstno mesto kulturno-prosvetnega delavca Ernesta Rečnika; najoddaljenejše predstavništvo Alposa.

Kairo – 2301 km: Jože Brilej službuje kot veleposlanik.

New Delhi – 5704 km: delovno mesto Dušana Kvedra–Tomaža kot jugoslovanskega ambasadorja.

Lhotse – 6500 km: največja »trofeja« šentjurskih plezalcev PK Rifnik.

New York – 6812 km: Jože Brilej službuje v Varnostnem svetu OZN; deluje in umre Viktorin Perc, urednik.

Anchorage (Aljaska) – 8100 km: domovanje »najsevernejšega« Šentjurčana Jožeta Daničiča.

Tokio – 9400 km: najoddaljenejši nastop Ane Pesar Jerič.

Belo Horizonte (Brazilija) – 9527 km: prebivališče podjetnika Bogdana Šaleja, predsednika tamkajšnje gospodarske zbornice.

Študentska kronika

Preteklost

V soboto, 7. 8., se je zgodilo tradicionalno BAZENJENJE, kjer je žal zgodilo slabo vreme in so odpadale mokre igre, kljub vsemu pa je potekal turnir v taroku, druženje bolj ob bazenu, večerni koncerti pa so se preselili v Prostor, kjer se je razvilo prav veselo

rajanje, ki je trajalo dolgo v noč ...

V Prostoru pa je potekala tudi čistilna akcija in vzdrževalno olepševalna dela, kjer so marljivi prostovoljci klubsko sobico prav prijetno pospravili, malce preuredili in prebarvali notranje stene, zato je druženje tam še prijetnejše.

Prihodnost

Septembrsko klubsko dogajanje bo še bolj umirjeno, predvsem iz praktičnih razlogov, da se lahko študentje povsem posvetijo učenju ter opravljanju izpitov. Vsekakor še vedno poteka večerno druženje v Prostoru, ki je dobil novo barvno podobo in kamor ste vedno vabljeni, večji dogodek pa lahko pričakujete konec meseca, ko se bo zgodila akcija BARVANJE SIVINI! Ker pa datumske podrobnosti še niso znane, budno spremljajte spletno stran www.skms.net, kjer boste pravi čas obveščeni o vseh detajlih!

Obvestilo:

Do nadaljnjega je zaključena vadba tenzegratete, termin nadaljevanja pa še ni znan.

POPUST:

Pocen na bazen! Dijaki in študentje, ki ste člani ŠKMŠ s stalnim prebivališčem na območju UE Šentjur, lahko tudi letošnje poletje pridobite kupon, ki ga izdamo v delovnem času MS servisa in med uradnimi urami ŠKMŠ, s katerim dobite dnevne vstopnice za 350 sit! (redna cena 700 sit)

Obvestila:

Uradne ure: petki 11-15h v pisarni MS servisa, D. Kvedra 26. Info o ŠKMŠ so še naprej dosegljive vsak delovnik od 11-15h.

Pridružujemo si pravico do dezinformiranja, odpovedovanja, prestavljanja in organizacije novih prireditiv.

KLUB SMEH:

V času šolski počitnic je Klub Smeh odprt v dopoldanskem času od 10.-12.ure (ustvarjalne delavnice) in popoldan od 17.-20.ure (različne družabne igre).

Lokacija

Prostor (Kulturni dom Šentjur, zadnji vhod)

Info:

031/234293 (Lara) in www.irff-drustvo.si

br

HOROSKOP

Devica, 23. 8.–22. 9.

Pred vami je tako imenovano timsko obdobje. »Indijansko« poletje vas bo obdarilo z mnogimi svežimi idejami, ki jih boste kar težko vpeli v vašo prihodnost. A to so sladke skrbi ...

ŠN zapik: Nasmeh ministra Lahovnika naj vas erotično ne vznemirja! Lahovnik bo kandidiral.

Tehtnica, 23. 9.–22. 10.

Če vam je mar, se posvetite dajanju, dajanju, dajanju in poslušanju, poslušanju, poslušanju! Ljudje okoli vas bodo odobraval vašo gesto, sami pa boste končno spet vedeli, pri čem ste.

ŠN zapik: Ne bodite zaskrbljeni, če vam je stavba nove knjižnice vsak dan bolj všeč. Tudi gospe Eriki je.

Škorpion, 23. 10.–21. 11.

Če se boste odzivali na vsako pripombo na vaš račun, čeprav to večkrat kaže na značaj drugih, se boste od napora še poškodovali. Morda je težko biti priljuden in previden naenkrat, vendar se splača potruditi.

ŠN zapik: Poskušajte posnemati našega prometnega ministra Pavliho!

Strelec, 22. 11.–21. 12.

Vašo nesigurnost naj prežene misel, da je v morju na milijone rib. Če že govorimo o tem, izkoristite še zadnjo priložnost za oddih, saj bo jesen precej naporna in stresna.

ŠN zapik: Držite se svojega poslanskega kandidata, pa čeprav je tako neopazen kot Jurij Malovrh.

Kozorog, 22. 12.–19. 1.

Raziščite vaše družinsko drevo! Pri sestavljanju vaše življenjske zgodbe bo marsikaj bolj jasno, dobili pa boste tudi kakšno novo zamisel. Zamisli so lahko včasih tudi denar.

ŠN zapik: Ni vrag, da niste vsaj v daljnem sorodstvu najmanj z enim od naših treh podžupanov.

Vodnar, 20. 1.–18. 2.

Dogodil se vam bo manjši šok in le od vaših, sicer razgretim sivih celic, bo odvisno, če ne boste zadeve obrnili proti sebi. Odgovor bo prišel nenadoma.

ŠN zapik: Dvakrat razmislite o svoji kandidaturi za SLS!

Ribi, 19. 2.–20. 3.

Prihajate v novo fazo. Morda bi pa zdaj res napisali tisto pismo? Pred pomembno odločitvijo si ne boste vzeli dovolj časa, vendar so tega že vsi navajeni.

ŠN zapik: Tudi župan Tisel dela tako, pa je zelo uspešen.

Oven, 21. 3.–19. 4.

Ste prepričani o stanju na vašem bančnem računu? Drugače pa se boste še prekmalu vrnili v standardno rutino, zato tudi ne izvajajte kakšnih nepotrebnih akrobacij.

ŠN zapik: Ne čudite se, da ste predlagani za občinsko priznanje. Počasi namreč zmanjkuje kandidatov.

Bik, 20. 4.–20. 5.

Preveč se zanašate na instinkte, zato vam večjih investicij ne moremo prav svetovati, pa čeprav se vam zdi osnovna ideja še tako dobra.

ŠN zapik: Glede asfaltne prevleke pred vašo vikendico, se pogovorite z enim od prvih petih občinskih mož.

Dvojčka, 21. 5.–21. 6.

Pogovarjajte se z bližnjimi. Kdo je pa še videl dvojčka, ki ne preveri vseh variant? Malo bo treba priškrniti denarnico, ker njen »vodostaj« ni ravno spodbuden.

ŠN zapik: V prihodnjih dneh se izgibajte trgovine KEA!

Rak, 22. 6.–22. 7.

Imeli boste vzpone in padce kot kakšna vzmet. Ne pustite si odvzeti zabave, saj bo glede tega sledila manjša pavza. Obujali boste prijetne spomine.

ŠN zapik: Pozabite na kaplana Čeha! Tako ali tako je bil malo pretežak za Šentjur.

Lev, 23. 7.–22. 8.

Potrudili se boste, da bo okolica srečna, vendar vsi odzivi ne bodo najprijetnejši. Uporabite vaše naravne voditeljske sposobnosti in ne pozabite na počitek.

ŠN zapik: Pomembno je, da vas ima nekdo rad. Ste si že omislili psa?

ŠENTJUR V ČASU

Košarka v Šentjurju

V Šentjurju so košarkarski delavci za popestritev praznovanja občinskega praznika na odprto igrišče v športnem parku povabili poleg domačega Tajfuna, ki je v II. republiški ligi v lansk sezoni v playoffu zasedel 6. mesto, še tri ekipe: konjiški Comet, ljubljansko Smelt Olimpijo in zagrebško Cibono.

Novi tednik, 24. 8. 1989

Samo z obljubami ni mogoče telefonirati

Šentjurčani so očitali občinskemu vodstvu, da je nesposobno. Krajani iz krajevnih skupnosti Šentjur – center, Šentjur – okolica in Blagovna so se zelo razburili, ker je podjetje Pap iz Ljubljane, ki gradi v Šentjurju telefon, brez obrazložitve umaknilo iz delovišča svoje delavce. Šli so celo tako daleč, da so očitali občinskim in krajevnim vodstvom, da so nesposobni, premalo zainteresirani za razvoj občine. Zato je krajevna skupnost Šentjur – center sklicala sestanek, ki so se ga udeležili tudi predstavniki ljubljanskega podjetja in PTT iz Celja.

Novi tednik, 9. 8. 1984

Deset dni brez vode

Zamislite si, dragi bralci, da mineva danes, 1. avgusta 10 dni, odkar v Novi vasi pri Šentjurju, v Črnolici in v Grobelnem in ne vem, kje še vse, nimamo vode, ki priteče iz Loke pri Žusmu. Sicer pa sploh ne vem, kdaj jo bomo dobili? Zaman hodimo vaščani na Komunalno podjetje poizvedovat, kdaj bo pritekla ta nenadomestljiva tekočina. Direktor pravi, da ne more dobiti delavcev, ki bi delali za 3000 din na mesec.

Novi tednik, 9. 8. 1979

Šentjur: pomoči premalo

Po ocenitvi škode, nastale po potresu, so v šentjurski občini pristojni organi za odpravo posledic potresa močno zaskrbljeni, kajti sredstev za sanacijo poškodovanih objektov nikakor ne bo dovolj. Prizadetih je 1250 objektov, od tega 126 stanovanjskih v IV. kategoriji in 71 gospodarskih, poleg šol in drugih družbenih objektov. Škoda je vsekakor ogromna. Zaskrbljenost prizadetih občanov je zaradi počasnega odpravljanja posledic te naravne katastrofe popolnoma upravičena. Zima bo kmalu tu in mnogi bodo srečni, če si bodo laho uredili zasilne kletne prostore v sicer poškodovanih domovih. V ta namen imajo na voljo pri KK in trgovskem podjetju Merx gradbeni material.

Novi tednik, 8. 8. 1974

Razgrajachi

Z otvoritvijo restavracije na gradu na Planini pri Sevnici je Planina kot kraj pridobila lokal, kjer se lahko kot gostje zabavajo pozno v noč. Kot kaže pa to ne bo dolgo trajalo, saj se nekateri domačini – morda gostilničarji – razburjajo, da ne bi smeli imeti tako dolgo odprto restavracijo, češ, da pozneje gostje razgrajajo po naselju. To seveda moti domačine. Čudno, da jih ni motilo, ko so se gostje »alkoholizirali« v trgu. Sicer pa, za turizem vse!

Celjski tednik, 6. 8. 1969

Gradijo ambulate in stanovanja

Kljub temu, da ordinirajo v Zdravstvenem domu trije zdravniki, so le-ti preobremenjeni. Zato predvidevajo gradnjo vaških ambulant. Predvidoma naj bi manjše ambulate gradili najprej v Slivnici, Dramljah in Ponikvi. Tudi v Šentjurju so začeli graditi stanovanjsko poslopje za uradnike upravnih služb. V novem bloku, ki bo dograjen v naslednjem letu, bodo dobili stanovanja tudi prosvetni delavci.

Celjski tednik, 28. 8. 1959

Rekordna žetev

Na državnem posestvu v Št. Juriju so pridelali 31 stotov pšenice na hektar - največ na Celjskem.

Celjski tednik, 2. 8. 1949

Nekaj za osvežitev

Res da ni prave vročine. Izgleda pa, da je tudi ne bo. Vendar mislim, da v tem času bolj »paše« kaj lahkega, osvežilnega. Sestra Vendelina svetuje nekaj takega in to bi vam tokrat posredovala. Nekateri bodo kaj od naštetega uporabili za večerjo, mnogim bo zadostovalo tudi za kosilo, ostali

pa bodo še kaj dodali in bodo imeli pravo kompletno kosilo.

Piščančja solata z zelenjavo

Piščančja prsa skuhamo skupaj s 3 krompirji, 30 dag fižola v stročju in manjšo cvetačo. Zelenjava naj ostane bolj čvrsta. Ohlajeno meso narežemo na rezance, zelenjavo na primerne koščke in prelijemo s polivko. Za polivko prepražimo 12 dag slanine. V lončku razžvrkljamo 4 žlice olja z malo soli, popra in kisa. K temu dodamo prepraženo slanino. S to polivko prelijemo pripravljeno meso in zelenjavo. Dodamo še sesekljan česen, peteršilj in na lističe narezano čebulo. Namesto piščančjih prsi lahko za to solato uporabimo ostanke pečenke ali drugega mesa.

Mesna solata s paradižniki

Tudi za to solato lahko uporabimo kuhano meso ali pečenko – približno pol kg. Meso narežemo na rezine. Po potrebi ga še malo dosolimo in dolijemo 4 žlice olja. Meso naj bo v tej polivki vsaj pol ure. Med tem skuhamo 4 jajca, jih narežemo na rezine in dodamo k mesu. K mesu dodamo še 4 paradižnike, tudi narezane na rezine, 1 čebulo, 1 strok strtega česna, malo popoprano in malo kisa. Vse sestavine narahlo premešamo.

Krokarska solata

Skuhamo pol kg krompirja, ohlajenega olupimo in narežemo na kolobarje. Rabimo še 5 paradižnikov, 2 papriki, 8 kislih kumaric in pol čebule. Zelenjavo narežemo na rezine. Dodamo še 25 dag na rezine narezane šunke ali safalade oz. hrenovke (te pred tem skuhamo). Vse sestavine damo v skledo in prelijemo s prelivom: vzamemo nekaj žlic majoneze, dodamo ji 1 žlico gorčice, malo kisa, sol, poper in nekaj žlic juhe.

Krompirjeva solata s tunino

Skuhamo približno 80 dag krompirja, malo ohlajenega olupimo in narežemo na kolesca. Dve kisl kumarici drobno sesekljamo in jih dodamo krompirju. Večjo konzervo tunine damo v manjšo posodo, jo z vilicami zdrobimo, dodamo ji 2 žlici majoneze, premešamo in z njo prelijemo krompir. Po vrhu dodamo na rezine narezana trdo kuhana jajca, po želji še olive.

Testenine v solati

Skuhamo 25 dag testenin (pazimo, da jih ne skuhamo preveč) in jih odcedimo. Dodali bomo še 25 dag šunke in 15 dag sira. Šunko narežemo na rezine, na rezine narežemo tudi sir, lahko pa ga bolj grobo naribamo. V času rdečih redkvic dodamo nekaj teh narezanih na kolobarje, sicer pa le manjšo kumaro narezano na kocke. Preliv: po 3 žlice majoneze, jogurta, kisa, olja in malo popra zmešamo. V skledo damo testenine, šunko, sir in kumare in prelijemo s pripravljenim prelivom.

Še sadna solata

Izberemo sadje, ki nam je pri roki, ga narežemo na primerne kose, malo pokapljamo z limono, da sadje ne potemni. Naprej pa ravnamo po želji: sadje bolj ali manj sladkamo, mogoče dodamo nekaj kapljic ruma in kot piko na i stepeno smetano ali sladoled.

C.H.

Nad aterosklerozo z gleženjsko sistoličnim indeksom

Že ptički na veji čivkajo, kaj je zdravo življenje: da ne pretiravamo v jedachi, pijači, ne kadimo, se dovolj gibljemo in vzdržujemo primerno telesno težo, si redno kontroliramo krvni pritisk, krvni sladkor in maščobe v krvi. Le-te so glavni krivec za zamašitev ožilja, pa naj bo to na okončinah, v srcu ali v možganih. Pogosto je žila samo zožena in posledica je kritična prekrvavitev okončin, srca in možganov, kar se klinično kaže kot bolečina pri hoji v mečih, kot stiskajoča neprijetna bolečina v prsnem košu, motnje mišljenja, delna izguba spomina, govora in različni nevrološki izpadi. Kritična prekrvavitev udov je resno stanje, ki ogroža okončino, neredko pa tudi bolnikovo življenje.

Ateroskleroza je difuzen proces in zajame celotno arterijsko ožilje v telesu. Najbolj prizadete so srčne arterije, arterije na vratu in okončinah. Asimptomatska oblika ateroskleroze je običajno prisotna najprej na eni lokaciji in morda kasneje še na drugih. Najpogostejša simptomatska oblika ateroskleroze je koronarna bolezen.

Za klinično oceno kardiovaskularne ogroženosti bi bilo smiselno uporabljati merjenje gleženjsko sistoličnih indeksov. Glede na vrednosti bi potem lažje priredili zdravljenje.

Gleženjsko sistolični indeks

Kritično ishemijo spoznamo že iz dobro vzete anamneze, sicer si pomagamo z merjenjem

gleženjsko sistoličnega indeksa, ki je neinvazivna metoda za ugotavljanje zožitve arterij na okončinah. Ponekod je meritev gleženjsko sistoličnega indeksa postala že sestavni del kliničnega pregleda. To meritev izvajamo tudi v Zdravstvenem domu Šentjur.

Merjenje gleženjskega indeksa je enostaven postopek, ki ga opravijo medicinske sestre. Bolnik mora pred začetkom meritve počivati v ležečem položaju, nato ustrezno široko manšeto napihnemo na nadlahti in z doplersko sondo izmerimo arterijski tlak radialne arterije. Izmerimo na obeh rokah, uporabimo pa višjo vrednost. Na nogah postavimo manšeti nad oba gležnja, z doplersko sondo pa izmerimo tlak arterije dorsalis pedis na nartu in arterije tibialis posterior na obeh gležnjih. Za izračun gleženjskega sistoličnega indeksa uporabimo višjo izmerjeno vrednost tlaka na vsakem gležnju. Razmerje sistoličnih pritiskov med gležnjem in sistoličnim pritiskom na roki imenujemo gleženjsko sistolični indeks (GSI). Vrednost GSI pod 0,8 zanesljivo kaže na prizadetost perifernih arterij, vrednosti GSI pod 0,3 pa že kritično ishemijo. Pri bolnikih z izrazito znižanimi vrednostimi GSI 0,3 bo v naslednjem letu vsaj pri polovici prišlo do pojava odmiranja tkiv na okončinah.

Marjana Kužnar Jugovar, dr. med.

Oglaševanje med volilno kampanjo

V času volilne kampanje bo izšla le ena številka ŠN, in sicer predvidoma v torek, 21. septembra. Za volilna propagandna sporočila priznavamo na obstoječi cenik 10- do 20-odstotne popuste, in sicer 10 % za vsa volilna sporočila, 20 % pa za sporočila, ki obsegajo več kot eno stran časopisa.

Odgovorni urednik F. Kovač

Mali oglasi

Kupim lažji traktor (IMT, Zetor ...), solidno ohranjen, po možnosti s priključki za spravilo sena. Tel 041 759 816.

Ugodno prodam motor avtomatik, neregistriran, in vodni sesalec Triathlon 1400. Tel. 574 30 96 in 031 474 396.

Dekle ali mamica, ki si želiš resne ter poštene trajne zveze in ti zvestoba nekaj pomeni in nisi starejša od 34 let, pokliči 031 836 378.

Nudim striženje ovc, nego kopit in podkovske storitve. Tel. 031 692 885.

Posredujemo resne in poštene zveze za vse starostne skupine. Žene in dekleta pozor: velika izbira samskih moških vseh starosti za iskreno življenje v dvoje. Ženitna posredovalnica Zaupanje. Tel. 031 505 495.

V najem dam dva poslovna prostora (pisarni) v centru Šentjurja. Tel. 041 75 98 16.

Mali oglasi so brezplačni.

Na mamicah svet stoji

V človeku se ne bojim opice, niti tigr, bojim se osla.

(Slovar verskih izrekov, Temple, William, 1628-1699)

V celjski porodnišnici so od objave zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah rodile naslednje mame:

25. julija: Ana Vodeb iz Šentjurja – dečka, 26. julija: Marija Grosek s Ponikve – dečka, 27. julija: Alenka Klemenčič iz Šentjurja – dečka, Rosanda Klakočar iz Šentjurja – deklico, 30. julija: Monika Cerovšek z Grobelnega – dečka, Andreja Gračner iz Šentjurja – deklico, 31. julija:

Anica Čavš iz Loke pri Žusmu – dečka, 6. avgusta: Karolina Keglič s Ponikve – deklico, Polona Miklavčič iz Loke pri Žusmu – dečka, 10. avgusta: Janja Urlep iz Gorice pri Slivnici – dečka, 15. avgusta: Lidija Tekauc iz Šentjurja – dečka, 16. avgusta: Nataša Destovnik iz Šentjurja – deklico.

Čestitamo!

Voda – javno dobro ali privilegij bogatih?

piše: Miha Jenšterle

Diktator Musolini je pred sedemdesetimi leti, da bi iz 'svojega' naroda izcuzal čim več denarja za svoje tanke, svetlobo proglasil za javno dobro, javno dobro poddržal in lastnikom hiš pričel svetlobo zaračunavati. Uvedel je davek na površino oken. In vse hišice, grajene v tem času, imajo minimalna okna in zato temna notranjost. In mnogo starejših hiš ima zazidana okna. Toda, ali je svetloba sploh lahko lastnina kogarkoli in jo je res moč zaračunati? Ali pa je dan v dobro in zadovoljstvo vseh?

Prebivalcem majhnega kraja v Boliviji je bilo nedavno prepovedano zbirati in uporabljati vodo iz rek, potokov in meteorno vodo. Voda je namreč postala privatna lastnina ameriške korporacije - in 'uloviti dež', lastnino korporaciji, je za domačina postalo kriminalno dejanje. Toda, ali je voda res lahko lastnina posameznika, korporacije ali države in odtujena od ljudstva?

Pred drugo svetovno vojno so si vsi slovensko zemljo, vode, gozdove, živali v gozdu lastili kralji, cerkevi in njuni podrepaniki, fevdalni in kapitalistični bogatuni, a najemniki so 'gospodom lastnikom' morali plačevati najemnino – davek na uporabo.

Nacionalizacija po vojni je vso lastnino in bogastvo, pridobljeno z izkoriščanjem 'manjvrednih hlapcev', najemnikov, delavcev, spremenilo v ljudsko imovino, kajti socializem je bil dal prednost skupnemu dobremu pred sebičnostjo posameznika ali lokalnih skupin. Kar pomeni, da so se rudniki, gozdovi, reke, jezera, potoki, prej raji nedostopna 'privatna lastnina kapitalistov' in 'kraljeva lastnina', spremenili v skupno dobro. Javno lastnino. Ljudstvu dostopno javno dobro. In vsak državljan se je smel sprehajati povsod in uživati v vseh lepotah slovenske, 'naše' narave.

Nacionalizacija je torej dejansko pomenila, podarjanje skupnega dobrega – dežele Slovenije – vsem državljanom. Tudi voda je bila last vseh Slovencev. Vsakdo na deželi si je lahko uredil svoje 'zastojno zajetje' ali pa je, v mestih in vaseh, komunalno podjetje gradilo vodovode z državnim denarjem in s samoprispevki ter potem zaračunavalo vzdrževanje.

In potem je prišla protirevolucija proti socialističnemu skupnemu dobremu. Zgodil se je Demos. In z Demosom se je pričela tako imenovana denacionalizacija. 'Smrt socializmu. Živel egoizem! Skupno ni naše. Skupno je naše lovišče!' je postalo geslo vseh Demosovih strank.

Denacionalizacija je pomenila konec skupnega dobra. Pričela se je privatizacija javnega dobra in nasilje koncesionarjev.

Skupno dobro je od tedaj naprej postalo le še fraza politikov za manipulacijo ljudstva. Kajti slovenska 'demokracična' vlada si, poleg ostalega skupnega (gozdov, tovarn in vseh denarnih skladov), prisvaja tudi slovensko vodo. Vodno dobro. Tako izvire, potoke, reke, jezera, zajetja kot tudi vodnjake in cisterne, torej tudi dež. In ljudstvo je ostalo brez vode. Vsako shranjevanje in uporabljanje vode brez plačila državi je v Sloveniji postalo protizakonito. In človek, ki se napije iz izvira na svoji zemlji ali umije v javni reki ali jezeru, 'onečasti' zakon in je v prekršku. Kriminalce.

Čeprav je v kapitalizmu, ki je, začasno, postal družbeni red tudi v Sloveniji, privatna lastnina sveta, trenutno država popisuje vse še neregistrirane privatne vodnjake, privatna zajetja, zgrajena brez pomoči države, z osebnim denarjem in delom v času 'prekletega socializma'; in ako lastnik zemlje ne 'priglasí' svoje 'črne gradnje', kot je vlada poimenovala vse 'lovilce vode', ga zakon postavlja v 'kriminalno' pozicijo.

A popis je seveda šele osnova za nadaljne razlastitvene zakone.

Za popisom seveda pridejo položnice - pavšal na rabo vode in na koncu števec za merjenje porabe vode.

V treh korakih država privatno lastnino nacionalizira, spremeni v 'svojo lastnino'. S pavšalom država prejšnjega lastnika zajetja razlasti in spremeni v 'najemnika' (svojega lastnega minulega dela?). In s števcem voda postane ljudstvu odtujen 'produkt trženja' in preneha biti skupno javno dobro.

(Na isti način je vlada Slovincem ukradla vsa naravna in z žulji delavcev v 'prekletem socializmu' grajena bogastva vseh Slovincem. Zgrajene tovarne, slovenski gozdovi, slovenska zemlja, vse 'skupno' je prenehalo biti javno dobro, temveč lastnina posameznikov, agencij in korporacij!)

Pri prehodu iz socialističnega, humanega sistema, kjer je javno dobro vladalo nad osebnim, v kapitalizem, kjer je javno dobro lovišče posameznikov, je vlada Slovenija izvedla nacionalizacijo, ravno takšno krajo lastnine, kakršno očita bivši komunistični oblasti. Le s to razliko, da je komunistična oblast po robinhudovski vzela bogatim izkoriščevalcem in porazdelila dobrine med bivšo 'rajo'. In dobički so kot skupno dobro napajali socialo in osebno rast vseh državljanov.

Demosove vlade pa so ukinile socialne programe, ljudstvo Slovenije razlastile in ga potisnile v kapitalistično matrico, v sistem, ki je bil osebno dobro predpostavil pred skupno dobro. Vse slovenske vlade po 'kontrarevoluciji proti humanemu odnosu', socializmu podpirajo bogatenje bogatih posameznikov in 'elit' in s tem siromašenje ljudstva Slovenije. Oblastniki, ki podpirajo krajo lastnega naroda in razprodajajo skupno lastnino, javno dobro, so do sedaj oropali ljudstvo, razlastnili ljudstvo kot celoto in kot posameznika, in izključna pravica upravljanja in zaračunavanja vode je danes prenesena na 'izbrane' posameznike, koncesionarje. In ko koncesionar postane Monsanto in nadzor nad dostopom do vode in nad rabo vode postane izključna pravica korporacij? Se zgodi 'Bolivija'?

In Slovenec, ki pije vodo iz izvira v Sloveniji, je že v prekršku s koncesijo in zakonom, ki koncesije uveljavlja kot 'svete'? Čeprav so koncesije v nasprotju s skupnim dobrim in s tem z ustavo RS, po kateri skupno dobro mora biti dostopno vsem ljudem Slovenije, ne le privilegij bogatih koncesionarjev, ki so si prisvojili izključno pravico nad skupnim dobrim in nam skupno dobro, vodo, državljanom, 'legalno' prodajajo po kapljicah?

Ali nismo v prekršku že vsi kmetje, ker ne plačamo 'državnega dežja' (Monsantov dež?), ki nam zaliva njive in pašnike? In berač, brez denarja, ki vode ne more kupiti, mora 'pošteno' umreti od dehidracije ali pa je tat?

Po isti logiki tudi kisik, ki ga potrebujemo tako kot vodo vsa živa bitja, lahko postane lastnina korporacij, države ali posameznika (koncesionarja)?

Ali bo tudi kisik, skupno javno dobro vseh ljudi, živali in rastlin, jutri postal 'prodajni produkt' v rokah posameznikov in prenehal biti skupno javno dobro? Kdaj bo nek koncesionarček dobil izključno pravico Slovincem na sapnik montirati števec za merjenje uporabe kisika? In če ne boš imel denarja ...?

Pri vsem tem pa se Država Slovenija do svojih 'otrok', slovenskih državljanov, obnaša več kot mačehovsko. Medtem ko moramo mi, Slovenci, umreti od žeje ali plačati vsako kapljo vse bolj zastrupljene vode, voda Slovenije (beri lastnina slovenske vlade!) odteka po Savi v Hrvaško, po Soči v Italijo, pa jo slovenska vlada tujcem, Hrvatom, Italijanom, ne zaračuna. Država Slovenija (oblast) zastoj daje tujcem, kar svojemu ljudstvu zaračunava? Smo Slovenci v Sloveniji torej drugorazredni državljani? Ako pa vlada Slovenije nima pravice zaračunavati Save Hrvatom, potem je ne more in ne sme zaračunati niti Slovincem?

In vlada dovoli, da v imenu dobička zasebnik ali multinacionalka za odškodnino državi, sme zastrupljati vodo in uničevati skupno vodno dobro, ki nam ga minister za zdravje očisti tako, da zviša nivo dovoljenih strupov v vodi?

In Slovenci mirno dopuščamo, da nam vlada odtuji našo vodo? Da dovoli 'koristno' svinjanje naše vode? In z zakonom dopušča, da nam bo slovensko vodo jutri prodajal tuj koncesionar? In da nam bodo jutri taxirali svetlobo? Pojutrišnjem kisik?

Kaj bomo, vse bolj žejno ljudstvo Slovenije, gleda tega storili?

Sestavljeni smo iz 70 % vode?

Čigave? Ropove? Kebrove? Monsantoove?

Voda je življenjsko pomembna tekočina, brez katere vsako živo bitje umre. Torej dostop do vode, prav kot do kisika in svetlobe, mora biti neodtujljiva pravica, torej svoboda vseh živih bitij planeta. Odtujiti ljudem vodo ali kisik pomeni napad na njihovo življenje. Vsa voda Slovenije je zato lahko le skupno dobro, javno dobro vseh prebivalcev, živali in rastlin Slovenije.

Vode - skupnega, javnega dobra - torej ne more nihče nikomur odreči. Kajti voda je skupno, javno, vsakemu dosegljivo dobro. Torej je nihče (niti država, niti privatnik, niti korporacija) nima pravice nikomur zaračunati. Polnilnica vode sme sicer zaračunavati svoje vloženo delo, stroške stekleničenja in trgovec sme zaračunati uslugo dostave do uporabnika, ne more pa zaračunavati ljudem vsebine - vode. Vodovodno podjetje sme zgraditi vodovod in zaračunavati oskrbo z vodo in vzdrževanje vodovoda, ne sme pa zaračunati vode. In vlada sme računati vodni davek le tistim, ki z uporabo vode in energijo vode služijo dobiček.

Voda sama pa, ako je dejansko javno dobro, pod nobenimi pogoji ne more biti zaračunljiva in nihče si je nima pravice prisvojiti toliko, da bi nekdo drug zaradi tega trpel pomanjkanje. In nihče je nima pravice zastrupljati.

Prazna točka dnevnega reda

Zakaj je politikom v njihovem dnevno-političnem in osebnem interesu dovoljeno javno lagati?

Na izredni seji šentjurskega občinskega sveta je tudi Regionalna razvojna agencija iz Celja (RRA) dobila čast biti problem razvoja šentjurske občine. Kot je razbrati iz članka v Šentjurskih novicah, se svetniki praktično niso zanimali za osrednjo temo sestanka, za Program priprave regionalnega prostorskega razvoja, češ, da je tema nepomembna. Regionalni prostorski plani (ki se neposredno navezujejo na občinske razvojne plane) so izredno pomembni prostorski razvojni dokumenti regij (občin v regijah), za naslednjih 10–15 let. Posameznim svetnikom pa se na žalost še sanja ne, kaj ti strateški dokumenti lahko pomenijo – recimo konkretno, za občino Šentjur. To dejstvo je resnično zaskrbljujoče.

Seveda pa ob takšnih primerih, ko nekateri politiki praktično ne razumejo več duha časa, v katerem se nahajajo, kaj šele spremembe, ki jih bodo doletele (tako njih osebno, kot občine) z vstopom v EU, raje odpirajo druge teme in iščejo tako imenovane »zunanje sovražnike«, ki so krivi za njihov občinski (ne)razvoj.

Gospod svetnik Cveto Erjavec je predstavil kot glavni problem za razvoj občine Šentjur RRA, ki jo (citirano po gospodu Erjavcu) »Občina pridno financira, od RRA pa nima nič.« Da so nekateri slovenski politiki velikokrat zelo slabo informirani in da zaradi svoje odmaknjenosti od »baze« ne obvladujejo prostora in scene, iz katere so se politično rodili, je že bolj ali manj volivcem v Sloveniji jasno. Da pa postajajo laži in zavajanje volivcev tudi vsakodnevna praksa, pa je več kot zaskrbljujoče. Kajti gospod svetnik Cveto Erjavec preko javnega medija (Šentjurske novice) svojim občanom – volivcem preprosto LAŽE. Občina Šentjur ne financira RRA Celje, zato pozivamo gospoda svetnika Cveta Erjavca, da naj javno objavi samo en plačilni nalog v letu 2004 ali 2003, iz katerega bi bilo razvidno nakazilo denarja za delovanje RRA Savinjske regije. Res pa je, da Regijska agencija sodeluje različno uspešno s posameznimi 31 občinami Savinjske regije, z nekaterimi zelo dobro, z nekaterimi pa skoraj nič. Med drugim odlično sodelujemo z občino Celje, zahvaljujoč razgledanemu in v razvoj usmerjenemu županu, gospodu Bojanu Šrotu.

V Celju ni nastala (po besedah gospoda Erjavca) na račun regije »moderna zgradba«, nastal je Razvojno inovacijski tehnološki center regije, iz katerega se bo razvilo omrežje podjetniških inkubatorjev v različnih krajih regije. V Celju ni nastala samo ena zgradba, postavilo se je veliko novih zgradb in infrastrukturnih objektov, predvsem po zaslugi napredne in odprte politike mesta Celja do novih idej in novih investitorjev. Zato predlagamo, da razni lokalni politiki začnejo graditi svoj obstoj ali kariero na konkretnih rezultatih, iskanje zunanjih negativnih elementov v RRA za razvojno nedejavnost posameznega lokalnega prostora, bo le kratkega daha. Da ima laž kratke noge, pa vedo že tisti, ki še niti volilne pravice nimajo.

Pa veliko sreče na jesenskih volitvah!

Regionalna Razvojna Agencija Celje
Direktor Boris Klančnik, univ. dipl. ekon.

Sejnine kot vaba

V eni od prejšnjih števil ŠN sem v rubriki Komentiramo prebrala vaše besedilo z naslovom »Sejnine kot vaba« in se ob tem zamislila o svoji nagradi sodnika porotnika: za sedenje na 4-urni kazenski razpravi mi pripada 400 SIT, za več kot 4 ure pa 800 SIT. Torej 800 tolarjev za zapravljen ves dan!

Je to zamah demokracije, da ima lahko v naši mali domovini vsako državno ali občinsko telo svoje tarife in postavke?

Spoštovani urednik, vem, da urejanje takšnih zadev ni v vaši pristojnosti, vam bom pa res hvaležna, če boste v eno od prihodnjih števil napisali kaj v tej povezavi in mi pomagali stvar razjasniti.

Ivanka Uduč

Spoštovana gospa Ivanka!

Težko bo. Predlagam, da to vprašanje postavite »vaši« sodnici in nam in bralcem ŠN pojasnite, zakaj naš sodni sistem ravna s sodniki porotniki tako mačehovsko.

Politika na dopustu

Spoštovani g. Franci! Prečital sem, kako gredo naši občinski funkcionarji na dopust, nekateri res s skromnimi denarji. Kar je laž. Lepo bi bilo prečitati, kako kmetje koristijo počitnice, živite na deželi in veliko jih poznate iz časa vašega službovanje, zato vam ne bi bilo težko narediti takšen intervju. Odgovor o 100 ženskah na morju ni pravi, kot družina smo vseeno prikrajšani, moški pa še bolj obremenjeni.

Vem, da me boste vrgli v koš, ker nisem podpisan.

Lepe pozdrave vam in bralcem ŠN.

D...

Spoštovani skriti D...

Anonimne prispevke res mečem v koš, toda naj bo to izjema, ker res ne vem, zakaj se niste pod svojo misel tudi podpisali!

F.K.

Hubertusova maša

Posredujem vam sporočilo za medije v zvezi s Hubertusovo mašo. Pri tej maši lovci prinesejo v cerkev ustreljene in zaklane divje živali, ki jih potem duhovnik blagoslovi.

Društvo za osvoboditev živali in njihove pravice meni, da je nedopustno, da katoliška cerkev

celo podpira ubijanje živali in s tem grobo krši peto božjo zapoved: Ne ubijaj! Hkrati se norčujejo iz nauka Jezusa iz Nazareta, ki je bil velik prijatelj vseh živali in vegetarijanec. Informacija je bila objavljena v reviji Lovec. S prijaznimi pozdravi!

Društvo za osvoboditev
živali in njihove pravice
Predsednik: Stanko Valpatič

Spoštovani,
V vašem članku "Test trgovin, Trgovci lovijo na akcije" bi vas radi opozorili na netočnost objave v zvezi s ponudbo sladoleda Planica.

Sladoled Planica je v Supermarketu zmeraj na zalogi. Založenost lahko potrdimo z dokumentacijo o stanju zaloge. Vaši novinarji so sladoled iskali v zamrzovalnem otoku, niso pa preverili stenskih zamrzovalnih vitrin.

Po Mercatorjevih standardih pozicioniranja blaga imamo sladoled Planica v ponudbi v stenskih

zamrzovalnih vitrinah, prav Planici pa je namenjenih 6 lic na pozicioniranem mestu.

Prav bi bilo, da bi po izdelku povprašali in se o založenosti prepričali pri naših prodajalcih. Prav gotovo bi jim prijazno ustregli, saj je naše delovanje usmerjeno v zadovoljstvo naših kupcev in vseh ljudi, ki prihajajo v stik z Mercatorjem.

Diana Oblak,
vodja oddelka za operativni
marketing in merchandising

OBČINA ŠENTJUR KOMISIJA ZA ŠTIPENDIRANJE

Datum: 4. avgust 2004
Komisija za štipendiranje občine Šentjur

Javno obvešča

vse potencialne štipenditorje ter učence in dijake, da je rok za prijavo iz točke A. 3. in točke B. 5. po javnem razpisu za dodelitev subvencij in štipendij v občini Šentjur, ki je bil objavljen v časopisu Šentjurčan dne 18. junija 2004 in v Šentjurskih novicah dne 29. junija 2004, podaljšan. Razpis je odprt do 20. 9. 2004.

Komisija za štipendiranje
Jože Artnak, predsednik

Mlada košarkarica po nove izzive v Ljubljano

Lili Leljak odšla k Ježici

V začetku avgusta je prišla na dan vest, da šentjursko-šmarski klub po Tjaši Vraničar in Tjaši Mlakar (odšli sta v Celje) zapušča še ena igralka. Lilijana Leljak se je odločila, da bo košarkarsko kariero nadaljevala zunaj šentjurskih meja. Mlada košarkarica, doma z Grobelnega, je s svojo eksplozivnostjo in odločnostjo privabila mnogo zanimanja s strani trenerjev drugih slovenskih klubov. Na koncu se je preselila k ljubljanski Ježici, najbolj trofejni slovenski ženski ekipi, kjer bo igrala za mladinke, morda pa bo dobila priložnost tudi v članski ekipi. V Ljubljani bo obiskovala tudi zadnji letnik gimnazije.

Zakaj odhajaš iz ŽKK Šentjur-Šmarje?

Predvsem zato, ker si želim nastopov v članski konkurenci ter treningov na višji ravni z izkušenejšimi igralkami. Treningi v Ljubljani so intenzivnejši in tako bom s pomočjo strokovno izobraženih trenerjev hitreje napredovala. Eden od razlogov za moj odhod pa je tudi, da se bom lahko ukvarjala s košarko tudi, ko bom študirala na ljubljanski univerzi.

Kaj pa šola? Govori se o selitvi v Ljubljano?

Ker je Ljubljana kar precej oddaljena, se selim v dijaški dom. Četrty letnik bom

obiskovala na Gimnaziji Bežigrad. Selitev je zame kar težka, a menim da se bom na novo okolje kmalu navadila.

S kakšnimi spomini zapuščas Šentjur?

Zagotovo z najboljšimi, saj sem v šentjurskem klubu prvič stopila v stik z žogo ter v šestih letih igranja v tem klubu pridobila veliko košarkarskega znanja in dobrih prijateljev.

Kaj pričakuješ na Ježici?

Mislim, da bo v novem klubu dobro vzdušje. V Ljubljani treniram že od konca junija, tako da sem spoznala vse soigralke, s katerimi se dobro razumem. Dobro sem se ujela tudi s trenerjem, saj ga poznam že iz reprezentance. Menim in upam, da ne bom imela večjih težav, s treningi pa bom zagotovo pridobila veliko novega košarkarskega znanja. BM

Sandi, Sabi, Milan in Boštjan prvaki ulične košarke

Šentjurčani prvi v Sloveniji in na Hrvaškem

V prejšnji številki smo poročali o uspehih naših fantov na turnirju v ulični košarki v Velenju, zdaj pa lahko sporočimo, da je Šentjur team najprej slavil v slovenski konkurenci, Sandi Čebular, Milan Sebič in Boštjan Zorko pa so bili nato še najboljši na mednarodnem turnirju v Virovitici na Hrvaškem.

S finalnim turnirjem v Ljubljani, ki se ga je udeležilo 16 najboljših ekip iz predtekmovalja, se je končalo prvo državno prvenstvo v ulični košarki. Naši mladinci so že v predtekmovalju pokazali, da gre nanje računati tudi v finalu. Najprej so premagali ekipo iz Kranja, v drugi tekmi pa še nasprotnike iz Murske Sobotice. Z nastopom v četrtfinalu prav tako niso imeli večjih težav, saj so uspešno ugnali Grosuplje. Polfinale je bil že bolj razburljiv, ekipa iz Portoroža je namreč spretno lovila

šentjurske fante in jim neprestano dihala za ovrtnik. Vendar so Šentjurčani z odločno igro v obrambi zaustavili Primorce in jih premagali s 13 : 10. V finalu so se pomerili z ekipo Janče, ki je bila izjemno uigrana. Z zmago nad Jančami je ekipa Šentjur Team v postavi Sandi Čebular, Milan Sebič in Sebastijan Germek uradno postala državni prvak za leto 2004 v kategoriji do 18 let.

Prvi tudi na Hrvaškem

Z uvrstitvijo v finale so si priigrali nastop na mednarodnem turnirju v Virovitici na Hrvaškem, ki so se ga poleg naših fantov udeležile še ekipe iz Hrvaške in BiH. Šentjur team je tokrat nastopil v nekoliko drugačni postavi: Sandi Čebular, Milan Sebič in Boštjan Zorko. Uspešno se jim je uspelo iz predtekmovalja prebiti do polfinala, kjer so se pomerili z domačo ekipo, ki je imela za sabo številne navijače, a to mladih Šentjurčanov ni zmedlo. Zmagali so z 21 : 12 in se tako uvrstili v veliki finale, kjer se je igralo na dve zmagi. Prvo tekmo so proti ekipi iz Zagreba začeli slabo, zaostajali so že za 7 točk, a so se po minuti odmora pobrali in na koncu slavili s košem Sebiča. Druga tekma je bila ponovno izenačena, Šentjur team pa je v finišu še enkrat pritisnil na plin in znova slavil z 21:18. Sandi Čebular je bil proglašen za najboljši koristnega igralca turnirja. BM

Iz tabora ŽKK Šentjur - Šmarje

Na pripravah v Šmarju

Šentjurske košarkarice so med 16. in 23. avgustom opravile priprave v Šmarju pri Jelšah. Priprave je vodila Tatjana Kampuš, ob pomoči Tanje Mihevc ter nove trenerke kadetinj in mladink Karoline Koželj. Slovenska ženska kadetska reprezentanca je na evropskem prvenstvu zasedla 5. mesto. Med izbrankami selektorja Draga Klemenčiča je bila tudi članica ŽKK Šentjur-Šmarje Maša Šket.

Na pripravah se je zbralo 17 igralk iz vseh selekcij. Najprej so se igralk spoznale z okoljem in novim strokovnim vodstvom, potem pa so resno zagrizle s treningi. Po napornih treningih je med igralkami opazna utrujenost,

Draga Klemenčiča in Blaža Berganta niso uspeli ukrotiti vseh nasprotnic.

V prvem krogu so izgubile proti reprezentanci Portugalske, nato suvereno premagale košarkarice iz Luksemburga in visoko nadigrale

med trenerji pa zadovoljstvo nad prikazanim znanjem. Za sproščanje so se igralk kopale v šmarskem bazenu. Omenimo, da so bile priprave, ki so se končale minulo soboto, opravljene z novimi manjšimi žogami, s katerimi bodo od letos naprej tudi igrale v ligi.

Ženska kadetska reprezentanca je bila na evropskem prvenstvu – divizije B, ki je potekalo v Brčkem v Bosni in Hercegovini od 30. julija do 6. avgusta. Naša reprezentanca se je pomerila z reprezentancami Portugalske, Albanije, Luksemburga, Ukrajine, Izraela, Romunije ter domačinkami iz Bosne in Hercegovine. Za uvrstitev v divizijo A je bilo potrebno osvojiti 1. mesto, vendar pa slovenske kadetinke pod taktirko

albanske vrstnice, potem so morale priznati poraz proti Ukrajini, Romuniji in Izraelu. V zadnji tekmi pa so se pošteno namučile z domačinkami. O tej tekmi se je veliko govorilo, saj naj bi domača zapisničarska miza oškodovala slovensko reprezentanco. Slovenske

Tradicionalni piknik ŽKK Šentjur-Šmarje bo v soboto, 28. avgusta, od 14. ure dalje v Športnem Parku v Šentjurju. Vabljeni!

kadetinke so pristale na 5. mestu.

Naša predstavica na EP v Brčkem Maša Šket je igrala na vseh tekmah, prikazala borbena igro, skupno pa dosegla 27 točk. BM

Stanko Sebič evropski prvak

Kot leta 2000 na EP v Makedoniji, ko se je z zlatom okoli vratu domov vrnil Davorin Škornik, se je tokrat z medaljo na Češkem okitil Stanko Sebič. Reprezentanca mladih članov do 20 let je osvojila prvo mesto na EP.

Slovenska reprezentanca je tekmovala v skupini B, kjer so se pomerili z Grčijo, Ukraino, Srbijo in Črno goro, Litvo in Belorusijo. Nič kaj obetajoč začetek je našim mladim košarkarjem dal misliti. Po uvodnem porazu z Grki so uspešno opravili z reprezentanco Ukrajine in Belorusije. Sledil je tesen poraz z Litvo, srbsko-črnogorska reprezentanca pa je z 29 točkami razlike dobesedno povozila Slovence. Kljub porazu z bivšimi rojaki so nato premagali Ruse in se presenetljivo uvrstili v polfinale, kjer jih je zopet čakala reprezentanca Litve, ki so jo so tokrat visoko nadigrali. V finalu so se srečali z Izraelom in po dramatičnem zaključku, po tem ko so trije ključni igralci obsedeli na klopi zaradi petih osebnih napak, slavili zmago z rezultatom 66 : 61.

Stanko Sebič sicer ni veliko igral (skupaj je dosegel 5 točk), kar pa seveda ne zmanjšuje vrednosti njegove zlate medalje. Še ne 20-letni in 203 cm visoki košarkar je polovico lanske sezone odigral v Šentjurju, zdaj pa se je vrnil k novomeški Krki, kjer po prenovi ekipe resno računajo tudi na našega evropskega prvaka. BM

Šentjur v Štajerski ligi

Kar nekoliko presenetljiva je bila novica, da bo šentjurski nogometni klub v novi sezoni nastopal v višjem rangu od celjske medobčinske lige. V začetku avgusta so namreč zaradi izstopa ekipe Radelj dobili povabilo za igranje v Štajerski ligi. Gre za nekakšno umetno ligo, ki so jo ustanovile medobčinske zveze iz Celja, Maribora in Ptuja, v njej pa tekmujejo dokaj solidne ekipe. Zmagovalec se neposredno uvrsti v tretjo ligo, Šentjurčani, ki so v novo sezono krenili okrepljeni, so tekmovanje začeli z zmago in neodločenim izidom. V soboto se bodo doma pomerili z Malečnikom.

»Povabilo v Štajersko ligo nas je presenetilo, a hitro smo se odločili, da sprejmemo izziv. Gre namreč za kvalitetnejše tekmovanje od celjske lige, predvsem pa bo na sporedu mnogo več tekem, saj sodeluje 14 moštev. Z naše regije v ligo igrajo Oplotnica, Rogatec, Rogaška in Zreče, tu so še ekipe Pesnice, Kungote, Brunšvika ... Seveda nastopanja v Štajerski ligi poprej nismo pričakovali, zato smo vsaj za teden dni v zaostanku s pripravami, a menim, da se bomo kmalu popolnoma ujeli. Letošnja ekipa je izredno dobro sestavljena, izkušene okrepitve so ji dale prepotrebno stabilnost,« je za začetek povedal Damjan Romih, trener šentjurskih nogometašev.

Nastopanje v višji ligi jih je očitno dodobra motiviralo, saj so na prvih dveh tekmah zmagali. Pred dobrimi 100 domačimi gledalci so na premiernem srečanju s 6 : 2 ugnali moštvo Jarenine Šentilja. Šentjurčani so odigrali zelo dobro, kmalu so imeli tudi igralca več na terenu, ob polčasu pa vodili z 1 : 0. Po odmoru so zaigrali še bolje in še štirikrat zatresli gostujočo mrežo. Strelci: Aleš Dovgan

Razpored tekem MU Šentjur v Štajerski ligi

28. 8. ob 17. uri: Šentjur-Malečnik
4. 9.: Kungota-Šentjur
11. ali 12. 9. ob 17. uri: Šentjur-Zreče
18. 9.: Šentjur-Brunšvik
25. 9.: Rogaška-Šentjur

2, Slavči Novak 2, Nenad Ulaga 1 in vratar Aleksander Mavrič 1 (11 m).

V drugem krogu so gostovali v Pesnici in se razšli brez zmagovalca. Šentjurčani so odlično začeli in celo vodili z 0:2, na koncu pa se je tekma končala s 3:3. Gole za Šentjur so dosegli Nenad Ulaga, Uroš Gorenak in Aleš Dovgan. V soboto bo v Športnem parku derbi z ekipo Malečnika, ki jo trenira nekdanja legenda jugoslovanskega nogometa Milko Đurovski.

Ekipa je v letošnji sezoni doživela nekoliko sprememb. Nekaj igralcev je prenehalo s treningi, moštvo pa se je okrepilo s petimi izkušenimi nogometaši, ki so v zlatih

Začetna enajsterica Šentjurja na tekmi s Šentiljem

časih šentjurskega nogometa večinoma že branili barve kluba. Zagotovo je najbolj znan Gregor Blatnik, dolga leta steber obrambe Publikuma, ki ima iz srede devetdesetih celo dva nastopa za slovensko člansko reprezentanco! Nekaj časa ni nastopal, na prijateljskih tekmah pa je pokazal še vedno zavirljivo nogometno znanje, čeprav zaradi poškodb ni jasno, koliko bo na voljo ekipi. Se je pa Blatnik vključil tudi v delo v klubu, saj je prevzel vodenje

Šentjurski trenerji

Klub je dobro organiziral tudi trenerski kader. Mlajše selekcije bodo vodili še aktivni ali pa nekdanji šentjurski nogometaši: Dejan Fideršek, Gregor Blatnik, Aljaž Plavsteiner, Gregor Zdošek, Bojan Đakovič. Trener vratarjev je Ivan Bauman, Damjan Romih pa vodi člansko ekipo in je hkrati tudi koordinator vseh selekcij. Omenimo tudi to, da Romih še vedno tudi aktivno igra nogomet. Iz velenjskega Rudarja se je podal v avstrijski Rognitz, kjer igra za tamkajšnje amatersko moštvo, ki nastopa v peti ligi. Damjan z ekipo trenira dvakrat tedensko in igra na tekmah.

ene izmed mlajših selekcij.

Stari znanci šentjurske zelenice so Goran Radič, Aleš Kos in Peter Kolar, ki so igrali za Šentjur v drugi ligi, Nenad Ulaga je bil nekoč veliki up Publikuma, nastopal pa je tudi še za nekatere, tudi prvoligaške klube. Sicer je na seznamu trenerja Romiha 25 nogometašev, od tega vratarja Aleksander Mavrič in Sebastijan Košak, ki se je na »travniki« podal iz malonogometnih in košarkarskih terenov.

»Odigrali smo osem prijateljskih tekem, od tega smo petkrat zmagali in trikrat izgubili. Glede Štajerske lige sem optimističen. Skrita želja je, da bi se uvrstili med prve tri ekipe, zagotovo pa lahko računamo na mesto v prvi polovici lestvice. Sicer se v tretjo ligo uvrsti samo zmagovalec,« je dejal Romih.

Nova liga je dala zagona tudi šentjurski upravi, ki je po dolgem času izobesila plakate, kar se je že poznalo na obisku uvodne ligaške tekme. Osrednji cilj kluba, ki mu predseduje Peter Pusser, je še vedno kakovostno in dolgoročno delo z mladimi nogometaši. V prihajajoči sezoni bodo z vsemi mlajšimi selekcijami z izjemo mladinske, nastopali v ligah MNZ Celje.

L. H.

Šporne notičke

Olimpijske igre v Knjižnici

V času letnih olimpijskih iger v Atenah je v šentjurski knjižnici na ogled dokumentarna razstava avtorjev Ivana Kukoviča in Andreja Podgorška. Pripravila sta zgodovinski pregled modernih olimpijskih iger s poudarkom na slovenskih udeležencih. Na ogled so tudi zelo zanimivi plakati, ki so vabili na igre od leta 1896 naprej.

Mali nogomet

Šentjurska malonogometna liga se bo začela jeseni, sicer pa naše ekipe poleti nastopajo na številnih turnirjih. Dva sta se zgodila tudi na Šentjurskem. V Dobju je ob občinskem prazniku potekal tradicionalni turnir, ki se ga je udeležilo kar lepo število ekip, zmagala pa je ekipa Elektro Selič iz Gorice pri Slivnici.

Sredi avgusta je Športno društvo Šentvid organiziralo turnir tudi na Planini, katerega se je udeležilo 14 ekip. Denarnim sklad je znašal 120.000 SIT. Ekipa so bile razdeljene v štiri skupine, s tem da je četrta štela le dve ekipi in je vnaprej zagotavljala napredovanje med najboljših osem. V ostalih treh sta prav tako napredovali dve ekipi. V celoti je bilo odigranih 28 tekem, turnir pa se končal šele zjutraj okoli šeste ure.

Pokal in z njim največji kupček tisočakov je pristal v rokah Avtohiše Mla-car (Loka), ki so kakšnih dvanajst ur pred tem dvignili pokal za prvo mesto na dnevnem turnirju v Virštanju, kjer so imeli prireditelji manj sreče z vremenom kot na Planini. Drugouvrščeni so bili fantje iz Sevnice pod imenom Kiwi Shop. Tretje mesto pa je pripadlo temperamentnim Šedincem (ŠD Šedina). Četrtni dvoboji so bili usodni za naslednje ekipe: Švedi so klonili proti Podsredi. Simpl Žegar, ki je osvojil prvo mesto v 2. skupini in na turnirju ni doživel poraza po

rednem delu. Druga ekipa Šentvida je bila manj uspešna od Sevnčanov, medtem ko je prva ekipa izgubila z zmagovalci turnirja.

Prireditelji so tokrat drugič organizirali nočni turnir, ki bo zagotovo postal tradicionalen. Na samem turnirju so odlično poskrbeli za jedajočo in pijačo. Kot je bilo že omenjeno jim je dobro ustreglo tudi vreme, saj je dež Planino obšel.

Minulo nedeljo je KMN Simpl Žegar na travnatem igrišču za Picerijo Zanzibar v Črncolici organiziral turnir, o katerem bomo podrobno poročali v naslednji številki. Sicer pa lahko malonogometne aktualnosti spremljate na spletni strani www.simpl-zegar.gajba.net.

S kolesom na Resevno

Kolesarski klub Šentjur bo počastil šentjurski občinski praznik z drugim kolesarskim vzponom na Resevno. Ta se bo zgodil v soboto, 25. septembra. Start bo ob 11. uri pred šolo v Hruševcu.

PRESENETLJIVA ZMAGA NAD CRVENO ZVEZDO

Novakovič znova v Šentjurju

Že dolgo ni bila prvoligaška košarkarska scena v avgustu tako nezanimiva, kot je letos. Osnovni razlog tiči v Košarkarski zvezi Slovenije, saj se še vedno ne ve, kakšen bo sistem tekmovanja in kdo bo v njem nastopal. Slovenska predstavnika v Jadranski ligi Slovan in Helios si želita igrati tudi v državnem prvenstvu, ki se bo najbrž začelo šele konec oktobra ali celo novembra. Šentjurski košarkarji sicer že trenirajo, minuli vikend pa so odigrali tudi tekmo s Crveno zvezdo, ki so jo presenetljivo dobili z 88 : 82. Na preizkušnji so trije tuji košarkarji, novica meseca pa je, da se je v staro jato vrnil veteran Damjan Novakovič.

Nedvomno je majhno presenečenje, da bo 38-letni košarkar iz Rogaške Slatine znova oblekel šentjurski dres. V Alposu Kemoplastu je sicer igral od leta 1999, lani poleti pa je skupaj s trenerjem Igorjem Pučkom in Bojanom Novakom okrepil Zagorje. Zanimivo je, da je bil

Novakovič spomladi celo kandidat za članskega trenerja. No, zdaj bo še naprej igral in s svojo učinkovitostjo in zvitostjo nedvomno pomeni pomembno okrepitev, še posebej zaradi odhoda Rada Trifunoviča, lani prvega krilnega igralca. Hkrati bo Novakovič vadil tudi eno izmed mlajših klubskih selekcij.

Drugih igalskih novosti zaenkrat ni. Minuli vikend so bili na preizkušnji trije košarkarji iz Srbije, Hrvaške oziroma BiH. Nekaj več časa je s Šentjurčani treniral 203 cm visoki Srb Aleksander Belanovič, ki je doslej nastopal za Elektro. Na tekmi s Crveno zvezdo ni pretirano blestel, sta pa zato odlično igro prikazala organizator igre Bošnjak Nedžad Mulić (181cm, 27 let, lani član Zenice) in hrvaški center iz Čakovca Mario Novak (203 cm, 27 let, lani Kraški zidar), ki bi lahko bila pomembni

okrepitvi.

Tekma s Crveno zvezdo, ki je bila na pripravah v Rogaški Slatini, je presenetila kakšnih 50 gledalcev (za tekmo praktično ni vedel nihče) v Hruševcu. Šentjurčani so se enakovredno kosali s takorekoč popolno četo Zmaga Sagadina. Beograščani so sicer večji del tekme minimalno vodili, v zadnji četrtini pa so Šentjurčani presegli sami sebe; ob odlični igri (skupaj so zadeli kar 17 trojk) so varovanci Matjaža Tovornika zmagali z 88 : 82 in dosegli prvo zmago nad katero izmed legendarnih nekdanjih jugoslovanskih ekip! Strelci za Šentjur: Palčnik 15, Novakovič 7, Belanovič 2, Ribež 11, Mulić 16, Novak 21 in Finžgar 16. Najboljši pri Crveni zvezdi: Mirković, Bjelica in Radivojević 11, Jeretin in Dragojlović 9.

»Ekipa je v fazi sestavljanja, mislim pa, da nam jo bo v okviru zmožnosti uspelo v kratkem dopolniti. Seveda je vse vezano na razpoložljive finance, vendar menim, da bomo z upravo našli pravo moštvo. Poudarek bo na mladih domačih košarkarjih, ki si zaslužijo priložnost,« je povedal šentjurski trener Matjaž Tovornik, ki se bo v petek, 3. septembra, ob 20. uri v Dvorani pod Golovcem uradno poslovil od aktivne kariere. Na ekshibicijski tekmi bodo nastopili nekdanji in sedanjí odlični slovenski košarkarji, med drugim Peter Vilfan, Jure Zdovc, Slavko Kotnik ... in številni zvezdniki nekdanje jugoslovanske košarke (med drugimi Slavnić, Dalipagić, Rada...), ki so z legendarnim Diglom nastopali v njegovi dolgi karieri, ki jo zdaj kot trener nadaljuje v Šentjurju.

Alpos Kemoplast torej počasi formira ekipo za novo sezono, ki naj bi bila znana do konca avgusta. Kritično je predvsem igralno mesto centra in pa tudi organizatorja igre. V vodo je padla vrnitev Daria Livajića, ki bo igral za Široki brijeg, želja Alposa Kemoplasta je bil tudi lanske

center Postojne Vjeran Soldo, ki pa je na koncu odšel v Šibenik. V zadnji številki smo tudi poročali, da se je iz ZDA vrnil Davorin Škornik. 211 cm visoki domačin iz Hruševca pravi, da zaenkrat ne pomišlja, da zaigral za matični klub in da so njegovi cilji višji. Zanimivo je, da s Šentjurčani trenira tudi branilec Miloš Šporar, ki pa naj bi po januarski šentjurski avanturi (nastopil je le na treh tekmah) in nekaj mesecih v Splitu, kariero nadaljeval na Cipru.

Po prikazanem na tekmi s Crveno zvezdo bi lahko vrzeli zapolnila Mulić in Novak. Ali se bo šentjurska uprava odločila za angažma katerega izmed tujcev še ni znano, kakor se tudi še ne ve, kakšna bo nadaljna šentjurska usoda Petra in Andreja Mačka. Blizu ostanka v Šentjurju je verjetno Simon Finžgar s Polzele, na tekmi s Crveno zvezdo pa je solidno nastopil tudi 20-letni Aljaž Urbanc, ki je lani igral za Bežigrad.

L. H.

Hajrić na Poljskem

Lani najboljši šentjurski košarkar Seid Hajrić je Šentjur zapustil 8. avgusta. Odšel je na Poljsko k ekipi Anwila iz Włocławeka, ki ga trenira slovenski strokovnjak Andrej Urlep. Za triletno pogodbo naj bi dobil 300.000 evrov, tik pred odhodom pa je svojo enoletno šentjursko avanturo ocenil takole: »Leto dni v Šentjurju ne bom nikoli pozabil. Bilo je super, ljudje so me sprejeli in bili z mano prijazni, tako da sem se počutil zares dobro. Toda košarkarski izziv je bil močnejši. Poljaki so se odločili zame, nastopali bodo tudi v evropskem pokalu, imajo odličnega trenerja, pa še zaslužek bo velik. Zagotovo me čaka težka sezona, toda odhajam, da se izkažem. Šentjurja ne bom nikoli pozabil, tudi ne zaradi ljubezni, zaradi katere se bom zagotovo še vrnil.«

30 let Športnega društva Gorica pri Slivnici

Slivničani so za odbojko na mivki

Drugo avgustovsko nedeljo je bil za slivniške športnike velik dan. Tamkajšnje športno društvo je ob 30-letnici delovanja pripravilo srečanje nogometnih generacij, vrhunec rahlo nevihtnega popoldneva pa je bila otvoritev igrišča za odbojko na mivki.

Slivničanov se je usmilo tudi vreme, saj je športnike in gledalce zmocilo le nekaj kapljic, hujši naliv pa je počakal do noči. Uvodno slovesnost je v roke oziroma mikrofon vzel predsednik športnega društva Zoran Leskovšek, otvoritveni udarec (prek mreže) pa je izvedel župan Štefan Tisel.

Prvo tekmo sta na mivki odigrali moštvi domačinov in Nonek team. Boljši so bili slednji. V mini turnirju so se pomerile tri ženske ekipe, kjer so slavile občinarke pred Ponikvo in Gorico. Vsaj za gledalce je bil najbolj zanimiv turnir šentjurskih političnih strank, ki so se ga udeležile kombinirane ekipe lokalnih odborov SDS, LDS in SMS. Slavili so liberalni demokrati pred slovenskimi demokrati in mladimi. Vzporedno je potekal nogometni turnir, ki so se ga udeležile štiri ekipe, sestavljene iz nekdanjih in še aktivnih slivniških nogometašev. Slavilo je moštvo,

poimenovano Generacija, za katerega so igrali Janko Kantužar, Zdenko Sinkar, Robi Žafran, Roman Žafran, Nani Vodeb, Silvo Planko, Martin Belej, Srečko Recko in Janko Vodeb.

Popoldne se je družabno zaključilo pod

V okvirju ŠD Gorica pri Slivnici se za pomoč pri urejanju igrišča in izvedbi turnirja zahvaljuje: Občini Šentjur, KS Slivnica, Jimmy s. p., Alpos, Vilkograd, Jože Artnak, Jože Korže, Drago Leskovšek, Jože Stojan, Peter Arzenšek, Mizarstvo Kupec, PGD Slivnica, Pekarna Močnik, Pekarna Buco, Anica Lesjak, Potrata.

šotorom ob čevapčičih in domačem pivu glinčan.

L. H.

ODBOJKA NA MIVKI

Turnir "TROJK" - moški

29. avg. 2004 ob 10.00 - igrišče Gorica/Slivnici

1.mesto: vikend s TOYOTO RAV4

IN FO Organizator: Odbojarski klub "NONEK TEAM"

Damjan: 041 392 964 in Srečo: 041 579 309

LJUBITELJI ODBOJKE, VABLJENI!

Med turnirjem predstavitev in streljanje PAINT BALL

NAGRADNA KRIŽANKA

NOVICE	IZ MARIBORA	REKA V MONGOLJI	LJUBLJAN. DNEVNIK	PREBIVA-LIŠČE	VELEMEST. ULICA	RIMSKA 5	POVODENJ POPLAVA	VELIKE STOJEČE VODE	AMPER
ZGODOVIN. POKRAJINA V ROMUNJI	1								
MAKED. POLITIK STOJAN				7		NIKALNICA			FINSKO JEZERO
GRŠKA ČRKA			OŽIGALKARJI V MORJIJ SLO. SLIKAR (1862-1905)			RIMSKA 500	2		4
HRVAŠKI PETROL				DUŠIK		ANGLEŠKA REKA			
				DANSKI OTOK V ZELANDIJI		NORD			
BOR				3			11		
NAREJENA IZ LANU		SILIKATI V PLAVŽU							
SESTAVIL: FRANČ PEŠEC	KUČMA	EAST	ŽENSKO IME	MEDALJA	PTIČ Z RUMENIM KLJUNOM	NOVICE	LJUDSKI ODBOR		
							BORBA	13	5
							KAZALNI ZAIEMK		AARE
PREDSED. KOŠARKAR. ZVEZE	9								OBDELANA ZEMLJA
									ŠPANIJA
									STRUPENI KAČI
AVSTRIJA	POKRAJINA V FRANCIJI	6		12			RIMSKA 50		
	OKRASNI GRM						RIMSKA 1000		17
									ČRNOBELA POLJA (64)
STALIŠČE NEREALNE OSNOVE	14					LOPOV, MAFIJEK	19		
						TELEVIZIJA			
TRDNJAVE (HR.)	18				ZEMELJSKO ODLAGALIŠČE		AM. ZVEZ. DRŽAVA		
					1000 KG		KISIK		
GR. POVELJNIK PRED TROJU					RADIJ		OD VODE		ADOLF HITLER
									16

Šentjurske

NOVICE

Nagradna križanka
AVGUST 2004

Nagrade, storitev v Butika Breda v višini 2000 SIT, prejmejo: Franjo Tuksar iz Slovenske Bistrice, Metod Gradič iz Gorice in Stanka Romih s Ponikve.

IZ (e) NABIRALNIKA Silvester Lah

PRODAJA KLAVIRJA

Glasbenik je na vhodna vrata v stanovanjski blok pritrdil listek z napisom:

"Prodajam klavir"

Naslednji dan je bilo na listku pripisano: "Hvala bogu!"

JUNAK

"Včeraj sem se s ženo strašansko sprl. Toda - če verjameš ali ne, nazadnje je pokleknila in prišla po vseh štirih k meni."

"Ali res? Kaj pa je rekla?"

"A boš že prišel izpod postelje, ti reva..."

PRAVI MOŠKI

Mož dobi ženo z ljubimcem v postelji. Ljubimec skoči iz postelje in se požene proti oknu. Žena zavpije za njim:

"Kam bežiš? Dokaži, da si moški!"

"A zdaj pa še njemu!?"

UBOGAL JE

"Bojan, ali si bil priden in si spil žlico ribjega olja?"

"Sem, mama."

"Ali si vzel veliko žlico?"

"Ne, nisem je našel, sem pa zato vzel velike vilice!"

ZGODAJ JE ZAČEL

Pomislite, soseda, naš Darko je star komaj šest

mesecev,

pa že sedil!"

"Ježešna, kaj je pa naredil?"

DOBIL JIH BO

"Moža že tri dni ni nazaj, izgubil je. Poiščite mi ga!" se razburja žena na policijski postaji.

"Pomirite se gospa", jo poskuša pomiriti dežurni policaj: "Ima kakšna posebna znamenja?"

"Imel jih bo, ko ga dobim."

ŠTUDIJI

Črnogorec v zadregi pokliče očeta in mu pove: "Oče, odločil sem se zapustiti fakulteto za elektrotehniko. Deset let mi je več kot dovolj, ne morem več. Prestopam na medicino."

Oče prizadeto odgovori: "Dobro, sine, kakor hočeš, toda midva z dedom bova študirala naprej."

PA GA JE...

Mož se nepričakovano vrne domov in prične odklepiti vrata. Ženin ljubimec se hitro skriva. Mož vstopi in vidi v postelji golo ženo vso v zadregi, na nočni omarici pa kozarce z vinom, takoj mu postane jasno, kaj je na stvari. Požene se na balkon in vidi, da spodaj pred blokom speljuje nek avto. Brez pomisleka pograbi star hladilnik in ga vrže dol na avto. Zdrvi po stopnicah, da bi s pestmi obdelal domnevnega ljubimca, toda v naglici stopi na bananin olupke, pade po stopnicah, si zlomil nogo

in zaradi udarca v glavo pade v nezavest. Prebudi se v bolnici, pogleda najprej levo od svoje postelje, vidi nekega možakarja z mavcem na levi nogi in desni roki. Vpraša ga:

"Ja kaj se pa je z vami zgodilo?"

"Ah, raje ne vprašajte, nek idiot je vrgel name star hladilnik."

Mož pordeči in pogleda na desno stran. Zagleda možakarja, ki je ves v mavcu.

"Joj, ja kaj se pa je z vami zgodilo?"

"Jaz sem pa bil v hladilniku..."

PRI ZDRAVNIKU I.

Pride tip k zdravniku, zdravnik ga pregleda in ugotovi, da

je trenutno stanje porazno. Vpraša ga, če kadi.

"Da!"

"Koliko?"

"50, na dan."

Zdravnik reče: "Pol manj!"

Pacient pride čez mesec dni spet na pregled. Zdravnik ga pregleda in

začudeno ugotovi, da se mu stanje ni bistveno izboljšalo.

"Ste upoštevali moj nasvet, glede kajenja?"

"Ja"

Zdravnik: No, in koliko jih pokadite sedaj?

Pacient: 49,5!

FOTO 5-er

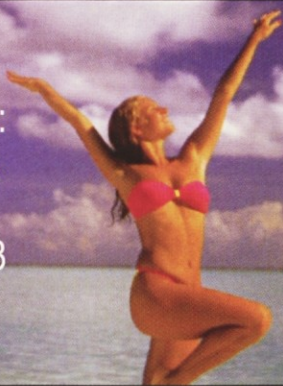
Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 687 950

ZNIŽANJE CEN
digitalnim
fotoaparatom **Canon**

Del. čas:
delavnik
8 - 12
in 13 - 18
sobota
8 - 12

radio 93,7 87,6
Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)

RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

RENAULT

ZAPLAVAJTE V ZADNJI VAL POLETJA

Thalia 1,5 diesel
klima, radio, centralno zaklepanje,
električni pomik stekel, servo volan
že od **2.061.000 SIT***

Clio 1,2
klima, radio, centralno zaklepanje,
električni pomik stekel, servo volan
že od **1.980.000 SIT***

Pri nakupu po sistemu **RENAULT FINANCIRANJA**
vam poleg **TEHNO BONUSA** (popust do 600.000 SIT)
PODARIMO 4 LETA GARANCIJE BREZPLACNO!

* cena + popust

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici

tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

TUŠ

Kjer dobre stvari stanejo manj
že 15 let

Praznujte z nami!

**1+1
GRATIS**

En izdelek v akciji kupite + enega vam podarimo.

Pivo Radler

Oettinger, 0,5 l

169.⁹⁰

Šunkarica

Mir, 400 g

649.⁹⁰

Posebna ponudba velja za trgovine TUŠ in
franšizne prodajalne TUŠ od 18. 08. do 28. 08. 2004
oziroma do razprodaje akcijskih zalog v tem terminu
in ne velja za Drogerije TUŠ.

SUPERM JAG

Celje - skladišče

D-Per
18/2004

5000014263,8

COBISS

138,80
ALPSKO
mleko

Alpsko mleko, 3,5

50% CENEJE

369,90
belsad
PASTERIZIRAN
AJVAR
NEPRAŽEN

Ajvar, 690g, Belsad

50% CENEJE

Paris, čajno pecivo
320g

144,90
Paris

~~289,80~~

Sentjur

149,90

korenček
pomaranča
limona
sadna pijača
100% naravno
sokov
1,5L

4.999,-
12-pcs. COOKWARE SET
12-tlg. TÖPFESET

Posoda INOX - 12 delna

799,-
Zaboj za grozdje - polno dno
stranica 3 x perforirana

Kadi za grozdje

Čestitamo ob koncu varčevanja v 1. NSVS!

Poleg kreditov, ki jih lahko najamete po pogojih NSVS, smo v Banki Celje pripravili **vzporedno ponudbo stanovanjskih kreditov** za tiste, ki želite del kredita izrabiti v gotovini, in **dodatno ponudbo deviznih stanovanjskih kreditov** za tiste, ki vam višina kredita po pogojih NSVS ne zadošča za rešitev stanovanjskega problema.

Ponudba obeh oblik kreditov je izredno ugodna, saj je pri vzporedni ponudbi obrestna mera le za 0,20 odstotne točke višja od ponudbe NSVS, stroški odobritve kredita pa so nižji od redne ponudbe stanovanjskih kreditov. Pri ponudbi dodatnih deviznih kreditov so obrestne mere vezane na EURIBOR ali CHF LIBOR, odplačilna doba pa je do 20 let.

Za podrobnejše informacije se obrnite na najbližjo enoto Banke Celje ali pokličite brezplačno modro številko.

080 2140

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

banka celje
140 let

Banka Celje d.d., Vodnikova 2, 3000 Celje, tel.: 03 422 10 00, fax: 03 422 11 00,
e-mail: info@banka-celje.si, http://www.banka-celje.si